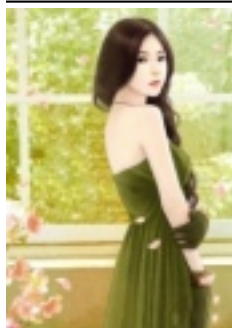


Tường Vi Chi Ái

Contents

Tường Vi Chi Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	21
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	60
9. Chương 9	68
10. Chương 10	75

Tường Vi Chi Ái



Giới thiệu

Đột nhiên có người thanh niên xông thẳng vào nhà của cô nói rằng cô đã làm hại em gái của anh ta v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-vi-chi-ai>

1. Chương 1

“Cái gì?! Có gan em nói lại lần nữa, lý do em cự tuyệt liên hôn là vì một tay đua xe thích đùa với mạng sống?”

Cô gái tóc đỏ gây ra cuộc tranh cãi rất khó chịu, bộ cánh ngắn cùng chiếc quần short nóng bỏng hợp thời trang đầy cá tính lãng mạn, đa tình của người Tây Ban Nha, trên mái tóc búi tự nhiên cài chiếc lược gỗ đậm chất Đông Phương, đôi dép để lộ mười móng chân được vẽ nghệ thuật, sắc thái tươi tắn như tính cách ngang bướng của cô.

Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng vi phạm giáo dục truyền thống của gia đình, lễ phép quy tắc phục tùng tác phong bảo thủ của gia đình già cỗi, đã học hết khóa học 15 năm trong trường Giáo Hội, bây giờ đang tu dưỡng lễ nghi của cô dâu.

Mới 20 tuổi mà bàn chuyện kết hôn đúng là hơi sớm, nhưng dùng cách nói lấy liên hôn làm thủ đoạn của các đại gia tộc mà nói, đó là ổn định và liên hợp sức mạnh của 2 đại gia tộc, bành trướng quyền lực chính trị, thậm chí an định chính cục và kinh tế đang biến động.

Liên hôn, đại biểu cho sự bành trướng quyền lực, thực hiện lợi ích của một số người, tạo nên tài sản ngày càng lớn, nhưng cũng giống như chiếc lồng bằng vàng, giam giữ tương lai của cô gái trẻ.

Vì thế, cô đã học cách phản kháng, trong một cuộc gặp gỡ tình cờ.

“Băng Hỏa không phải là 1 tay đua xe bình thường, anh ấy là tướng quân thường thắng liên tục 7 năm đạt được Cúp đua xe, kỹ thuật lái xe thuộc hạng siêu thế giới.” Bất cứ ai đều không được phép sỉ nhục thần tượng của cô.

Bao gồm người anh trai bá đạo lớn hơn cô 12 tuổi.

“Anh không quan tâm hấn lái xe có siêu hay không, một thằng nhóc chơi xe vô dụng bằng cái gì mà dám qua lại với thiên kim nhà Osner.” Anh không cho phép cô hành động thất kiểm, làm mất mặt gia tộc Osner.

“Băng Hỏa không phải là gã vô dụng, thu nhập trong năm lên tới hàng chục tỷ dollar, vừa cao quý ưu nhã vừa tràn đầy khí chất lãnh ngạo, như con báo hoang dã, toàn thân toát lên ánh sáng của sức mạnh và đẹp đẽ...” Thần thái mê li khiến đôi mắt của cô gái tóc đỏ đẹp thêm mấy phân, ứng hồng cả đôi má trắng trẻo, như thiếu nữ đang yêu nói về người yêu, ngập tràn hạnh phúc lẫn chút xấu hổ, mong đối phương nhìn cô thêm chút nữa.

Kelly Osner, một thiếu nữ thanh xuân, những giáo huấn vô vị, chán chường của gia tộc chỉ dạy cô những khuôn khổ hình thức.

Trong một lần lạc đường khi đang dã ngoại, tình cờ được hoàng tử đua xe anh dừng tương trợ. Từ đó, trái tim thiếu nữ cũng lạc lối luôn.

Cô lợi dụng quan hệ truy tìm đến nơi làm việc của anh, chen lấn trong trường đua với hơn 10 ngàn fans đua xe điên cuồng không phân biệt giới tính, kích động mà la hét cuồng loạn, cổ vũ cho chiếc xe duy nhất dùng sơn đỏ viết lên chữ “HÓA DIỆM” bằng tiếng Trung.

Trong mắt các fans “anh” là thần, là cỗ máy chiến đấu truyền thuyết trăm trận trăm thắng, mỗi kì đua bắt đầu là tất cả các trang bìa tạp chí liên quan đều có “anh” xuất hiện, độ yêu thích không dưới Hoàng tử William nước Anh.

Không chỉ sùng bái thần tượng, hành động theo đuổi của Kelly đối với Băng Hỏa đã tới mức tẩu hỏa nhập ma, cô chưa từng để lỡ bất cứ trận đua nào của anh, từ Anh tới Áo, Las Vegas tới sa mạc Sahara, thậm chí trận khai mạc công khai ở châu Á, cô cũng dựa vào tài lực của gia tộc bao trọn máy bay tới Nhật Bản.

Vui thú của thiên kim giàu có không là gì, nhưng lúc cô quá đáng tới mức vì thế mà hủy hôn, thân là người đứng đầu trong gia tộc Osner, Narsa không thể không tìm hiểu.

Anh em cãi nhau là chuyện lớn trước giờ chưa có.

Nếu lý do hủy hôn là vì một gã có gia thế hiển hách khác thì còn suy xét được, đằng này là gã thấp hèn kiếm sống bằng đua xe.

Mỗi việc xuất thân cũng đã khiến người khác khó chấp nhận, huống chi công việc nguy hiểm cao độ, sinh mạng sự nghiệp cũng chỉ kéo dài vài năm, không thể xứng với người thừa kế tập đoàn lớn.

Thu nhập trong năm đạt hàng tỷ dollar trong mắt gia tộc Osner chỉ là cọng lông chim, nếu cộng thêm tiền bảo hiểm xe và linh kiện, độ ma sát v.v..., thuê một nhóm chuyên gia dưỡng hộ cũng không phải là con số nhỏ.

Vinh quang một thời không có nghĩa là vĩnh viễn không thất bại, một tay đua xe nếu rời khỏi đường đua thì còn lại gì? Thất vọng, buông thả..., không tài năng, khó mà sống sót trong thế giới thực.

“Dừng giấc mơ của em lại, anh sẽ không cho phép em đi gần với gã đó.” Nếu cần thiết, hôn lễ sẽ diễn ra sớm hơn dự kiến.

Cảm thấy bị bó buộc, Kelly vô cùng phẫn nộ. “Anh không nên phê phán anh ấy khi chưa gặp mặt, Băng Hỏa không chỉ là một tiểu tử đua xe bình thường.”

“Chơi xe thì chẳng có ai đang hoàng, gã nào cũng chơi đùa phụ nữ để thể hiện sức quyến rũ của bản thân, anh không hy vọng em trở thành một trong số đó.” Lời của anh chính là uy quyền, không được nghi ngờ.

“Anh sai rồi, Băng Hỏa là ngoại lệ trong giới, thi đấu 7 năm chưa từng có scandal, là độc hành hiệp nghiêm chỉnh nhất.” Là anh không hiểu anh ấy thôi.

“Không chừng là gay cũng nên.” Narsa nói ác.

“Narsa Osner anh thật đáng ghét, bằng cái gì mà anh nhục mạ người em yêu chứ!” Kelly tức tới quên thân phận, thét cả tên lẫn họ anh ra.

Người đàn ông với đôi mắt xanh thẳm như biển cả nắm chặt tay. “Chú ý đến giáo dưỡng, Kelly Osner, đừng để anh có cơ cắt tiền tiêu và thẻ tín dụng của em.”

“Anh.....” Cô đi qua đi lại, như con mèo xinh đẹp nóng nảy. “Anh không thể vô tình với em như thế được.”

“Ngoan ngoan gả vào gia tộc Castile, anh sẽ coi như không có gì xảy ra, tiếp tục cung ứng sự hoang phí không biên giới của em.” Đối với cô, anh đã độ lượng lắm rồi.

Nếu là người khác, đến thương lượng cũng không có, đẩy trực tiếp vào lễ đường.

“Đàn ông toàn là đồ heo tự đại, em là em gái của anh đó! Anh sao có thể bất chấp hạnh phúc của em chứ?” Cô không kết hôn, chết cũng không lấy gã Ferdinand háo sắc đó.

Cái con ngựa giống một ngày không có phụ nữ sẽ chết đó.

Narsa trừng mắt nghiêm giọng, “Là ai dạy em dùng những từ ngữ thô tục đó, sống dựa vào đàn ông là thiên chức của đàn bà.”

“Suy nghĩ của heo, Băng Hỏa nói phụ nữ phải tự chủ, đừng bao giờ tin vào sự tự tin vô căn cứ của đàn ông, con người nhất thiết phải yêu bản thân trước mới biết mình muốn gì, thế giới nằm trong lòng bàn tay phụ nữ.”

Những lời này như sấm như lôi, khiến cô tha thiết si mê, ngày xưa cô như con búp bê vô hồn, để mặc người khác trang điểm tô son, vĩnh viễn chỉ được phép có một biểu hiện: cười.

Cô là người bình thường có xương có máu, có thất tình lục dục mà, cô sẽ lớn lên, sẽ phải tiếp nhận những mưu tính của người lớn, không thể chỉ bảo cô phục tùng được, chẳng lẽ cả đời cô đều phải chịu thao túng của người khác?

Vai trò con cờ hoàn mỹ không nên để cô đóng, cô cũng biết đau lòng và rơi lệ.

“Em càng lúc càng lão xược, Băng Hỏa là con gái sao? Khẩu khí nói chuyện như người vận động nữ quyền.” Tên tiểu tử đó lại thêm một tội, cổ vũ phụ nữ tự chủ, giới tính không rõ ràng.

“Người ta là bình luận khách quan, ai như anh không rõ trắng đen mà phê phán, chỉ muốn bán em cầu vinh.....” Á! Đau quá.

“Em nói lại lần nữa xem, đây cũng là Băng Hỏa dạy em ngộ nghịch?” Đối với Băng Hỏa, ấn tượng của Narsa càng lúc càng xấu.

“Là em tự nghĩ.....Á! Anh.....anh buông tay ra đi! Tay người ta sắp gãy rồi.” Narsa vốn không phải là thằng anh thương em gái.

Hai anh em không cùng một mẹ sinh ra, Narsa hằng ngày bận rộn công việc không có thời gian quản cô, vì thế thủ túc vốn thân thiết nay trở nên nhạt nhòa, gần như những người lạ mặt sống chung một mái nhà.

Quan hệ duy nhất là hóa đơn cuối tháng, cô xài, anh trả, ngoài ra, mỗi người sống những ngày của mình, không ai phiên đến ai.

Nếu không phải Kelly ăn mặc khác thường ngày dẫn đến chú ý của quần gia, đến tìm anh báo cáo hiện tượng bất thường trong nửa năm qua, hai người cũng không đến nổi xung đột lớn.

“Gia tộc Osner đã đủ cường thịnh rồi, anh cần bán em cầu vinh hoa nhất thời sao?” Lời của cô nói thật khiến người khác thất vọng.

Kelly nhận ra mình nói sai liền xin lỗi. “Em không cố ý nói lời khiến anh giận, em chỉ không muốn cưới quá sớm.”

“Luận thân phận, luận gia thế, có thể sánh với gia tộc Osner thì chỉ có gia tộc Castile, em cưới sớm cưới trễ cũng phải cưới.” Không đến lượt cô quyết định.

“Một câu gia tộc Osner, hai câu cũng là gia tộc Osner, em không thể sống vì mình sao?” Cô hận vì đã sinh ra trong một gia tộc già cổ.

“Chỉ cần một ngày em mang họ Osner, em không có những thứ như quyền tự chủ.” Cuộc đời cô thuộc về gia tộc Osner.

Muốn thét lên, Kelly trừng mắt. “Anh quá ích kỷ. bản thân không tự do nên bắt em phải chịu chôn chung.”

“Chôn chung?!” Narsa trầm giọng nguy hiểm.

“Anh dám nói anh có tình cảm với Elisa sao? Thậm chí người tình của anh còn quen thuộc anh hơn, chỉ ít mỗi tháng còn được gặp anh vài lần.” Trên giường.

“Đó là chuyện riêng của anh, với thân phận của em không có tư cách quản.” Anh đúng là đã hơn 3 tháng không gặp hôn thê của mình.

Anh quá bận rồi, không rảnh ứng phó với nàng thiên kim lúc nào cũng cần anh chăm sóc, đính hôn là vì tác thành kế hoạch phát triển ở châu Á, anh không cho rằng gặp mặt hằng ngày là chuyện cần thiết.

Ở Tây Ban Nha, đàn ông sở hữu gia đình thứ 2 là chuyện bình thường, chỉ cần không uy hiếp tới địa vị của nguyên phối, thông thường phụ nữ cũng ngầm cho phép chồng mình nuôi vợ bé, không có gì lạ.

Mà anh là người bình thường có nhu cầu bình thường, tìm một, hai người cùng thoải mái là rất bình thường, đối với đàn ông đa tình Tây Ban Nha mà nói, anh đã là có nguyên tắc lắm rồi, không có thói quen đêm đêm vui thú.

Nói ra thì anh cũng hơn nửa tháng không tìm Daffenny, anh thường để công việc quay quanh mình, có khi hai, ba tháng không thoải mái cũng không sao, phụ nữ đối với anh chỉ là cung cấp chút vui thú mà thôi.

“Em đang lên tiếng thay Elisa, đính hôn cùng một cô máy làm việc có khác gì quả phụ? Chúng em là con người, có tình cảm của con người, không giống anh lạnh như băng chỉ biết công việc.

Xem ra cả làm tình cũng vậy, chỉ vì nghĩa vụ chứ chẳng thật lòng.

“Cô ấy than với em sao?” Elisa là một thực nữ danh giá biết chuyện, biết tiến lui, anh tin cô không làm chuyện trái lẽ nghi như vậy.

Còn Kelly đúng là nên giáo dục lại, toàn học những thứ vô văn linh tinh ảnh hưởng đến tư tưởng trong sáng, không để cô gặp Băng Hỏa là đúng, ở tuổi của cô dễ sinh hư, sùng bái thần tượng cũng phải có điểm dừng.

“Không có.” Kelly thì thầm oán trách mình không biết nói dối.

“Nói lớn lên, anh không nghe.” Thì thầm trước mặt người khác là vô lễ, thói quen xấu cần phải chỉnh sửa.

Kelly tức giận cứng họng. “Anh rõ biết Elisa là dạng thực nữ khuôn khổ, căn bản là không lên tiếng.”

“Em quá vô lễ, suy tiện phê bình người khác là những gì em học được sao?” Đúng là nên mời một lão sư lễ nghi về.

“Đoan trang điển nhã, khí chất cao quý, xã giao tốt, lúc lên tiếng thì nhỏ nhẹ, vĩnh viễn không có cảm xúc của riêng mình chỉ biết cười và cười, anh không thấy rất giả tạo sao?” Xưng Elisa là thực nữ khuôn khổ là xem trọng cô lắm rồi.

“Kelly, em quên rằng em cũng là thực nữ khuôn khổ sao? Em của ngày xưa chính là như vậy biết bao người thương yêu.” Anh ám chỉ cô hư, không còn là cô gái ngoan hiền dịu.

Kelly mệt mỏi. “Đó là em bị các anh giáo dục thành người sống mà như chết, không biết sống vì mình.”

“Sống mà như chết?” Anh khó chịu liếc.

“Anh từng thấy có người không biết khóc không biết cười chưa?” Cô muốn được là chính mình khó đến thế sao?

“Là người thì nhất định biết khóc biết cười.” Narsa có một cảm giác khó chịu, như người cô đang nói chính là anh.

“Nhưng em có được cho phép không?” Cô ai oán cười. “Anh đã từng thấy em cười sáng khoái thật lòng hay khóc to ra chưa? MỘT LẦN CŨNG CHƯA.”

“Điều này.....” Lời của cô như tổ cáo, anh không thể trả lời.

Nghĩ lại những năm gần đây, đích thực anh chưa từng thấy Kelly cười vui vẻ hay khóc đau lòng, ngày nào cũng làm thực nữ yên lặng ngồi bên người lớn, người ta hỏi một câu, cô đáp một câu, chưa từng lộ vẻ tình nghịch của con nít.

Anh nhớ cô luôn cột một dải ruy-băng hồng trên bím tóc, chân đeo giày màu hồng, váy công chúa hồng, rất hiếm khi có màu khác, sống như búp bê được người khác nuông chiều.

Sau đó, cô bé nhỏ trưởng thành, màu hồng được thay bằng màu trắng, không ai hỏi cô có muốn màu đỏ hay không, vì nó quá nổi.

Nhưng hôm nay cô mặc cả người màu đỏ, hai má xem ra trẻ trung hơn nhiều, không hoang dã mà chỉ thấy hoạt bát, nhiệt tình, hoàn toàn phù hợp với sự tự nhiên, chân thật của con gái Tây Ban Nha, có đúng là anh đã sai hay không, hạn chế cô quá nhiều?

“Rốt cuộc thì em đang sống vì ai, bằng cái gì mà anh thao túng cuộc sống của em, em không phải là nô lệ của anh.....”

Bốp!

Ôm lấy một bên mặt đang đau, trong mắt Kelly là uất ức không phục.

“Học cách khống chế ngôn từ của em, sinh ra trong gia đình Osner, em không có quyền ngang bướng.” Narsa không hối hận đã tát cô.

“Nếu như em đã không thể sống vì mình, vậy em sống làm gì, chết quách đi cho rồi!” Kelly cố chấp hét, trong mắt là nộ khí.

Nói bừa. “Ed, đưa tiểu thư vào phòng, không có lệnh của ta không cho nó bước ra một bước.”

“Không, em không muốn, Narsa Osner, anh là đồ ma quỷ chuyên chế, em hận anh, em hận anh.....”

Quản gia Ed lắc đầu lệnh cho 2 nữ hầu “dìu” tiểu thư vào phòng, tiểu thư quả thật bị dạy hư rồi.

“Muốn hận thì hận đi! Còn hơn là em phải hối hận cả đời.” Nên thông báo với gia tộc Castile tiến hành hôn lễ.

Tiếng hét không cam tâm truyền từ trên lầu xuống.....

“Em nguyện rửa anh sẽ yêu phải người khiến anh mất đi tự tôn, anh sẽ trở thành nỗi nhục của đàn ông.....”

“Ta làm sai sao?”

Ed cẩn thận hoang mang nói: “Tước gia không sai, sai là ở tiểu thư, cô giao du với bạn xấu, nói lời vô phép với tước gia.”

“Uhm! Là lỗi của Băng Hỏa, ta tuyệt đối không tha cho hắn.” Nhớ đến cuộc đua, cuộc chiến Tây Ban Nha sắp nổ ra – phạm vi quyền lực của anh.

“Tức gia muốn.....” Dạy dỗ hẳn?

Narsa cười lạnh. “Tốt nhất là hẳn nên an phận, đừng đến lôi kéo Kelly, nếu không ta khiến hẳn không sống nổi trong giới đua xe.”

Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!

Lạ quá, mặt trời nắng gắt, sao cô lại vô cớ hắt xì liền 3 cái, lẽ nào có người đang rửa cô?

Không thể nào, cô vốn ít qua lại với người khác, quen với cuộc sống độc lai độc vãn, ngoài những cô “hàng xóm” không mấy quen thuộc trong Tòa nhà cho thuê dành cho con gái, cô gần như là cách ly với thế giới.

Rờ rờ trán xem có sốt không. Phùng Thính Vũ với trang phục giản dị ôm lấy sổ lương thực trong một tuần bước về lầu 5 Tường Vi Cư, Dĩ Khách Tường Vi là tên chính xác của tầng lầu này, nhưng cô cứ quên.

Vốn dĩ có một người hầu giá cao tùy lúc phục vụ cho khách thuê, nhưng gần đây tìm được đại tài chủ, cứ thích chạy trong tầng 2, 3, 4, vì thế cô mới phải tự mình mua lương thực.

Hành vì gặp lợi quên nghĩa thật đáng trách, bữa nào sẽ la mắng thậm tệ nó, dù gì mình cũng là người cung ứng tiền bạc cho nó học đại học.

Vừa mở cửa, cô cảm thấy có gì không đúng, có mùi hương hoa trà.

“Tên xông cửa kia, có phải chị đi nhầm phòng không, Trà Hoa Cư nằm ở tầng 11.” Thang máy đâu bị hư.

Một bàn tay heo dím đầy mực xóa gờ lên từ sofa, như là vô cùng yếu đuối vậy hai cái liền bỏ xuống, “Chị đến đòi cơm.”

“Gạo trong nồi tự mình nấu, nhớ phải thêm nút rồi bật công tắc, đừng có làm hư nồi cơm điện của em nữa.” Năm nay đã mua tới 3 cái rồi.

“Nhóc Tường Vi nhỏ nhen, bố thí chút lương thực sẽ chết sao? Chị đến để cho em có cơ hội tích âm đức, mắc công kiếp sau cậu đầu thai lại là cô nhi.” Hòa Phong giật lấy rồi bốc vỏ một bịch mì ăn liền, ăn trước rồi tính.

“Người viết tiểu thuyết ai cũng cướp như chị sao?” May mà cô một hơi mua bảy gói, đủ chống chịu tới lúc ra nước.

Một cô gái 26 tuổi trông khá đầy đặn cùng một mỹ nhân trung tính lạnh lùng, không ai nghĩ rằng họ vẫn chưa thoát khỏi tuổi con nít, đều là tộc người thích ăn vặt, vì thế mới quen nhau.

“Đúng, tụi chị đều là những người thích đồ chùa, em có mua đồ uống không...A! Nước ngọt!” Hạnh phúc quá, còn lạnh nữa.

“Tiết chế chút đi, đừng quên chị đang ở địa bàn của ai.” Phùng Thính Vũ lãnh nhiên ôm lấy mười lon nước ngọt bỏ vào tủ lạnh.

“Phụt! Đến nhà em đúng là không cần bật máy lạnh, mỗi việc nhìn mặt em đã lạnh rồi.” Một người luôn phải giữ nhiệt độ cơ thể không quá 20 độ như thế thật không đơn giản, nên xin được bảo vệ như động vật quý hiếm.

“Ăn đồ của em thì nói ít lại, trộm vặt không có quyền lên tiếng.” Cô phải giấu hết thức ăn.

Hòa Phong lười nhác dùng chân kẹp một cây sôcôla lên. “Chị đang đối mặt với cái chết, người trong nạn đói được miễn quyền lợi.”

“Lại ăn kiêng à?” Phùng Thính Vũ thông cảm nhìn cái bụng chỉ uống nước thôi cũng phình ra của Hòa Phong, như cái núi ấy.

“Ai nói, là lỗi của con bé người hầu đó.” Cô phải viết Tổng Liên Liên vào sách, để nó thất tình 100 lần.

Ai mà không biết, tác gia đương nhiên thuộc loại ngồi ở nhà đợi người ta đến cúng đồ ăn, viết bản thảo viết tới cô không biết trời trăng mây đất, ngày đêm đảo lộn. Tuy rằng tầng dưới có siêu thị 24/24, nhưng mà bắt cô đi xuống khó biết nhường nào! Đi đi về về mất 15ph, mệt lắm a

~Bình thường có người hầu vì kiếm phí sinh hoạt, một tờ tiền giấy mọi chuyện OK, không cần làm phiền đến đôi chân tôn quý của cô lên lên xuống xuống.

Nhưng bây giờ thì sao? Nhỏ phản bội Nữ nhi quốc, đi theo 3 gã đàn ông mà 3 cô nàng ở tầng dưới lén lút quan hệ, cứ phải đợi họ thỏa mãn rồi, mới có thời gian rảnh phục vụ những vị khách dài ngày tầng trên, hại cô đợi hoài không thấy mì tôm, đậu hũ thúi và mì thịt bò.

Con người phải đói mới kích hoạt được ý chí cầu sinh, bỏ ra khỏi vỏ ốc đi khắp nơi truy lùng thức ăn, cô chính là từ tầng 11 thấy được tiểu Tường Vi ôm một bao thức ăn về.

Dù gì chủ tòa nhà là quái thai, mỗi chiếc chìa khóa đều mở được 11 cánh cửa còn lại, không đến chòm chĩa thật quá có lỗi với cái bụng, là bạn bè thì không nên tính toán quá, cô là hy sinh bản thân cho người khác cơ hội hành thiện tích đức, vì thế.....không cần khách khí.

“Liên Liên đúng là đáng trách, chúng ta đối với nó đâu “tệ bạc”.” Lần nào cũng 1 tờ 1000 không cần thôi. “Cái con ma tiền đó vô tình vô nghĩa! Đúng là đáng bị bắt lại đánh 1 trận nhừ.” Hại cô sắp chết đói.

“Chị đang nói bản thân mình à? Bà thổ phỉ không mời mà đến.” Cách nói chuyện của Phùng Thính Vũ vẫn vậy: lạnh.

Cô thật ra là ngoài lạnh trong nóng, nhưng mà nếu không biết, vừa thấy vẻ lạnh băng của cô lập tức rút lui, không dám đến quá gần.

Hòa Phong không chòm được bánh trứng, mặt sầu sầu. “Đưa xe đưa tới nước nào rồi?”

“Tây Ban Nha.” Nhất định là rất nóng.

“Nhớ chụp vài tấm hình phong cảnh về, chị dự định viết cuốn tình yêu của mỹ nữ đưa xe.” Có người bạn thường ra nước ngoài thật không tệ, miễn phí cung cấp tư liệu du lịch.

“Em chẳng có gì để chị viết cả.” Căn bản là không thú vị.

“Sao không? Thì viết con gái vì em đổ kị ghen ghét nhau, sau đó em bị bạn trai của người ta cho ăn đấm.” Cảnh tượng thật đẹp đẽ, cái khuôn mặt lạnh băng đáng ghét đó.

Phùng Thính Vũ đưa con cá vào ngăn đá. “Đừng có lừa bịp thế, chị không cảm thấy chị bán đứng quá nhiều bạn rồi sao?”

“Em đang chỉ 3 đôi quạ tình yêu (*) ở tầng dưới hả?” Rảnh rồi không gì làm thì lấy chúng ra nói, ai bảo chúng yêu quá chường mắt làm chi.

“Quạ?!” Cô không cười, chỉ chớp mắt một cái.

“Hứ! Mỗi ngày thấy được ít nhất một đôi ứ a ngoài cửa thang máy, không phải quạ thì là gì? Thấy nhiều cũng gặp xui nữa.” Vừa cãi nhau cũng có thể hôn nhau được nữa, thật không biết lễ nghi liêm sỉ.

Đạo lý phi lễ hốt thị cũng không biết, ít ra cũng đừng để cô “thấy” chứ, bọn họ quả là xấu xa, giải thích đúng của phi lễ hốt thị là, chuyện ngại ngùng thì đừng để người khác thấy, mình biết là được rồi.

Tiểu thuyết viết nhiều rồi, lối suy nghĩ của cô đâm ra kỳ quái.

“Vì thế chị viết luôn bọn họ vào tiểu thuyết, để độc giả chiêm ngưỡng.” Quái nhân.

“Không sai, chị rất hiền lành đúng không? Không lấy trứng gà đi chọi bọn họ.” Gà thật tội nghiệp, để trứng mà ấp không ra gà con.

“Vậy sao?” Cô nhìn cô làm biếng xuống lầu, một rổ trứng gà cũng nặng lắm chứ.

Hòa Phong nhú mày. “Tiểu Tường Vi, sao chị cảm thấy khẩu khí của em rất lạ, là chị quá nhân từ rồi sao?” Uhm! Chắc chắn là vậy rồi.

“Làm ơn đi, em còn chưa ăn cơm.” Sự nhân từ của cô đồng nghĩa với giết người phóng hỏa.

A! Xém quên cái bụng đói, thật cảm ơn cô đã nhắc nhở. “Mau nấu cơm.”

“Con heo kia, em giống người hầu lắm à?” Cầm dao lên, Phùng Thính Vũ đến gần cô dùng khuôn mặt lạnh băng hù dọa.

“Khụ! Đi ra chỗ khác, đi ra chỗ khác, chỉ ăn bữa cơm của em, sao phải giết người diệt khẩu chứ?” Sớm muộn gì cũng bị cô hù tới suy tim.

“Sức tướng tượng phong phú, em gọt trái cây.” Phùng Thính Vũ lấy giỏ lựu dưới mấy pha trà ra.

Hai người này trở thành bạn, thật khiến người ta trần trở.

Một người biểu hiện lạnh nhạt ít nói, trừ phi cần thiết chứ tuyệt đối không mở miệng, tính tình lạnh băng làm sao cũng không cháy lên được tí lửa, từ ngày ý thức được chưa hề cười qua, miễn cưỡng là do người khác kéo khéo môi lên.

Một người cùng level với rùa, thà ngủ nướng trong vỏ ốc còn hơn bước ra ngoài, quá lắm là bước trong phòng vài bước, có thể không trở mình thì tuyệt đối đừng gọi cô, nhân loại chết hết cũng không liên quan tới cô.

Tức cười một lần toàn tỉnh cúp điện, trong toàn nhà có máy phát điện cung cấp điện lực, hai người không hện mà cùng đi xuống mua thức ăn đêm, vì gói mì lạnh cuối cùng trong siêu thị xem chút nữa là phá nhà.

Cuối cùng thì sao? Nhân viên người ta không chịu bán cho họ, quảng một gói mì ăn liền ra.

Lúc “quốc nạn”, đồ ăn đến không dễ.

Vì thế, họ mới có cuộc đối thoại chán nản này.

“Ê, kẻ mưu sát trái lựu, em chùng nào ra nước ngoài?” Hòa Phong lên kế hoạch ăn hết tủ lạnh của cô.

“Thứ tư tuần sau.” Không cho cô ăn.

“Lâu quá! Sao em không rút sớm đi chuẩn bị, coi chừng xe hủy nhân vong.” Cô tự động tự giác, cả đĩa lựu để trên bụng cho dễ ăn.

“Em sẽ vì chị mà chăm sóc bản thân.” Phùng Thính Vũ mặt không biểu hiện lấy lại trái cây.

Làm việc gì cũng có độ nguy hiểm, cô vốn xem nhẹ chuyện sống chết, nếu đã làm hết mọi chuẩn bị rồi mà còn xảy ra chuyện, thì là cô tới số, cầu thần Phật cũng không ích gì.

“Phụt! Đừng nói ái muội như thế, em sống trong Tường Vi Cư không có nghĩa cậu là tộc Tường Vi, em soái quá, chị không cần.” Họa thủy trong họa thủy.

“Vớ vẩn.” Tướng mạo là do cha mẹ tặng cho, cô rất thích ý vẻ ngoài trung tính khiến người khác nhầm lẫn của mình.

Tiếc là người sống trong tòa nhà vừa thấy là biết cô là nữ, chưa từng nhầm lẫn qua.

Nên nói cô cũng lạ chẳng? Thích người khác bắn khoản giới tính của mình, vẻ ngoài trung tính vừa nam vừa nữ, khiến phụ nữ ái mộ đàn ông mê hoặc, do dự không biết nên theo đuổi không, vô cùng thú vị.

Đúng là thế! “Phùng Thính Vũ, em có đi nấu cơm hay không? Mau xuống bếp xào hai đĩa rau lên chiêu đãi.”

“Không gọi tiểu Tường Vi nữa?” Ai quan tâm, mặc cô đói chết cho rồi.

“Không, chị giận rồi đi nấu cơm.” Không rõ ai là chủ ở đây nữa, Hòa Phong lấy chân đá vào lưng cô.

Mặt trầm xuống, Phùng Thính Vũ dùng tay đẩy chân cô ra. “Tủ lạnh có trà xanh.”

“Quá xa.” Khoảng 10 bước.

“Đợi chết đi, em nhớ tầng 6 có một pháp y (**), vừa hay nghiệm xác chị luôn.” Trên giấy chứng tử viết, người này chết vì lưỡi.

“Nhắm nhí.....Đứa con gái xấu xa, muốn chết thì tự đi, đừng lôi kéo người khác, chị còn nợ một đồng bản thảo chưa trả.” Không cần trường thọ, đợi cô viết tới khi không còn nợ là được rồi.

Hai người cứ đẩy đẩy đưa đưa, vì chuyện có nên nấu cơm hay không mà tranh biện không ngừng, nhưng tới cuối cùng vẫn không xảy ra xung đột, vì Phùng Thính Vũ căn bản là không để ý sự vô lại của Hòa Phong, tự mình đi pha trà.

Hòa Phong tức tới muốn bóp cổ cô, nhưng nghĩ tới việc cô là cao thủ kungfu nên thôi, bị quật xuống đau lắm, may mắn thường thức một lần là đủ rồi.

“Hai chị có thiếu kẻ hầu không? Em vừa hay đang rảnh.” Một khuôn mặt tươi cười lộ ra từ cửa.

Hòa Phong chưa gì đã bắt đầu chửi. “Nha đầu chết người còn không bỏ vào đây, nghĩ tới điểm tốt của bọn ta rồi à?” Thấy mặt cô còn tức hơn.

Tống Liên Liên tỏ vẻ vô tội đưa ra cớ phẩm. “Điểm tâm còn dư từ tiết mục của chị Tiểu Anh hai chị có lấy không?”

“Để đó trước, đi nấu cơm.” Không lấy là đồ ngốc.

“Ồ! Chị họ gian quá, tiền công nấu cơm ai trả?” Cô không làm không công.

“Địa bàn của ai người đó trả, ta là khách.” Cô viết 10 cuốn tiểu thuyết cũng không bằng người ta thắng một trận.

Đương nhiên là có tiền ra tiền, có miệng phụ trách ăn.

“Chị Thính Vũ, nhà chị xuất hiện vị khách ăn.” Nói thật, cô chỉ biết làm cơm chiên trứng và trứng chiên cơm.

“Người còn nói nhảm nữa ta cho người uống một ly quế hoa pha máu người.” Người trong nạn đói thường mất đi lý trí.

“Chị họ.....”

“Đừng nhận họ hàng, ta với người không thân, lát nữa mới tính sổ.” Quá lắm là quen nó 20 năm, từ ngày ra khỏi bụng mẹ.

“Tính sổ?!” Tống Liên Liên khó hiểu.

Phùng Thính Vũ về phòng gọi điện xác nhận ngày đưa và khách sạn, trong lòng có một cảm giác rất lạ, cứ như là bản thân sẽ trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết tiếp theo của Hòa Phong.

Nhưng mà, cô sẽ yêu ai?

Chắc không phải đúng như Hòa Phong nói bị phụ nữ yêu chứ?

Lông mày giật lên bất an. Hy vọng là cô lo xa, cô chỉ là tướng mạo tuần mỹ, giới tính tuyệt đối bình thường, không thể nào có kiếp đào hoa.

Cô là phụ nữ.

Chú thích:

Hòa Phong là một nhân vật trong hệ liệt Thập nhị khách hoa đồ hạ chi luyện ở tầng thứ 11 gọi là Trà Hoa Cư.

2. Chương 2

Hắn là con gái?!

Thật là dở khóc dở cười, bị nhầm lẫn giới tính không phải là lần đầu tiên, nhưng chuyện quá mức như thế lại là lần đầu, khiến cô bất giác tự hỏi mình có phải là đàn ông hay không.

Có thể nào cô vốn tự nghĩ mình là phụ nữ, nhưng thật ra giới tính thật sự là đàn ông, nếu không sao lại có người đến ép cô thừa nhận những việc như thế.

Nhìn vào “người báỉ phỏng” trước mặt khí độ phi phàm, mắt không coi ai ra gì, Phùng Thính Vũ có một cảm giác sai lệch về không gian, sắp bị gán một tội danh không có, chỉ vì cường quyền bá thể ép tội.

“Cậu là Bằng Hỏa?!” Trên vẻ mặt người đàn ông cuồng ngạo khinh mạn xuất hiện sự kinh ngạc khó tin.

“Nếu các hạ đang chỉ đến Bằng Hỏa trong giới đua xe, tôi nghĩ anh tìm đúng người rồi.” Có cần kinh ngạc tới thế không, cảm sắp chạm đất rồi kìa.

“Cậu là đàn ông?!” Lời vừa buột ra khỏi miệng, Narsa hận mình không thể cắn lưỡi, hần đương nhiên là đàn ông, chỉ là quá...quá...tuần mỹ vượt ra sự tưởng tượng của anh, khuôn mặt âm nhu như thiên sứ không giới tính.

“Tiên sinh, tôi không có lý do cho anh kiểm nghiệm, huống chi tôi không cho rằng anh tìm đúng người chịu trách nhiệm.” Phùng Thính Vũ không bao giờ chủ động thanh minh mình là phụ nữ.

Đây là ngày đầu cô bay tới Tây Ban Nha, hành lý, trang bị vẫn chưa được đưa tới, vừa định ra ngoài dùng bữa, tiện thể giúp ả Hòa Phong lười nhác chụp hình, ai ngờ vừa mở cửa, xuất hiện bức tường thịt cản đường, ngón tay gơ cao dừng trước mũi của cô.

Không biết ai kinh ngạc hơn, chỉ ít biểu hiện của cô là một màn lạnh nhạt, người không hiểu cô không thể nhìn ra cô đang ngạc nhiên.

Không ai thích họa trời giáng, nhất là trong tình trạng cô không thể làm ra việc đó, nghe xong chỉ cảm thấy tức cười, khiến cô nghi ngờ ai đang có bệnh?

Cô nhớ Tây Ban Nha là một dân tộc nhiệt tình, điệu nhảy Flamenco khắp thế giới đều biết, cô định gửi về cho ả viết sách tham khảo, mắc công ả cứ viết những thứ kì lạ làm bại hoại phong khí.

“Ừm, ta có thể đi vào chứ? Đứng trước cửa khó nói chuyện.” Narsa chưa được đồng ý đã tự tiện bước vào.

Phùng Thính Vũ mĩa mai làm động tác “mời vào”. “Đừng khách khí, cứ coi đây là nhà.”

“Không ai coi nhà hàng là nhà.....” Anh đột nhiên hiểu ra đó là cô đang mĩa mai tác phong tự cao của anh. “Narsa Osner.”

Vì không ấn tượng gì nên thần sắc cô không hề biến đổi. “Tôi nên rắc muối trừ tà hay rải cánh hoa hồng nghênh tiếp?”

“Cậu không biết ta?!” Anh cảm thấy giận, tại đất Tây Ban Nha lại có người không biết anh.

“Rất xin lỗi, tôi chỉ là khách qua đường, cho dù Brad Pitt có đứng trước mặt cũng không quen biết.” Nghe khẩu khí của anh có vẻ là nhân vật lớn.

Nhưng, không liên quan tới cô.

“Đừng lấy ta so sánh với gã đóng phim thấp hèn bán đứng sắc đẹp, cậu đang sỉ nhục quý tộc Tây Ban Nha.” Mặt anh hiện rõ khoái sắc.

Thấp hèn? Anh sẽ bị con số hàng vạn fans girl đánh chết cho coi. “Tôi tưởng thời đại này quý tộc mất giá rồi.”

“Người có ý gì? Dám coi thường thể chế hiện hành?” Phẫn nộ dừng trước khuôn mặt tuần mỹ bình tĩnh.

Narsa cảm thấy tim đập nhanh lạ thường, nhìn anh cứ như đang nhìn một vật điêu khắc phương Đông hoàn mỹ, ngũ quan rõ nét không mang sự cứng cỏi của đàn ông, cũng thiếu đi đường nét nhu hòa của phụ nữ, sự kết hợp uyển chuyển giữa nam và nữ trên một khuôn mặt, khiến người ta phải đứng trước vẻ đẹp của nó.

Bây giờ anh mới hiểu tại sao Kelly lại mê luyến Bằng Hỏa, không ai có thể thoát được khí chất lãnh ngạo, đi đứng ưu nhã như con báo hoang châu Mỹ, cặp lông mày sắc nét như kiếm mang trên đó tự tin thần bí.

Từ trước đến giờ, anh cứ tưởng Băng Hỏa là gã người Mỹ phóng lăng tóc vàng mắt xanh, hôm nay gặp mặt mới biết sai một cách quá đáng, sự trầm ổn và ngoại hình của hắn đều giống người cổ bước ra từ trong tranh, đồng thời sở hữu soái khí hiếm gặp của người phương Đông cùng khí tiết quý tộc của đàn ông châu Âu.

Hắn cho người ta cảm giác cao ngạo, xa cách, như phong hiệu trên đường đua, một ngọn lửa lạnh băng, mạnh mẽ buốt giá, cự tuyệt người khác bước vào thế giới của mình.

Có một khắc, anh vô cùng muốn tìm hiểu hắn, hoàn cảnh nào lại tạo nên một con người như thế.

“Anh đến để thảo luận thể chế của nước mình à? Xin cho phép tôi ngủ một giấc, đợi anh diễn thuyết xong mới báo cho tôi dậy vỗ tay nhé.” Phùng Thính Vũ bỏ lơ vẻ tức giận của anh, nhét vào tay anh chiếc máy thu âm dạng mic.

Tiếp xúc ngón tay, tim anh đột nhiên run lên. “Cậu thật láo xược.”

“Còn được, sự cuồng ngông của các hạ khiến tôi phục hơn, cứ như là Thái Bảo (*) cái thể trong sách sống lại, viện lý do không theo đạo Chúa mà giết người bừa bãi.”

“Cậu chỉ trích ta vô pháp vô thiên?” Trong con mắt xanh thẳm chứa đựng thần sắc phức tạp đến cả anh cũng không phân biệt được.

“Ít ra tôi không cảm giác được sự thân thiện và nhiệt tình của nhân dân quý quốc, nếu ai cũng bá đạo như anh, thiếu văn hóa tới mức xông vào chỗ ở của người khác.” Cô không rảnh ứng phó với việc kiểm chuyện vô lý như thế.

Mặt Narsa có gì đó không tự tại. “Ta đã nói trước rồi, cậu nên chịu trách nhiệm với em gái ta.”

Bây giờ nghĩ lại, anh quả là có chút nông nổi, chưa điều tra hắn có thật đặc biệt như Kelly đã nói không, mà lại áp dụng suy nghĩ của mình gán tội cho hắn, cho rằng hắn là tiểu tử ham danh.

“Ồ! Anh nói người khiến cô ấy mang thai là tôi, rất thú vị.” Con mắt lạnh lùng của cô có ý trêu chọc.

“Ta tin Kelly sẽ không lấy chuyện như thế ra đùa, cậu dám phủ nhận?” Anh nghi ngờ hắn là người bỉ ổi.

Hắn không giống người chơi đùa con gái, vì không cần thiết phải thế.

Với khuôn mặt khiến phụ nữ điên cuồng kia mà nói, không mấy người có thể kháng cự được sự hấp dẫn, như thiêu thân lao vào lửa chỉ cần xin hắn một ánh nhìn thương hại.

Phùng Thính Vũ rất muốn cười, nhưng lại cười không ra. “Xem ra các hạ không mấy hiểu em gái của mình.”

“Cậu muốn trốn tránh trách nhiệm?” Tim anh có hai giọng nói giằng co, một là khó chịu và một là hưng phấn vì hắn không thừa nhận.

Không biết tại sao, anh không cách nào chấp nhận được cảnh tượng hắn và người khác khỏa thân ôm nhau, nó cứ như một ngọn lửa thiêu cháy đôi mắt anh.

“Nghe qua đối chiếu DNA rồi phải không? Tôi không ngại nếu anh lấy 10cc máu của tôi đi xét nghiệm.” Nếu mà phù hợp thì đúng là có ma.

Trừ phi Kelly quan hệ với người thuần chủng phương Đông, mà người đó lại là huyết thân mất liên lạc cách đây 500 năm trước của cô.

“Cậu nói Kelly nói dối?!” Không phải không có khả năng, nhưng anh không thể để danh tiếng của cô và gia tộc Osner vướng bận. Cô gái Digan nhiệt tình trẻ trung khiến người ta động lòng, anh nhớ tới bộ phim coi trong quán rượu.

“Có nói dối hay không anh cần hỏi tôi sao? Trong lòng mỗi người đều có cây thước, phiền anh biết điều đo lại một chút.” Thần sắc cô rõ là đang khó chịu.

Anh là nghèo là cao quý không can hệ gì đến cô, cô đến Tây Ban Nha là vì công việc, chứ không phải đến để chịu cảnh bị người khác ức hiếp, người phương Đông cũng có lòng tự tôn của người phương Đông.

Huống chi cô thật sự là vừa đói vừa mệt, không lý gì phải chấp nhận cách ép cung gần như là định tội của anh, phụ nữ khiến phụ nữ mang thai là kì tích, cơ bản là không thể xảy ra.

“Cậu dám thề với thượng đế là chưa từng chạm vào Kelly?” Narsa ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn cô.

“Thượng đế ở cách tôi quá xa, huống chi tôi chưa hề chạm vào cô ta.” Cô là giáo đồ của Phật trong lòng đương nhiên không có Thượng đế.

“Cậu.....” Phần nộ khó nói đè nén trong lòng anh.

Phùng Thính Vũ lạnh nhạt chớp chớp những cọng lông mi dài của mình. “Cô ta té, tôi dìu cô ta, đó phạm vào điều luật nào của Tây Ban Nha?”

Sự mỉa mai lạnh lùng của cô khiến trong lòng Narsa lúc nóng lúc lạnh rất khó chịu, cảm thấy như bị người ta chơi khăm, như bị cô tát một cái rỗ đau trên mặt, cảm giác tự biết.

“Tôi không thích bị người khác chất vấn kiểu tội phạm, mặc kệ anh là ai.” Giẫm chân, Phùng Thính Vũ ánh mắt lãnh liệt ngồi xuống ghế bành, động tác soái khí phi thường.

Nói thật, cử chỉ của cô khiến người khác không thể nghi ngờ cô là phụ nữ, thậm chí là cô gái trưởng thành 24 tuổi.

“Có lẽ cậu không biết sức ảnh hưởng của ta ở Tây Ban Nha, ta sẽ khiến cậu không cách nào tham dự cuộc đua.” Narsa phần nộ vì bị khinh thường.

Không ai có thể coi nhẹ sự tồn tại của anh, một gã chơi xe như hán đã quá tự cao.

Phùng Thính Vũ đột nhiên vươn người tới gần anh, hai người gần tới nỗi khoảng cách không đầy 30 cm. “Tin không, nhân khí của tôi đủ khiến Tây Ban Nha rơi vào kì khủng hoảng đen tối nhất trong lịch sử.”

“Cậu?!” Khẩu khí của anh tràn đầy sự mỉa mai.

Chỉ là, nhìn thẳng vào đôi mắt băng giá không chút hơi ấm kia, cơ thể anh lại nóng hơn dục vọng chiếm hữu, muốn thử tìm hơi ấm trong đôi mắt kia.

Lần đầu tiên, anh chịu thua vì mất đi khả năng tự khống chế, cứ như con quái thú trong cơ thể đang tỉnh dậy, kìm chế không được muốn lao vào người trước mặt.

“Đừng coi thường sức mạnh của quần chúng, có lẽ anh có khả năng hô mưa gọi gió ở Tây Ban Nha, nhưng người ủng hộ tôi phổ biến khắp toàn cầu, bao gồm Tổng lý nước Pháp và Nữ hoàng Anh.” Đây là một trong những nguyên do của sự tự tin trong cô.

Không chấp nhận uy hiếp, không kiêu căng tự trọng, cô chỉ là cô, không khuất phục bất cứ ai.

Trong căn phòng của khách sạn 5 sao, hai người nhìn vào mắt nhau, cho người khác sự liên tưởng hơi ái muội, một người cường thế, một người thanh lãnh, giao chiến bằng ý chí.

Chính ở phút Narsa gần như không thể kìm chế muốn lao lên hôn lấy Phùng Thính Vũ, tiếng chuông điện thoại cứu mạng kịp thời vang lên.

Cùng lúc, điện thoại của anh cũng vang lên tiếng nhạc.

“Alô! Ta là Osner.”

“Alô! Tôi là Băng Hỏa.”

Mỗi người ai nấy cầm lấy điện thoại nói chuyện, và lại cùng một giây la lên, cái gì.

“Nhảy lầu?! Não của nó chứa cái gì vậy? Đang mang thai mà dám nhảy từ lầu 2 xuống, nó không muốn sống nữa à?”

“Các người làm cái quái gì thế, tại sao lúc thợ tu sửa chưa đến mà dám đụng vào xe đua của tôi, nếu có chuyện gì các người đền nổi không?”

“Tìm bác sĩ đến xem cái chân bị trật của nó, canh chừng đừng để nó nông nổi nữa, nếu không ông chờ nghỉ hưu đi.”

“Tìm người phụ trách đơn vị tổ chức đến cho tôi, nhất định phải chắc chắn chiếc xe không sao, nếu không tôi sẽ khiến các ông phá sản.”

“Kelly lại muốn gì.....Nó muốn gặp Bằng Hỏa?” Narsa liếc qua thân hình lãnh nhiên đang nói điện thoại.

Ngay lúc ấy, Phùng Thính Vũ nghe thấy tên mình cũng ngước đầu lên nhìn một cái.

Hai ánh nhìn chạm nhau chưa kịp tạo ra lửa đã bị chuyển đi, nhanh chóng kết thúc cuộc nói, trở về với khoảng yên lặng vốn có, lúc này, Narsa đã quyết định.

“Cậu theo tôi về gặp Kelly một lần.”

“Không, tôi phải đi xem chiếc xe của tôi trước.” Đây là cô kiên trì, xe không thể có chuyện gì được.

“Xe quan trọng hơn mạng người sao?” Anh tức giận sự ngoan cố của “hắn”, giọng điệu khó chịu sắp bùng nổ.

“Đối với tôi, chiếc xe quý hơn sinh mạng của em gái anh nhiều.” Sự ái mộ của thiếu nữ không thuộc phạm vi quản hạch của cô.

Khuôn mặt Narsa trở nên nghiêm lệ, “Một tay đua coi thường mạng sống có tư cách đến trường đua sao?”

“Tôi tôn trọng sinh mạng, nhất là sinh mạng của tôi.” Tính năng tốt xấu của xe liên hệ chặt chẽ với sự an nguy của cô trên đường đua.

“Ý gì?” Anh chỉ nghe thấy sự ích kỷ máu lạnh, không màng đến nhân mạng chỉ biết tư lợi.

“Vì tôi không muốn mất mạng trên đường đua.” Chuẩn bị xong, cô bước thẳng ra cửa.

“Ồ!?” Anh đã hiểu ý nghĩa thực của xe đối với “hắn”. “Phải gấp như thế sao?”

Không thể phủ nhận, đối với hắn, quan niệm xấu đường như đã mất hết, bất giác còn đặt vào hắn rất nhiều ánh nhìn quan tâm, Narsa bắt đầu băn khoăn, chẳng lẽ anh có xu hướng thích người cùng giới?

Cực lực xóa đi những ý nghĩ đó, chưa từng có người dám khinh thường anh như thế, cảm giác không thoải mái cứ lan rộng. Một kẻ sống nhờ vào tiền thưởng đua xe bằng cái gì mà sống tự tại hơn anh, thanh nhàn hơn anh, không hề coi anh ra gì.

Đáng sợ hơn, anh lại muốn tìm kiếm hơi ấm trên cơ thể kia, khiến anh có cảm giác chán ghét chính bản thân.

“Osner tiên sinh, làm người phải biết điều một chút, tôi đã chấp nhận lời mời qua nhà anh ở trong suốt kì đua này, anh còn gì không thỏa mãn?”

Anh nói không ra lời nào, chỉ hy vọng trong lòng cậu không chỉ biết quan tâm xe. “Ta cho phép cậu gọi ta là Narsa.”

“Vâng, cảm ơn anh đã cho phép, tôi đi được chưa?” Ngỡ khí mĩa mai, cô đưa tay đón xe.

“Ngồi xe của ta, cậu ngồi taxi không bảo đảm.” Anh ám chỉ khuôn mặt tuần mỹ khiến các cô gái trẻ phải quay đầu nhìn.

“Anh chắc chắn sẽ đưa tôi tới hiệp hội đua xe chứ không phải về nhà?” Sự đề phòng người lạ cô chưa từng bỏ qua.

Nếu không phải vì cô thật sự quen biết Kelly, còn biết Kelly là một trong những fans điên cuồng của mình, cô sẽ không vì tiện lợi mà chấp nhận yêu cầu của anh.

Mà nếu anh đã phải truy hiểu ngọn nguồn, cô cũng không ngại tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi, dù gì khách sạn cũng quá đông người, không thoát được những ký giả đòi phỏng vấn hay những fans điên cuồng, lần nào cũng lên trang bìa tạp chí World Sport để khiến người khác ganh ghét.

Đua xe là vì sở thích, cô thích tận hưởng tốc độ phóng xe, chứ không phải vì danh lợi hay nổi tiếng, tiếp xúc với quần chúng là điều cô không muốn nhất.

“Ta đảm bảo.” Anh cắn răng nói.

“Tôi có thể tin nhân cách của anh không?” Nhíu mày, Phùng Thính Vũ nói ra những từ khiến người khác nổi lửa.

Ánh mắt xanh thăm trầm xuống, anh dặn dò tài xế đem hành lý bỏ vào ghế sau. “Tối bây giờ, chưa từng có ai hoài nghi thành tín của tôi.”

“Nhiều lúc những anh trai thương em gái sẽ làm ra những chuyện hồ đồ, tôi là người phương Đông không hiểu con người Tây Ban Nha các anh.” Cô rõ là không thuận theo ý anh.

“Cậu...” Anh chịu đủ rồi. “Nếu không cậu muốn sao?”

“Tự tôi lái xe, tài xế nghỉ phép.” Phùng Thính Vũ tiêu sái hất tóc, những cô gái gần đó hưng phấn hét lên.

Tóc không dài quá vai, phần vai hướng xuống 2, 3 phân, thường dùng một sợi dây buộc lại, nhưng có vẻ sợi dây cũng tự cao như cô, cứ để tóc rơi về phía trước, khiến cô cứ muốn cắt ngang tai.

Nhưng vì những thợ cắt tóc cứ kiên trì, cô chỉ có thể để nó tiếp tục phiền phức, nguy trang thành hoàng tử nho nhã—câu nói này từ tiểu thuyết gia Hòa Phong mà ra, là mẫu nhân vật của cô.

“Đa nghi là bản tính của cậu sao?” Vẫy tay, Narsa làm thật cho tài xế nghỉ phép 1 ngày.

Ngồi vào tay lái, Phùng Thính Vũ thuận thực cắm khóa vào ổ, gồ máy. “Những sinh vật mang tính đức tôi đều đề phòng.”

“Nghe thật giống khẩu khí của phụ nữ.” Cảm giác rất lạ, mắt anh xuất hiện hình bóng của phụ nữ.

Phùng Thính Vũ không thừa nhận, cũng không phủ nhận. “Đeo dây an toàn, anh sẽ phát hiện còn sống thật tốt.”

“Còn sống.....” Chưa kịp phát ra dấu hỏi, cơ thể nghiêng về phía sau anh không thể phát ra tiếng.

Lập tức, chiếc xe màu đen bắn đi như đạn trên đường, không phục tùng tín hiệu giao thông mà đi xuyên các xe khác, lúc trái lúc phải, không coi tốc độ này ra gì.

Tiếng còi vang lên phía sau, tiếng gió vút—vút—đập vào cửa xe.

1 giây, 2 giây, 3 giây.....tốc độ khiến con người không thể suy nghĩ, nhịp tim Narsa tăng lên, trọng lực đè nèn vào lồng ngực khiến không khí trong ngực không thể thoát ra.

“Anh vẫn ổn chứ? Hy vọng anh chịu được tốc độ quá phụ nữ này.” Tiếng cô mang sự trêu chọc khó giấu.

Không cam chịu, Narsa vẫn cố, không màng đến gân xanh đang nổi trên cánh tay bám chắc vào xe.

“Cậu chỉ có chút này thôi sao?”

“Xem ra anh trời sinh có tinh thần mạo hiểm, chúng ta đi quanh thành phố nào.” Đạp ga, tốc độ từ 120 bay đến 150, 160.....

1...80....?! Còn đang tăng tốc. “Tên thật của cậu là gì?”

“Muốn lập bia cho tôi à?” Gã đàn ông tội nghiệp, sắc mặt trắng bệch còn cổ lên tiếng.

“Tên.” Coi chừng, xe lửa! Anh rên trong lòng, rồi nhìn xe lửa xượt qua đuôi xe.

“Phùng Thính Vũ, Phùng là họ, Thính Vũ là tên.” Cô dùng tiếng anh lẫn tiếng hoa giải thích tên mình.

“Phùng Đình Vũ.” Anh tập trung sức lực, dùng giọng Tây Ban Nha phát ra tiếng anh.

“Là Thính, nghĩa tiếng Trung là nghe tiếng mưa rơi.” Đột nhiên quay tay lái, cô nghe có tiếng va chạm vào kính xe.

Mắt liếc nhẹ, lông mày Phùng Thính Vũ nhướng lên, không thể trách cô cố ý mưu sát, cô chỉ là đi đường tắt, hại trán anh sưng lên chỉ là vô ý, không phải lỗi của cô.

Phùng Thính Vũ, anh nhớ rồi. “Có phải cậu đang phá tôi, trả thù tôi tự ý xông vào phòng cậu sao?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi mà oán trách thì tấn công trực diện, cơ hội anh né được là nhỏ rất nhỏ.” Như lời cô nói, tay ngọc nhanh chóng búng vào đầu anh.

“A! Đau quá, cậu làm gì thế?” Không phát hiện xe đã dừng, Narsa đưa tay xoa xoa vết sưng cô vừa chạm vào.

“Tối rồi.” Xe chưa tắt máy, cô đang đợi phản ứng của anh.

“Tối đâu? Không đầu không đuôi....Hiệp Hội Đua Xe Tây Ban Nha.....” Tối rồi???

Narsa mặt tràn đầy nghi hoặc, không thể tin cô tới đây trong khoảng thời gian khó tin, trước sau không tới 10ph, rút được 21 tuyến đường.

Sinh sống ở Tây Ban Nha gần ấy năm, sao anh có thể tin, rõ ràng hẳn giống người sống ở Tây Ban Nha nhiều năm hơn.

“Anh ngờ rồi à, không xuống xe, đợi người trải thảm đỏ nghênh tiếp sao?” Tháo dây an toàn, Phùng Thính Vũ bước xuống trước.

Anh đột nhiên nắm lấy tay cô. “Nói cho ta biết, anh tới Tây Ban Nha mấy lần?”

“Bảy lần.”

Anh hỏi tiếp: “Sống ở đây rất lâu à?”

“Mấy ngày trước cuộc đua tới lúc bế mạc.” Cô mặc kệ anh tự bước xuống xe, rút lại cánh tay với ba vết đỏ trên đó.

Anh theo sau cô. “Chắc cậu không có thời gian đi dạo chứ? Không lẽ cậu học thuộc bản đồ?”

“Xin lỗi vì không đúng với suy đoán của anh, tôi chỉ luyện tay lái thôi.” Ngoài việc theo đuổi tốc độ, sở trường khác của cô là trí nhớ hơn người.

Chỉ cần là con đường cô từng đi qua thì sẽ tự động lưu trữ trong ký ức, lần tiếp theo đi trên con đường như vậy căn bản là không cần phải suy nghĩ nhiều, tự nhiên mà thuận theo bản năng của cơ thể.

Thông thường cô sẽ tới trước ngày đua vài ngày để quan sát hoàn cảnh đua xe, tập luyện nửa ngày sau đó nói chuyện với Hiệp Hội, vì thế ít nhiều cũng có ấn tượng, không cần bản đồ cũng có thể tới được nơi cần đến.

Vốn dĩ Phùng Thính Vũ định vào Hiệp Hội hỏi rõ nguyên nhân xe hư, đột nhiên nghe thấy tiếng mẹ đẻ, vừa quay đầu lại là thấy một bóng đen lớn dang tay lao về phía cô—

“Tiểu Vũ, chúng tôi ở đây.....”

Lời chưa dứt, tiếng rên dài đã phát ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ nhìn về phía người đàn ông tung quyền.

“Tôi tưởng hẳn định xâm phạm cô.”

Nói láo.

Mọi người đều nghe được anh ta đang nói láo, nhưng không ai nhiều chuyện đi vạch trần, giới tính của Phùng Thính Vũ luôn là bí mật, thân là tổ đội dưỡng hộ của cô, vì đã có quan hệ hợp tác lâu dài, nên chưa từng để lộ chuyện này ra ngoài.

Những người này đều là những tay đua giỏi ở Đài Loan, bình thường hành nghề sửa xe, được cô ủy thác việc chăm sóc xe đua, khi có cuộc đua là cả đám lên máy bay ra nước, tiến hành kiểm tra xe và thay lốp do ma sát trong cuộc đua.

Vì chưa gia nhập tập đoàn hay đội xe riêng nào, nên tất cả chi phí và chi tiêu đều do Phùng Thính Vũ chi trả hoàn toàn, tiền thưởng cao ngất ngưỡng hầu như dùng cho việc này. Và họ cũng không có chuyên gia, chuyện gì cũng tự làm lấy, nên để giảm nhẹ cho cô, tất cả đều cố gắng không dùng tới những linh kiện đắt tiền, dùng số tiền nhỏ nhất để tạo nên hiệu quả lớn nhất.

Hết cách, họ ai cũng yêu xe, nhưng kỹ thuật lái xe chưa đạt đến tiêu chuẩn quốc tế, nên chỉ cần được trông thấy cuộc đua quốc tế, bắt họ tự trả phí sinh hoạt đến làm không công cũng không sao.

Ý chí chung của họ được Phùng Thính Vũ chú ý đến, dù họ không thể so sánh với các chuyên viên tu sửa cấp cao, nhưng lòng nhiệt tình của mỗi người đã vượt qua những kỹ sư chuyên nghiệp khác.

Nhiệt tình, chính là điều cô cần.

“Tiểu...Tiểu Vũ, hần là ấy của chị sao?” Tiểu đội trưởng Cam Tiên Thảo sau khi biết được họ không thể đòi bồi thường, đích thân đứng ra chỉ vào mặt Narsa.

“Không phải.” Cô nên trả lời là chủ nợ không? Nhất định họ sẽ cười bể bụng.

Kết nhằm nợ đào hoa.

“Không phải chứ! Em thấy hần để ý chị lắm á, nhìn cảm em sắp méo rồi nè.” Ra đòn nhấn tâm thiệt!

“Làm nhiều, nói ít, nghe nói người ta là nhân vật cấp Công Tước.” Cô như đang nói chuyện của người khác, mặt không biểu tình.

Một hồi tiếng huýt sáo vang lên.

“A! Tiểu Vũ à, người bạn Công Tước của chị, nhìn cũng đẹp trai quá kìa!” Cô làm Công Tước phu nhân, mọi người đều được hưởng hơi.

Tiểu Thẩm trợn mắt, “Làm ơn đi sự phụ thú mỏ vịt, tiếng Đài Loan của ông khiến dân Đài phải nhục mặt đó!” Cũng may ai kia nghe không hiểu.

“Tiểu Thẩm chết tiệt, lần sau ta không đưa người đến, ăn ở tự nghĩ cách đi.” Hứ! Để nó theo còn bị nó sỉ nhục, đồ chết tiệt.

“Đừng mà! Sự phụ, con xoa bóp vai, mát xa chân cho người.” Vừa xuất ngũ, Tiểu Thẩm để tóc đầu đinh, chơi xe đã được 6 năm, trong đội là tay đua xông pha nhất.

“Đi về, ta sợ giảm thọ.” Thú mỏ vịt cùng anh vừa giỡn vừa chạy.

Những đồng nghiệp vui vẻ, Phùng Thính Vũ trầm nghĩ.

“Cam đại ca sao lại sớm hơn cả em đến Hiệp Hội? Lúc xưa anh phải nhìn thấy chiếc xe lên máy bay an toàn mới an tâm mà.” Anh còn bảo bối chiếc xe hơn cô.

Cam Tiên Thảo cẩn thận nhìn xung quanh rồi nói nhỏ, “Anh nghe một người bạn ở Pháp nói, có người định hại em chạy không hết đường đua, nên vội nhảy lên máy bay giữ xe cho em.”

Cô tức cười vỗ vào vai anh. “Là em quan trọng hơn phải không, xe chỉ là thứ yếu.”

“Ồ! Cái đó.....Ha ha....đều quan trọng như nhau mà.” Anh ngại ngừng cười lớn, giữa chọn xe và cô, anh vẫn cho rằng xe bảo hiểm hơn.

“Hiểu rồi, trong mắt anh chỉ có xe.” Cô nên than thở hay nên vui mừng? Chiếc xe yêu có bảo vệ bảo toàn.

Dù sao cô cũng là độc hành hiệp, có một mình cũng chẳng sao.

Cam Tiên Thảo an ủi khoát vai cô, coi cô như con gái. “Bọn anh coi chừng xe không để nó xảy ra chuyện cũng giống như bảo đảm an toàn của em, bọn anh sẽ không để em bị tổn thương đâu.”

“Hy vọng là thế.” Lốp xe bên trái bị hỏng là do tai nạn hay con người?

Có lẽ là cảnh cáo chẳng!

“Băng Hỏa, chúng ta đi về thôi.”

Narsa mặt mang thần sắc kỳ lạ vừa bước ra, lập tức kéo cô đi không để lại dấu vết, không để bàn tay lang sói của người khác chạm vào bất cứ bộ phận nào của cô.

“Anh và Hội trưởng nói chuyện như thế nào rồi?” Không thích anh đến quá gần, Phùng Thính Vũ cố ý giữ khoảng cách.

Nhưng anh ngược lại không để ý còn ôm lấy vai cô. “Hội trưởng đồng ý sẽ nhanh chóng đưa lớp xe từ Đức đến bồi thường cho ta.”

“Anh đe dọa ông ta?” Bọn họ tranh cự nửa ngày cũng không có kết quả, còn anh vừa ra mặt đã chịu bồi thường.

Người Âu Mỹ da trắng rất để ý chủng tộc, khác coi thường người da vàng phương đông, dù cô là Băng Hỏa danh tiếng vang dội khắp thế giới, cũng không có được sự tôn trọng cần thiết, quá lắm là không bị bài tiết thôi.

“Không phải ai cũng như cậu không tôn trọng Công Tước Tây Ban Nha.” Anh đúng là đã dùng quyền lực, ép lão ta nhanh chóng bồi thường lớp xe.

“Chịu không nổi, đồ tự đại.” Hất anh ra, cô ngồi vào ghế sau ngủ, để anh làm tài xế.

Chuyện tình của thần hoa Tường Vi được mở ra.

Không thể phủ nhận, đối với hắn, quan niệm xấu đường như đã mất hết, bất giác còn đặt vào hắn rất nhiều ánh nhìn quan tâm, Narsa bắt đầu băn khoăn, chẳng lẽ anh có xu hướng thích người cùng giới?

Cực lực xóa đi những ý nghĩ đó, chưa từng có người dám khinh thường anh như thế, cảm giác không thoải mái cứ lan rộng. Một kẻ sống nhờ vào tiền thưởng đua xe bằng cái gì mà sống tự tại hơn anh, thanh nhàn hơn anh, không hề coi anh ra gì.

Đáng sợ hơn, anh lại muốn tìm kiếm hơi ấm trên cơ thể kia, khiến anh có cảm giác chán ghét chính bản thân.

“Osner tiên sinh, làm người phải biết điều một chút, tôi đã chấp nhận lời mời qua nhà anh ở trong suốt kì đua này, anh còn gì không thỏa mãn?”

Anh nói không ra lời nào, chỉ hy vọng trong lòng cậu không chỉ biết quan tâm xe. “Ta cho phép cậu gọi ta là Narsa.”

“Vâng, cảm ơn anh đã cho phép, tôi đi được chưa?” Ngỡ khí mỉa mai, cô đưa tay đón xe.

“Ngồi xe của ta, cậu ngồi taxi không bảo đảm.” Anh ám chỉ khuôn mặt tuần mỹ khiến các cô gái trẻ phải quay đầu nhìn.

“Anh chắc chắn sẽ đưa tôi tới hiệp hội đua xe chứ không phải về nhà?” Sự đề phòng người lạ cô chưa từng bỏ qua.

Nếu không phải vì cô thật sự quen biết Kelly, còn biết Kelly là một trong những fans điên cuồng của mình, cô sẽ không vì tiện lợi mà chấp nhận yêu cầu của anh.

Mà nếu anh đã phải truy hiểu ngọn nguồn, cô cũng không ngại tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi, dù gì khách sạn cũng quá đông người, không thoát được những ký giả đòi phỏng vấn hay những fans điên cuồng, lần nào cũng lên trang bìa tạp chí World Sport để khiến người khác ganh ghét.

Đua xe là vì sở thích, cô thích tận hưởng tốc độ phóng xe, chứ không phải vì danh lợi hay nổi tiếng, tiếp xúc với quần chúng là điều cô không muốn nhất.

“Ta đảm bảo.” Anh cắn răng nói.

“Tôi có thể tin nhân cách của anh không?” Nhíu mày, Phùng Thính Vũ nói ra những từ khiến người khác nổi lửa.

Ánh mắt xanh thăm trầm xuống, anh dặn dò tài xế đem hành lý bỏ vào ghế sau. “Tới bây giờ, chưa từng có ai hoài nghi thành tín của tôi.”

“Nhiều lúc những anh trai thương em gái sẽ làm ra những chuyện hồ đồ, tôi là người phương Đông không hiểu con người Tây Ban Nha các anh.” Cô rõ là không thuận theo ý anh.

“Cậu...” Anh chịu đủ rồi. “Nếu không cậu muốn sao?”

“Tự tôi lái xe, tài xế nghỉ phép.” Phùng Thính Vũ tiêu sái hất tóc, những cô gái gần đó hưng phấn hét lên.

Tóc không dài quá vai, phần vai hướng xuống 2, 3 phân, thường dùng một sợi dây buộc lại, nhưng có vẻ sợi dây cũng tự cao như cô, cứ để tóc rơi về phía trước, khiến cô cứ muốn cắt ngang tai.

Nhưng vì những thợ cắt tóc cứ kiên trì, cô chỉ có thể để nó tiếp tục phiền phức, nguy trang thành hoàng tử nhỏ nhả—câu nói này từ tiểu thuyết gia Hòa Phong mà ra, là mẫu nhân vật của cô.

“Đa nghi là bản tính của cậu sao?” Vẫy tay, Narsa làm thật cho tài xế nghỉ phép 1 ngày.

Ngồi vào tay lái, Phùng Thính Vũ thuận thực cắm khóa vào ổ, gõ máy. “Những sinh vật mang tính đực tôi đều đề phòng.”

“Nghe thật giống khẩu khí của phụ nữ.” Cảm giác rất lạ, mắt anh xuất hiện hình bóng của phụ nữ.

Phùng Thính Vũ không thừa nhận, cũng không phủ nhận. “Đeo dây an toàn, anh sẽ phát hiện còn sống thật tốt.”

“Còn sống.....” Chưa kịp phát ra dấu hỏi, cơ thể nghiêng về phía sau anh không thể phát ra tiếng.

Lập tức, chiếc xe màu đen bắn đi như đạn trên đường, không phục tùng tín hiệu giao thông mà đi xuyên các xe khác, lúc trái lúc phải, không coi tốc độ này ra gì.

Tiếng còi vang lên phía sau, tiếng gió vút—vút—đập vào cửa xe.

1 giây, 2 giây, 3 giây.....tốc độ khiến con người không thể suy nghĩ, nhịp tim Narsa tăng lên, trọng lực đè nèn vào lồng ngực khiến không khí trong ngực không thể thoát ra.

“Anh vẫn ổn chứ? Hy vọng anh chịu được tốc độ quá phụ nữ này.” Tiếng cô mang sự trêu chọc khó giấu.

Không cam chịu, Narsa vẫn cố, không màng đến gân xanh đang nổi trên cánh tay bám chắc vào xe.

“Cậu chỉ có chút này thôi sao?”

“Xem ra anh trời sinh có tinh thần mạo hiểm, chúng ta đi quanh thành phố nào.” Đạp ga, tốc độ từ 120 bay đến 150, 160.....

1...80...?! Còn đang tăng tốc. “Tên thật của cậu là gì?”

“Muốn lập bia cho tôi à?” Gã đàn ông tội nghiệp, sắc mặt trắng bệch còn cổ lên tiếng.

“Tên.” Coi chừng, xe lửa! Anh rên trong lòng, rồi nhìn xe lửa xượt qua đuôi xe.

“Phùng Thính Vũ, Phùng là họ, Thính Vũ là tên.” Cô dùng tiếng anh lẫn tiếng hoa giải thích tên mình.

“Phùng Đình Vũ.” Anh tập trung sức lực, dùng giọng Tây Ban Nha phát ra tiếng anh.

“Là Thính, nghĩa tiếng Trung là nghe tiếng mưa rơi.” Đột nhiên quay tay lái, cô nghe có tiếng va chạm vào kính xe.

Mắt liếc nhẹ, lông mày Phùng Thính Vũ nhướng lên, không thể trách cô cố ý mưu sát, cô chỉ là đi đường tắt, hại trán anh sưng lên chỉ là vô ý, không phải lỗi của cô.

Phùng Thính Vũ, anh nhớ rồi. “Có phải cậu đang phá tôi, trả thù tôi tự ý xông vào phòng cậu sao?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi mà oán trách thì tấn công trực diện, cơ hội anh né được là nhỏ rất nhỏ.” Như lời cô nói, tay ngọc nhanh chóng búng vào đầu anh.

“A! Đau quá, cậu làm gì thế?” Không phát hiện xe đã dừng, Narsa đưa tay xoa xoa vết sưng cô vừa chạm vào.

“Tối rồi.” Xe chưa tắt máy, cô đang đợi phản ứng của anh.

“Tối đâu? Không đầu không đuôi....Hiệp Hội Đua Xe Tây Ban Nha.....” Tối rồi???

Narsa mặt tràn đầy nghi hoặc, không thể tin cô tối đây trong khoảng thời gian khó tin, trước sau không tới 10ph, rút được 21 tuyến đường.

Sinh sống ở Tây Ban Nha gần đây năm, sao anh có thể tin, rõ ràng hẳn giống người sống ở Tây Ban Nha nhiều năm hơn.

“Anh ngỡ rồi à, không xuống xe, đợi người trải thảm đỏ nghênh tiếp sao?” Tháo dây an toàn, Phùng Thính Vũ bước xuống trước.

Anh đột nhiên nắm lấy tay cô. “Nói cho ta biết, anh tới Tây Ban Nha mấy lần?”

“Bảy lần.”

Anh hỏi tiếp: “Sống ở đây rất lâu à?”

“Mấy ngày trước cuộc đua tới lúc bế mạc.” Cô mặc kệ anh tự bước xuống xe, rút lại cánh tay với ba vết đỏ trên đó.

Anh theo sau cô. “Chắc cậu không có thời gian đi dạo chứ? Không lẽ cậu học thuộc bản đồ?”

“Xin lỗi vì không đúng với suy đoán của anh, tôi chỉ luyện tay lái thôi.” Ngoài việc theo đuổi tốc độ, sở trường khác của cô là trí nhớ hơn người.

Chỉ cần là con đường cô từng đi qua thì sẽ tự động lưu trữ trong ký ức, lần tiếp theo đi trên con đường như vậy căn bản là không cần phải suy nghĩ nhiều, tự nhiên mà thuận theo bản năng của cơ thể.

Thông thường cô sẽ tới trước ngày đua vài ngày để quan sát hoàn cảnh đua xe, tập luyện nửa ngày sau đó nói chuyện với Hiệp Hội, vì thế ít nhiều cũng có ấn tượng, không cần bản đồ cũng có thể tới được nơi cần đến.

Vốn dĩ Phùng Thính Vũ định vào Hiệp Hội hỏi rõ nguyên nhân xe hư, đột nhiên nghe thấy tiếng mẹ đẻ, vừa quay đầu lại là thấy một bóng đen lớn dang tay lao về phía cô—

“Tiểu Vũ, chúng tôi ở đây.....”

Lời chưa dứt, tiếng rên dài đã phát ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ nhìn về phía người đàn ông tung quyền.

“Tôi tưởng hẳn định xâm phạm cô.”

Nói láo.

Mọi người đều nghe được anh ta đang nói láo, nhưng không ai nhiều chuyện đi vạch trần, giới tính của Phùng Thính Vũ luôn là bí mật, thân là tổ đội dưỡng hộ của cô, vì đã có quan hệ hợp tác lâu dài, nên chưa từng để lộ chuyện này ra ngoài.

Những người này đều là những tay đua giỏi ở Đài Loan, bình thường hành nghề sửa xe, được cô ủy thác việc chăm sóc xe đua, khi có cuộc đua là cả đám lên máy bay ra nước, tiến hành kiểm tra xe và thay lốp do ma sát trong cuộc đua.

Vì chưa gia nhập tập đoàn hay đội xe riêng nào, nên tất cả chi phí và chi tiêu đều do Phùng Thính Vũ chi trả hoàn toàn, tiền thưởng cao ngất ngưỡng hầu như dùng cho việc này. Và họ cũng không có chuyên gia, chuyện gì cũng tự làm lấy, nên để giảm nhẹ cho cô, tất cả đều cố gắng không dùng tới những linh kiện đắt tiền, dùng số tiền nhỏ nhất để tạo nên hiệu quả lớn nhất.

Hết cách, họ ai cũng yêu xe, nhưng kỹ thuật lái xe chưa đạt đến tiêu chuẩn quốc tế, nên chỉ cần được trông thấy cuộc đua quốc tế, bắt họ tự trả phí sinh hoạt đến làm không công cũng không sao.

Ý chí chung của họ được Phùng Thính Vũ chú ý đến, dù họ không thể so sánh với các chuyên viên tu sửa cấp cao, nhưng lòng nhiệt tình của mỗi người đã vượt qua những kỹ sư chuyên nghiệp khác.

Nhiệt tình, chính là điều cô cần.

“Tiểu...Tiểu Vũ, hẳn là ấy của chị sao?” Tiểu đội trưởng Cam Tiên Thảo sau khi biết được họ không thể đòi bồi thường, đích thân đứng ra chỉ vào mặt Narsa.

“Không phải.” Cô nên trả lời là chủ nợ không? Nhất định họ sẽ cười bể bụng.

Kết nhằm nợ đào hoa.

“Không phải chứ! Em thấy hẳn để ý chị lắm á, nhìn cảm em sắp méo rồi nè.” Ra đòn nhấn tâm thiệt!

“Làm nhiều, nói ít, nghe nói người ta là nhân vật cấp Công Tước.” Cô như đang nói chuyện của người khác, mặt không biểu tình.

Một hồi tiếng huýt sáo vang lên.

“A! Tiểu Vũ à, người bạn Công Tước của chị, nhìn cũng đẹp trai quá kia!” Cô làm Công Tước phu nhân, mọi người đều được hưởng hơi.

Tiểu Thẩm trợn mắt, “Làm ơn đi sư phụ thú mỏ vịt, tiếng Đài Loan của ông khiến dân Đài phải nhục mặt đó!” Cũng may ai kia nghe không hiểu.

“Tiểu Thẩm chết tiệt, lần sau ta không đưa người đến, ăn ở tự nghĩ cách đi.” Hứ! Để nó theo còn bị nó sỉ nhục, đồ chết tiệt.

“Đừng mà! Sư phụ, con xoa bóp vai, mát xa chân cho người.” Vừa xuất ngũ, Tiểu Thẩm để tóc đầu đinh, chơi xe đã được 6 năm, trong đội là tay đua xông pha nhất.

“Đi về, ta sợ giảm thọ.” Thú mỏ vịt cùng anh vừa giỡn vừa chạy.

Những đồng nghiệp vui vẻ, Phùng Thính Vũ trầm nghĩ.

“Cam đại ca sao lại sớm hơn cả em đến Hiệp Hội? Lúc xưa anh phải nhìn thấy chiếc xe lên máy bay an toàn mới an tâm mà.” Anh còn bảo bối chiếc xe hơn cô.

Cam Tiên Thảo cẩn thận nhìn xung quanh rồi nói nhỏ, “Anh nghe một người bạn ở Pháp nói, có người định hại em chạy không hết đường đua, nên vội nhảy lên máy bay giữ xe cho em.”

Cô tức cười vỗ vào vai anh. “Là em quan trọng hơn phải không, xe chỉ là thứ yếu.”

“Ồ! Cái đó.....Ha ha....đều quan trọng như nhau mà.” Anh ngại ngùng cười lớn, giữa chọn xe và cô, anh vẫn cho rằng xe bảo hiểm hơn.

“Hiểu rồi, trong mắt anh chỉ có xe.” Cô nên than thở hay nên vui mừng? Chiếc xe yêu có bảo vệ bảo toàn.

Dù sao cô cũng là độc hành hiệp, có một mình cũng chẳng sao.

Cam Tiên Thảo an ủi khoác vai cô, coi cô như con gái. “Bọn anh coi chừng xe không để nó xảy ra chuyện cũng giống như bảo đảm an toàn của em, bọn anh sẽ không để em bị tổn thương đâu.”

“Hy vọng là thế.” Lốp xe bên trái bị hỏng là do tai nạn hay con người?

Có lẽ là cảnh cáo chẳng!

“Băng Hỏa, chúng ta đi về thôi.”

Narsa mặt mang thần sắc kỳ lạ vừa bước ra, lập tức kéo cô đi không để lại dấu vết, không để bàn tay lang sói của người khác chạm vào bất cứ bộ phận nào của cô.

“Anh và Hội trưởng nói chuyện như thế nào rồi?” Không thích anh đến quá gần, Phùng Thính Vũ cố ý giữ khoảng cách.

Nhưng anh ngược lại không để ý còn ôm lấy vai cô. “Hội trưởng đồng ý sẽ nhanh chóng đưa lốp xe từ Đức đến bồi thường cho ta.”

“Anh đe dọa ông ta?” Bọn họ tranh cự nửa ngày cũng không có kết quả, còn anh vừa ra mặt đã chịu bồi thường.

Người Âu Mỹ da trắng rất để ý chủng tộc, khác coi thường người da vàng phương đông, dù cô là Băng Hỏa danh tiếng vang dội khắp thế giới, cũng không có được sự tôn trọng cần thiết, quá lắm là không bị bài tiết thôi.

“Không phải ai cũng như cậu không tôn trọng Công Tước Tây Ban Nha.” Anh đúng là đã dùng quyền lực, ép lão ta nhanh chóng bồi thường lớp xe.

“Chị không nổi, đồ tự đại.” Hất anh ra, cô ngồi vào ghế sau ngủ, để anh làm tài xế.

Chuyện tình của thần hoa Tường Vi được mở ra.

3. Chương 3

Cô phải nói rằng anh quả thật rất giàu.

Ngủ 1 giấc tỉnh dậy, Phùng Thính Vũ cảm thấy toàn thân thoải mái hẳn, mở cửa sổ nhìn ra xa, một mảng cỏ xanh trải dài tới chân trời, và dường như nghe được tiếng tàu biển.

Đến với trang trại cổ đầy cây ô liu này là trước đó, ăn xong một bữa tối ngon miệng rồi ngủ sớm, ngày hôm sau cô phải đi làm quen với đường đua mới, không dậy sớm không được.

Nhìn mảnh đất rộng bạt ngàn này, nông dân đang thu hoạch ô liu với cỗ máy cao, khiến người ta muốn chân trần chạy ra trèo cây và hái lấy những quả xanh.

Cũng nghe sơ qua Narsa nói với phạm vi sự nghiệp của gia tộc Osner, bao gồm đóng thuyền, mua bán ô liu, công nghiệp gỗ, cùng với vườn trái cây thơm ngát đang cho ra những trái nho tươi dùng trong sản xuất rượu.

Rượu nho TBN vang danh thế giới, gia tộc này sở hữu 2 xưởng sản xuất rượu nho, sức cung ứng chiếm 30% toàn cầu, chỉ nhờ phần lợi nhuận này đã đủ nuôi sống dân nghèo của một số nước lạc hậu.

Hèn chi anh coi cô là dân nghèo, thu nhập một năm cũng không bằng được 1 nửa của 1 tháng thu nhập của người ta.

Phùng Thính Vũ nhắm mắt hưởng thụ sự yên bình này, từng làn gió mát nhẹ nhàng đập vào má, nắng sớm lan khắp người cô, nhìn như 1 thiên sứ mới chào đời đang chờ đợi sự triệu tập của thượng đế.

Chỉ ít, trong mắt của một Narsa đang nín thở thì là như vậy.

Đến nhìn được một lúc anh vẫn không dám đánh động giây phút thần thánh này, ánh mắt xanh thẳm như bầu trời, xuất thần nhìn vào thân hình đang tỏa sáng kia, một chút nhu tình lặng lẽ dâng trào.

Cậu ta đẹp quá, thanh khiết mà cao quý không giống người trong phạm trần, cá tính thanh thanh lạnh lạnh như hạt châu trong biển cả, khiến người ta muốn vuốt vào ánh sáng của nó.

Anh nghĩ anh đã điên mất rồi, lại khát vọng chiếm được người cùng phái, hoan tưởng muốn nếm thử mùi vị của làn môi như hoa đào, đôi tay di chuyển trên làn da mềm mại chỉ có ở người phương Đông kia.

Không chỉ phụ nữ yêu cậu, đến bản thân là đàn ông như anh, cũng khó khổng chế trái tim đang lao đến hẳn, mấy lần xém đưa ra xé toạc áo trên người anh để thỏa mãn dục vọng. =.=

Không muốn nhường anh cho ai hết, đến em gái Kelly cũng không được, nhưng anh có thể giấu anh đi được không?

Trong nước sẽ không chấp nhận đồng tính, nhất là anh đang gánh vác việc nối dõi cho gia tộc, sớm muộn gì cũng phải cưới Elisa, với ngạo khí của mình cậu ta sẽ không chấp nhận làm bé. =.=

Thậm chí, cậu ta sẽ khinh bỉ tình yêu không bình thường của anh, trốn tránh anh, anh không biết mình có thể chịu được sự giầy vò của tương tư, xa cách hẳn muôn trùng.

Vừa nghĩ tới đây, trái tim lặng lẽ đột nhiên dấy lên khủng hoảng to lớn, hẳn ở Đài Loan, còn bản thân mình thì ở Tây Ban Nha, khoảng cách của 2 người xa hơn cả vạn dặm, lỡ như hẳn thuộc về người khác thì tính sao?

Chưa từng động lòng nên không biết nỗi khổ của tình yêu, lần yêu đầu tiên lại là một người đàn ông, trúng câu nguyện rửa của Kelly—vì yêu mất đi tự tôn.

Tim thôi thúc anh bước lên phía trước, bàn tay run rẩy ôm lấy hần từ phía sau, thiên sứ của anh đang trong lòng anh—

“Ai?” Phùng Thính Vũ giơ tay lên, mùi nước hoa quen thuộc khiến cô dừng tay lại.

“Narsa, anh ôm lấy tôi làm gì?”

“Sợ cậu nhảy lầu tự sát, đứa con trong bụng Kelly sẽ mất cha.” Anh nửa đùa không nở buông tay.

Thơm quá, cậu ta dùng nước hoa à?

Một làn hương tự nhiên tỏa ra từ Phùng Thính Vũ truyền vào mũi anh, khiến anh tham lam không dừng, dựa vào gáy cô hít thật sâu.

“Anh đang coi thường thân thủ của tôi hay quá đề cao lầu 2 nhà anh, độ cao này không thể chết ai.” Cảm giác quá thân mật khiến cô cảm thấy lạ lẫm, đưa chân muốn chạy.

Anh không cho cô đi, mở miệng hỏi: “Người cậu có mùi hương của hoa, cậu dùng sữa tắm gì?”

“Đừng có ôm lấy tôi có được không? Mùi hương của tôi là tự nhiên, vừa chào đời đã có.” Anh ta rút cuộc muốn làm gì đây?

Phùng Thính Vũ trước giờ không nói dối đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, cô đoán không ra tại sao Narsa ôm lấy cô không buông, chẳng lẽ biết cô là thân con gái, mượn cơ đến gần để thử cô?

Cô không thích quá thân mật với người khác, hơi ẩm trên người khiến cô sợ, bức màn bằng giá là sự phòng ngự của cô để bảo vệ bản thân, cô không muốn bị tan chảy.

Nhưng.....ngực của đàn ông đều rộng như thế sao? Gần như có thể ôm trọn thân thể cô.

Thân cao 175cm ở Đài Loan rất khó tìm được người yêu thích hợp, nhất là lúc mang giày cao gót sẽ thành khoảng 180cm, thật không cách nào giống như khoanh khắc tựa vào nhau như bây giờ.....

Á! Cô nghĩ đi đâu vậy? Tất cả là tại Hòa Phong tẩy não cô trước lúc lên máy bay, “mệnh lệnh” cho cô phải yêu 1 lần, làm đề tài cho cuốn tiểu thuyết tiếp theo, hại cô nghĩ bừa nghĩ bậy trước cuộc đua.

“Thật sự là rất thơm, ôm thêm lát nữa không chừng sẽ lấy được mùi hương tự nhiên của cậu đó.” Sao giờ, anh không muốn buông tay?

Thật muốn như thế ôm tới già.

Thanh âm của anh ta sao trở nên nhỏ như vậy? “Người anh nóng quá, tôi không chịu được nhiệt độ quá 20 độ.”

“Thích ứng đi! Cũng có thể tôi nghiện ôm cậu, một ngày ôm mấy lần mới chịu đấy.” Anh tìm cớ, lòng thâm nghĩ, thêm 5 giây nữa thôi.

Nhưng đã qua 5 giây, anh ngược lại càng chìm đắm trong mùi hương nhẹ nhàng của cô.

“Narsa Osner, anh đừng có kiếm chuyện, buông tay ra.” Ban công nhỏ quá, cô không thể sử dụng tuyệt kỹ quật vai.

Nóng, cái cơ thể đáng ghét kia đang thiêu đốt lưng cô, mồ hôi ướt khiến cô toàn thân khó chịu, như đang nổi ban.

“Tiểu Vũ, cậu đang giận à.” Anh thích thì thảo gọi tên cô.

Giận? Không, cô là bất lực. “Không phải anh luôn gọi tôi là Băng Hỏa, sao tự nhiên gọi tên tiếng trung của tôi?”

“Tôi thích.” Narsa nói câu này mang chút bướng bỉnh.

Nguyên nhân chính là vì anh không thích đám bạn đến từ Đài Loan của cô, lại dám xưng hô thân mật rồi khoác vai nhau, cười đùa bằng ngôn ngữ anh không hiểu, khiến anh rất bức bối không vui.

Người khác giành mất quyền độc chiếm của anh, anh lấy lại là chuyện bình thường, Băng Hỏa không phải là tên của hắn, nên anh không gọi thế nữa.

“Tùy anh, nhưng xin hãy phong độ tí, đừng để hết trọng lượng của cơ thể lên tôi.” Anh ta không nhẹ.

Tiếng cười nhẹ nhàng của Narsa hôn lấy tóc cô. “Bờ vai nhỏ quá, như con gái vậy, tôi sẽ để cậu dựa vào tôi.”

Nhẹ nhàng chuyển lực, anh kéo người trong lòng về phía sau, mái tóc đen tựa vào vai anh.

Phùng Thính Vũ đỏ mặt rồi, sự kích động lạ thường dấy lên trong tim.

“Không trừu tôi anh không nuốt được cơm hà? Tôi không phải là động vật thân mềm.” Hơi ấm của anh làm lưng cô đau, nóng đến tê.

“Tiểu Vũ, có từng nghĩ đến chuyện ở lại Tây Ban Nha luôn không, tôi sẽ mua cho cậu 1 tòa nhà.” Như vậy anh có thể thường xuyên gặp cậu.

Có cái gì đó quái lạ nổi trong tim Phùng Thính Vũ. “Tôi ghét Tây Ban Nha.”

“Hả?!” Cơ thể anh trong phút chốc cứng đờ. “Tại...tại sao?”

“Quan niệm địa lý của người Tây Ban Nha quá lớn, không dễ chấp nhận dân tộc đến từ nơi khác, huống chi tôi không cách nào chịu được việc sống ở một thành phố toàn người Tây.” Cô yêu vùng đất lắm—vùng đất của người Trung Quốc.

“Cậu bài xích người Tây?” Trong đáy mắt người khác không thấy được đang cuộn lên sự bất an mãnh liệt.

“Không, phải nói là tôi vô cùng yêu phương Đông, tôi không thể rời xa nơi tôi sinh trưởng.” Cô cũng là động vật địa vực.

Mỗi năm cố định ra nước vài lần, với tâm trạng du lịch không ngừng chiến đấu trên đường đua các nước, cô biết rằng tới cuối cùng cô vẫn bay về tổ, vì thế cô yên tâm tới tới lui lui.

Nếu như từ đây định cư ở nước khác, ngôn ngữ lạ, chữ viết lạ khiến cô không chịu được, khiến cô không thể thở, cuối cùng sẽ ép điên bản thân.

Cô rất phương Đông, chữ Trung Quốc ưu mỹ khiến cô vui lòng, quán ăn hàng bên đường là cô yêu nhất, tiếng cười và tiếng chiêng quen thuộc của ngày lễ luôn là ký ức tươi đẹp, rễ của cô ở phương Đông.

Tường Vi không hề sẽ chết héo, huống chi Tây Ban Nha không có gì để cô lưu luyến, nếu có một ngày cô bị bắt buộc phải rời xa đất nước, vậy cô sẽ chọn Nhật hoặc Ý.

Bởi vì đó đều là những quốc gia nổi tiếng về ẩm thực =.=

“Chưa thử sao biết là không được, có không ít người phương Đông đến Tây Ban Nha phát triển, cậu có tôi bầu bạn mà.” Narsa bất giác nói ra kiểu câu thể thốt.

Phùng Thính Vũ vì thế là rung lên, mặt xuất hiện sắc kinh ngạc, “Câu cuối kia anh nên nói với người yêu, tôi không thích người ta bầu bạn.”

“Xem ra cậu có nhiều cái ‘không thích.’” Narsa cười khỏ, rất muốn nói với cô: Cậu chính là người yêu tôi muốn.

Nhưng anh không được phép mở miệng.

“Quái sao? Những người trong tòa nhà của tôi đều không thích giao du với người khác, tôi thuộc dạng ít quái lắm rồi.” Thường Lộng Hoan điên điên khùng khùng và Ngôn Túy Túy suốt ngày cầm bộ dao giải phẫu đi lại mới là quái.

Nói chuyện khiến người ta quên đi cảnh giác, Phùng Thính Vũ thoải mái dựa vào anh, đem trọng lượng của toàn thân giao cho người phía sau đỡ, lâu lắm rồi không có cơ hội ngược đầu nói chuyện với người khác, góc độ này xem ra rất thư thái.

Anh có cái cằm đẹp, mũi cao, lúc nói chuyện cái miệng rất đáng yêu, con mắt xanh xinh đẹp ánh lên màu sắc của bầu trời, và anh đang nhìn cô.

Mà cô thích ánh nhìn của anh, như thể cả thế giới chỉ có mình cô, hai người cô độc tựa vào nhau, để linh hồn tịch mịch tìm được lối ra, từ đây trời cao biển rộng thoải mái tự do.

Đáy lòng có chút lãng mạn, trong vườn có trồng hoa tường vi, gió khiến xích đu đu đưa, bướm bay đang khoe sắc.

“Cũng sẽ có người khiến cậu luyến không muốn đi, lúc đó cậu có ở lại không?” Anh hy vọng sẽ có được câu trả lời là cái gật đầu.

Nhưng mà, chuyện đời, vận may của con người thế nào cũng xài hết trong 1 ngày.

“Không, tôi quá yêu nhà, nếu có 1 ngày xuất hiện 1 người khiến tôi yêu sâu sắc, tôi sẽ đem hân đóng thùng đem về Đài Loan.”

Anh để ý thấy từ cậu dùng là “hân” chứ không phải là “cô ấy”, lẽ nào..... “Cậu thích đàn ông?”

Trái tim vui mừng nhảy múa điên loạn, như vậy anh sẽ không cần vác lấy gánh nặng đạo đức trầm trọng.

“Không, tôi ghét đàn ông, phải nói là tôi và loại động vật hằng nhiệt từ trường không hợp, con người là sinh vật khó hiểu nhất trên đời, và cũng là tham lam nhất.” Vì tư lợi mà săn bắt số lượng lớn các sinh vật khác.

Suy kiệt tài nguyên biển, lượng mưa xứ nhiệt đới giảm đi, động vật sắp tuyệt chủng đang gào thét, nhưng mà loài người không nghe được, cứ tiếp tục vơ vét trái đất duy nhất.

Cô không phải là người hoàn hảo, cũng không làm được hoàn hảo, vì thế cô cũng là loài người ích kỷ tư lợi.

Vì thế, cô giấu đi bản thân không cho ai thất, để tránh sau này thấy được bộ mặt kia mà căm ghét bản thân.

Narsa rất muốn bỏ đầu cô ra xem, trong đó rốt cuộc chứa thứ quái lạ gì.

“Tôi cũng là động vật hằng nhiệt.”

“Đúng thế, tôi đang nóng lên, anh khiến tôi rất khó chịu.” Cảm ơn anh nhắc nhở, anh đúng là một cái lò thiêu, nóng bức.

“Khó chịu?!” Lòng mày nhú nhẹ khiến anh càng ôm chặt lấy người trong lòng hơn, để trừng phạt.

Nóng đến muốn thoát khỏi anh, Phùng Thính Vũ cử động nhẹ thân hình. “Mặt trời ló dạng rồi, tiên sinh.”

“Vậy thì sao?” Anh vốn không để ý biến đổi nhiệt độ bên ngoài, Ed luôn chuẩn bị cho anh quần áo trong nhà và quần áo bên ngoài thích hợp.

“Tôi sắp tan chảy rồi.” Cô cảm giác toàn thân đang nhiều nước, băng, không thích hợp ánh mặt trời.

Anh cuối đầu nhìn bất giác nở nụ cười. “Cậu đúng là như nước tạo thành, cậu chắc chắn cậu không phải là con gái?”

Tôi là con gái, ôm lâu thế rồi mà vẫn không ngộ ra được sao? Cô thật muốn than thở.

“Tôi giúp cậu tiêu diệt mồ hôi.” Đến mồ hôi cũng có mùi hương của hoa.

Tiêu diệt??? “Cái gì.....” Câu hỏi của cô chưa nói hết, khuôn mặt nam tính phóng to đến gần.

Tim như ngừng đập, cô nhìn anh mà không thể thốt nên lời, không cách nào không nghi ngờ âm mưu của anh, lại dám đưa lưỡi ra—liếm đi hạt mồ hôi trên trán cô.

Quá.....quá quái dị, rốt cuộc xảy ra chuyện gì??? Gã đàn ông hôm qua còn hận đến nỗi muốn chém cô thật quá không bình thường, giờ trở vô lại ôm lấy cô, thậm chí làm ra hành động khiến người khác hiểu lầm.

Chắc không phải tại mới sáng sớm ánh nắng quá độc hại, hai người bị chiếu rọi đến đầu óc quay cuồng, không tự chủ làm ra chuyện không lý trí???

Ý! Có phải anh đang hôn cô không?

Bắt đầu từ trán, đến giữa hai lông mày, thuận theo mũi chạy xuống, nhẹ nhàng chạm vào môi.

“Ahhhhhhhhhhh! Anh, anh đang làm gì, sao lại phi lễ Bểng Hỏa của em???” Thật đáng ghê, thật quá đáng ghét.

Cô gái tóc đỏ bùng nổ nhảy tới, không an phận đẩy anh trai của mình ra, như con gà mẹ đẩy “người bị nạn” ra sau lưng mình.

Hành động cướp người đáng cười khiến Phùng Thính Vũ chớp chớp mắt, cô nên cảm ơn nghĩa cử chính nghĩa của Kelly hay nên oán trách sự phá hoại của cô? Hiếm khi có tai nạn lãng mạn như thế.

Xém chút nữa là nếm được mùi vị trong môi cô, Narsa đang vô cùng tức giận, nỗi đau rõ biết cam tuyến ngay trong gang tấc mà không thưởng thức được là nỗi đau không thể diễn tả bằng lời.

Lúc xưa thật không nên tán thành cha tái hôn, tự nhiên sẽ không tạo được cô em gái khác mẹ chuyên đến đòi nợ.

“Kelly, tốt hơn hết là em cho anh một lý do, tại sao một người đang bị cấm túc là có thể tự ý rời khỏi phòng?”

“A?!” Bịt miệng lại, Kelly có cảm giác đại nạn sắp ập đến.

Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ mà mình ngày đêm tưởng nhớ, dũng khí lập tức tràn trề hết lên.

“Em phải bảo vệ Bểng Hỏa khỏi ngón tay biến thái của anh, anh ấy là của em.”

Sau tiếng hét của Kelly là khoảng không gian tĩnh lặng.

30 phút sau, 3 người trên chiếc bàn vuông, trước mặt mỗi người có một đĩa bánh nướng và trứng chiên nửa chín, một ly sữa bò, một ly nước ép, một ly coffee.

Không khí có chút nặng nề, không ai mở miệng nói chuyện, tiếng dao chạm đĩa nghe được rõ ràng, Kelly không ăn miếng nào, bấm thức ăn trong đĩa gần như thành bùn, lật lên lật xuống như đang kiểm vàng.

Bữa sáng trước mặt Narsa cũng gần như không được đụng tới, anh chàng vẽ mặt lạnh đang húp lấy cà phê đen không đường, vị đắng trên miệng như chính trái tim của anh, thất vọng chờ đợi câu hỏi mà anh không thể nào trả lời.

Duy có 1 con người soái khí không lãng phí thức ăn đang nuốt lấy miếng xúc xích cuối cùng, điềm nhiên cảm ơn quán gia, lễ nghi thích hợp là 1 loại quốc dân ngoại giao, để tránh bị người nước ngoài nói rằng người Đài Loan thô lỗ, không có chút nội hàm.

“Tôi ăn no rồi, hai anh em các người tiếp tục hành hạ bữa sáng, tha lỗi cho tôi không góp mặt.”

“Bểng Hỏa!”

“Tiểu Vũ.”

Huynh muội Narsa hình như rất biết hợp tác, mỗi người kéo 1 tay khiến cô không thể đứng dậy, ánh mắt xanh thăm lóe lên ánh lửa, khiến cô không thể mở miệng, hỏi thử họ đang làm gì.

“Nếu được thì xin 2 vị buông tay, tôi đảm bảo sẽ không la lên.” Bức quá là giết người, nếu như họ tiếp tục ầu trĩ như thế.

“Bểng Hỏa, em và anh.....”

“Tiểu Vũ, cậu bình tĩnh lại trước.....”

Cô đang rất bình tĩnh, cũng chuẩn bị sẵn sàng nghe họ nói, ông trời thật công bằng, ban cho cô một đôi tai, vừa hay tiếp thu tiếng nói ở hai bên, chỉ cần không quá hỗn loạn là được.

Không quan tâm đến ai, Phùng Thính Vũ khách khí xin quản gia Ed thêm 1 ly nước ép, xuất phát chậm nửa tiếng cũng kịp giờ hẹn với đồng nghiệp, cô vốn thì đua với gió mà.

Lúc cô yên lặng mà nho nhã uống lấy ly nước ép, tạp âm tứ phương cũng biến mất, ai cũng không nở phá hoại khoảnh khắc duy mỹ như họa này, dường như chàng hoàng tử trong đồng thoại đang sống trong hiện thực, khiến người ta chỉ yên lặng ngắm nhìn.

Hóa thân của cái đẹp, danh xưng nho nhã, tràn đầy khí độ của quý tộc thế kỉ 17, càng giống 1 thi nhân hơn, một thi nhân sở hữu thân phận quý tộc.

“Ủa? Các người làm gì nhìn tôi chằm chằm, chiến tranh kết thúc rồi à?” Ánh mắt của họ khiến cô cảm thấy mình như người ngoài hành tinh.

“A! Tôi đoán cậu là hoàng tử của một nước châu Âu nào đó.” Narsa ngẩn như người mất hồn.

“Cám ơn lời tặng bốc của anh, tiếc rằng tôi chỉ là một bình dân của một đảo quốc nhỏ.” Anh không phải là người đầu tiên chất vấn thân thế của cô.

“Băng Hỏa, em rất vui anh đến nhà em làm khách, anh muốn đi đâu chơi, em làm hướng đạo của anh.” Anh ấy đến thật rồi, hưng phấn quá đi, Kelly cười rất tươi.

Phùng Thính Vũ sắc bén liếc cô. “Người đang mang thai tốt nhất là đừng nên làm những việc quá kích động, lần sau nhảy lầu thì tìm vị trí cao hơn tí, một xác 2 mạng mới vui.”

“A? Cái này em.....” Cô bất an nhìn trộm anh trai ở đối diện. “Là...là.....”

“Là con của tôi?” Phùng Thính Vũ thanh âm vốn đã trầm nhẹ nhàng gật đầu, tiếng nói hình như còn trầm hơn nữa.

“Em.....” Một đôi mắt hổ thẹn đang lóe lên niềm vui.

“Nếu tôi có bản lĩnh làm cô có thai, y học toàn cầu sẽ tranh giành giải phẫu tôi.” Lần đầu tiên trong lịch sử loài người, hệ di truyền có bước tiến đột phá mới.

“Tại sao?”

“Vì.....” Phùng Thính Vũ húp lấy nước ép, nhìn vào đôi mắt đang chờ đợi câu trả lời. “Kì tích.”

“A! Anh nói mà như không nói.” Hại cô thất vọng.

Phùng Thính Vũ đặt mạnh cốc xuống, làm người khác giật mình, không thể tin ánh mắt cô có thể sắc lạnh như thế. “Muốn chết đừng mượn danh nghĩa của tôi, sự ngang bướng của thiên kim tiểu thư chính là thất bại của bậc cha mẹ.”

“Anh.....anh đẹp trai quá a!” Không ai dám chửi papa và mama cô! Không thẹn là thần tượng mà cô ái mộ.

“Kelly Osner, cô vẫn không biết hỏi cái sao?” Sự giáo dục thất đáng của gia đình họ, thuần túy chỉ tạo thêm một người phiền cô.

Lời của thần tượng cô nhất định sẽ nghe. “Vâng, em đảm bảo sẽ từ nay sẽ không ngang bướng nữa, ngoan ngoan nghe lời anh thôi.”

“Vẫn chưa nghe hiểu lời của tôi, ngang bướng cũng phải có cá tính chút, muốn uy hiếp người ta thì phản nắm được nhược điểm của người đó, điểm xuất phát là không hại đến bản thân, khiến người khác sống không bằng chết mới gọi là ‘tinh hoa’, thế giới của cô nhỏ quá rồi.” Thiếu kinh nghiệm.

“Cool quá! Anh dạy em đi~” Cô vốn muốn biến thành cô gái hư thật sự, khiến tất cả đều chú ý đến cô.

“Kelly, đừng quên em là thực nữ danh môn.” Luôn sợ cô không thể tốt lên, sao có thể để cô tiếp tục trầm luân, Narsa cảnh cáo một trận.

“Ai cổ lỗ giống anh chứ, con người phải đi theo trào lưu.” Bản thân không kiểm điểm còn dám giáo huấn cô.

“Gia tộc Osner không cho phép em làm ra những hành vi nhục nhã.” Anh có trách nhiệm bảo vệ danh tiếng của gia tộc.

Kelly bắt đầu đập bàn. “Anh còn dám nói em, vừa này anh đã làm gì Băng Hỏa thế hả?”

“Anh.....” Narsa đáp ứng. “Cậu ta ngã, anh đỡ thôi.”

Câu nói quen thuộc, rõ ràng là kiểm soát. Phùng Thính Vũ không vạch trần lời nói dối của anh mà ngoảnh mặt ra phía cửa sổ thưởng thức nước ép.

“Anh đừng có gạt em, em có phải là con nít đâu mà không nhìn ra hành động dè xỏm của anh.” Thật đáng xấu hổ, người như vậy mà là anh trai ruột của cô đấy!

Khụ, một ngụm nước trái cây phun ra. “Dè xỏm?!”

“Băng Hỏa, anh không sao chứ? Uống chậm thôi đừng để bị sặc.” Kelly dùng sức trừng mắt nhìn anh trai cô.

Ánh mắt tràn đầy sự tức giận và khinh thường, khiến ý nghĩ dùng tay vỗ Phùng Thính Vũ bị dừng lại, lạnh lùng nhìn em gái vậy bám mà ghen tức, lòng anh hét lên: tránh cái tay của em ra, tránh cái tay của em ra, tránh ra.....

“Tiểu thư, xin ngừng việc quấy rối tôi, nhiệt độ của cô quá cao rồi.” Trời ơi! Gia tộc của họ ai cũng nóng vậy sao?

Bất kể là cơ thể hay hành vi.

Nhiệt độ?! Cái cơ hay. Narsa mở miệng nói. “Kelly, không được chạm vào Tiểu Vũ nữa, thể chất cậu ấy đặc biệt không thể tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể con người.”

“Anh nói láo, em rõ ràng thấy anh ôm lấy anh ấy từ phía sau, còn không biết xấu hổ mà hôn lên nữa.”

“Em nhìn nhầm rồi, là anh thấy lạ khi cậu ta nóng toát mồ hôi, nên đến gần nghiên cứu lỗ chân lông trên mặt cậu ta thôi.” Narsa nói mà mặt không đỏ, hơi không gấp.

“Thật sao?” Băng Hỏa hình như rất nóng.

Narsa đích thân nghiệm nắm lấy tay Phùng Thính Vũ, cô lập tức rút tay lại. “Thấy chưa, cậu ta thật sự rất sợ nóng.”

Kelly bán tín bán nghi nào có thể bỏ qua cơ hội thân cận thân tượng. “Em cũng muốn thử, em cũng muốn thử.”

“Không được!” Anh như bay lao đến cản lại.

“Không công bằng, không công bằng, tại sao anh ôm Băng Hỏa được mà em thì không?” Cô bất bình.

“Bọn anh cùng là đàn ông nên không sao, còn em đang mang hôn ước, không có tư cách ôm người đàn ông khác.” Ở đây anh lớn nhất, nói thế thì là thế.

Kelly làm 1 động tác khinh bỉ. “Hai gã đàn ông ôm lấy nhau gọi là biến thái đó biết chưa, huống chi bản thân anh cũng có hôn thê.”

Chỉ nói cô, tự mình không nêu gương tốt nên cô làm theo có gì không đúng, ai không ích kỷ.

“Anh có hôn thê?!” Vốn dĩ không định nhúng tay vào cuộc cãi nhau của hai anh em, nhưng tin tức vừa đến khiến lòng Phùng Thính Vũ hơi khó chịu.

“Tôi.....” Narsa không tìm được lý do giải thích, Kelly liền lên tiếng trước.

“Đúng thế, anh ấy không chỉ có hôn thê sắp kết hôn, thậm chí bên ngoài còn nuôi 1 ả tình nhân tên Daffenny, còn tặng cô ta cả tòa nhà nữa.” Cô nói mà lòng mừng thầm, không ai được phép giành Băng Hỏa của cô.

“Kelly, em im ngay cho anh.” Đột nhiên anh có cảm giác cả thế giới đang rạn nứt, vẻ mặt của Tiểu Vũ càng lúc càng lạnh.

“Dám làm dám chịu thì sợ ai! Anh đừng có đến Băng Hỏa cũng không tha, nếu không em quyết không tha cho anh.” Tình địch của cô vốn không phân biệt giới tính.

Đi theo Băng Hỏa đến mọi nơi đua xe, cô biết rõ nhất độ được ưa thích của anh, không phân biệt tuổi tác, giới tính, nam nữ già trẻ ai cũng thích anh, cô đã từng thấy nhiều vị đại gia ôm lấy hoa tươi theo đuổi anh.

Cái gì chứ! Băng Hỏa rõ ràng là một người đàn ông soái khí, bọn họ cứ nói anh là một mỹ nữ trung tính rất cá tính, hai phái người tranh giành đến tím tai đỏ mặt, bắt phân trên dưới ai nấy kiên trì ý kiến của mình.

Còn Băng Hỏa thì chưa từng công bố giới tính của mình, mặc cho người khác đoán mò, đứng ngoài lạnh lùng nhìn đám fans vì anh mà đánh nhau đập vỡ đầu.

Cô chính là thích sự lạnh lùng của anh, sự khốc liệt của anh, sự không quan tâm của anh, nhìn như 1 kị sĩ đang cười trên hắc mã lãnh nhãn quan sát, soái tới không gì so sánh được.

“Em tưởng là anh sợ à? Con tép con.” Tiểu nha đầu không tự lượng sức.

“Anh mà dám chạm Băng Hỏa, em lập tức mở cuộc họp báo tuyên bố anh có xu hướng đồng tính, để anh mất đi sự ủng hộ của Nghĩa Hội.” Băng Hỏa nói, nắm lấy điểm yếu ụ hiếp mới có tác dụng.

“Em.....em dám!” Chết tiệt, cô nắm được anh rồi.

Bingo, cô dùng đúng chiêu rồi.

Kelly kiêu ngạo, “Em là trưởng nữ của gia tộc Osner, có chung dòng máu cao quý với anh, không có gì là không dám.” Ai dám đụng vào thần tượng của cô cô sẽ liều mạng với người đó.

“Kelly Osner, em dám dùng khẩu khí bất kính này khiêu khích tộc trưởng sao?” Không còn cách khác, anh đưa ra quyền uy của tộc trưởng.

“Nếu anh đúng thì không lo bị người khác nói xấu, trừ phi lòng anh đen tối.” Hứ! KHÔNG qua được thì lấy chức vị tộc trưởng ra đe người.

“Em thật đáng đòn.” Ánh mắt xanh thăm thẳm trắng, trái tim lay động của Narsa đang nói lớn: tình yêu vô tình.

Anh không phải đồng tính, chỉ là anh một nửa kia mà anh yêu phải rất trùng hợp là đàn ông.

“Được thôi! Anh cứ đánh xem, tốt nhất là đánh vào đứa con trong bụng em này, Băng Hỏa rồi sẽ bỏ đi.” Kelly hai tay chống nạnh giơ bụng ra để anh đánh.

Cánh tay giơ lên vì câu nói cuối cùng của cô mà dừng lại, anh chưa từng nghĩ rằng một cô gái bé nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn lại có lòng phản nghịch lớn đến thế, họ đều trúng phải yêu thuật của Tiểu Vũ rồi sao?

Ma pháp sư đến từ phương Đông, dùng khí chất lãnh nhiên và dung mạo tuấn mỹ vô trù mê hoặc tất cả mọi người.

“Sao không đánh, con em đang đợi sự mưu sát tàn khốc từ chính cậu ruột của nó đây này.....”

Kelly không biết điểm dừng mà nói thao thao bất tuyệt, Phùng Thính Vũ thấy phiền phiền nhiên đứng lên.

“Hai người cứ từ từ, tôi đi trước đây.”

4. Chương 4

Anh ta đính hôn rồi.

Một chuyện bình thường thế sao lại khiến cô bức tức trong lòng? Liên hôn các gia tộc, tập đoàn là chuyện ở đâu cũng có, sớm thấy quen thấy thuộc rồi, tại sao lại vì chuyện anh đi theo lối sống bình thường đó mà xao động trong lòng.

Quá kì lạ mà, từ mấy hôm trước biết được tin này, cô cảm thấy hình như sắp nhận không ra chính mình, là ngày hôm đó nhiệt độ cơ thể anh hại cô chảy mồ hôi, nên hành vi cũng vì nhiệt độ tăng cao mà có sai lệch?

Có lẽ không nên buông lời phòng ngự! Cứ cảm thấy hai người mới quen không thể nào có quá nhiều quan hệ, bức quá là bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau, chỉ việc tình cờ, không hẹn mà gặp), gió thổi thì mặt nước dao động, sẽ khôi phục sự tĩnh lặng ban đầu nhanh thôi.

Nhưng lại khiến lòng cô có khác lạ, trái tim bằng giá khó mở lại có 1 vết nứt, khiến một chút chút ấm áp lọt vào trong người, khiến cô có chút hơi ấm của con người.

Tiếng xe chạy từ xa truyền tới, là chiếc Ferrari năm 1996, cô vừa nghe là biết, cũng vì thế mà kéo đầu óc đang vi vu trên trời về, sao cô có thể quên được đua xe mới là điều cô yêu nhất nhỉ.

Bây giờ quan trọng nhất là tập trung tinh thần, ứng phó kì Qualifying (đua phân hạng lấy kết quả vòng chạy nhanh nhất xếp thứ tự cho ngày đua chính thức) sắp tới một cách tốt nhất.

Tuy rằng Cam đại ca nói có người muốn hại cô, nhưng tới nay vẫn chưa có động tĩnh gì, 80% là tin đồn nhằm hoặc mọi người nói đùa rồi tưởng thật.

Ngoài giao đấu trên trường đua, cô ít có quan hệ xấu với người khác, những trận đấu công bằng công khai cũng chưa từng có người mua chuộc hoặc uy hiếp cô không được ra đấu, tin đồn nhằm nhí này chắc chắn là đạ n rồ ng, chỉ để hù dọa người khác.

Kết thúc cuộc đua cô sẽ lập tức khăn gói về Tường Vi Cư ở Đài Loan, vì thế lợi dụng hôm nay rảnh rỗi mà chụp cho Hòa Phong vài tấm ảnh về kiến trúc và bên cạnh nơi đây, mặc công cô ả cứ tưởng tượng bậ y bạ lừ a tiền của fans.

Quen lối ăn mặc màu tối, có đôi lúc đến bản thân cô còn lầm tưởng mình là đàn ông, dung mạo do cha mẹ sinh ra rất cuộc là món quà của trời hay là sự nguyên rủa, từ trước tới nay cô luôn để nó phát triển tự nhiên, không biết sau này cô có cảm ghét chính dung mạo tuần mỹ trung tính của mình hay không.

Nhưng mà, khả năng này rất thấp, sớm đã qua cái tuổi phản nghịch, cô đã quen với vẻ đẹp hòa hợp giữa tuần và lệ của chính mình, mặc kệ có phải là nữ hay không, miễn là cô chưa từng nhầm lẫn giới tính của mình là được rồi, hà tất phải quan tâm đến những ánh nhìn bên ngoài, cô sống vì bản thân chứ không vì để làm vui cho người khác.

“Cậu muốn đi đâu?”

Một giọng nam vang lên từ phía sau, vẻ mặt của Phùng Thính Vũ nhanh chóng băng giá lại, cơ thịt trên mặt được đông cứng lại, duy trì một vẻ lạnh.

Bước sai một bước không có nghĩ là không quay đầu được, nếu cố chấp tiếp tục sai, chỉ sợ người đau khổ không chỉ mình cô, liên lụy cả 3 người cùng đau khổ, việc hại người mà không có lợi cho bản thân cô không làm.

“Cậu đã tránh tôi nhiều ngày lắm rồi, cậu muốn tránh tới chừng nào?” Bóng dáng to lớn nhanh chóng bước tới trước mặt cô.

Có hả? Sao cô không nhớ là mình đang tránh anh? “Hình như anh hiểu lắm, tôi không hề tránh né ai.”

Muốn hay không muốn là một vấn đề đơn giản, cô sẽ không vì trốn tránh mà tránh né, việc nên đối diện thì không ai giúp được ngoài chính mình.

Huống chi, cô không cho mình với anh ta có vấn đề gì.

“Nếu không sao tôi nhiều ngày liền không thấy mặt cậu, cậu đã đi đâu?” Anh như một gã chồng đang ghen chất vấn vợ đã đến nơi nào.

“Tôi đến trường đua! Kelly không nói với anh sao?” Cô nàng theo trước theo sau chả giống người mẹ đang mang thai tí nào.

Nếu không phải vì bác sĩ xác định cô có mang hai tháng, mọi người ắt sẽ nghĩ cô vì muốn thoái hôn mà nói bừa.

Vì Kelly cứ không chịu nói ra cha đứa bé là ai, cũng không chịu bỏ đứa nhỏ, nên cuộc hôn nhân với gia tộc Castile chưa thể tiến hành theo hẹn.

Dù sao cũng là thiên kim của một đại gia tộc, chưa kết hôn mà có con là một chuyện mất mặt, nên gia tộc Osner trên dưới nhất trí quyết định che giấu không cho truyền ra ngoài, đợi đứa nhỏ ra đời mới quyết định tiếp.

Narsa nguyên rửa dấm vào thân cây vài cú “Nó nói rất nhiều nữa đấy, gì mà cậu muốn tôi tránh xa cậu ra, còn nói cậu không muốn gặp tôi, rồi cậu không có hứng thú với kẻ biến thái.....”

“Chúng sùng bái thần tượng của con nít, đợi cô ấy lớn lên tí nữa thì sẽ hiểu được thôi.” Đám fans của cô thiếu gì loại người này.

“Cậu thực sự không có tránh né tôi?” Để xác định anh hỏi thêm lần nữa.

Phùng Thính Vũ lắc đầu. “Sống cùng trong một mái nhà khó mà không thấy mặt, đâu cần thiết phải làm thế, sớm muộn gì cũng sẽ gặp được thôi.”

“Vậy thì tôi yên tâm, tôi cứ tưởng.....” Narsa nhanh chóng chuyển sang đề tài khác. “Sao không thấy cậu xuống ăn sáng?”

Cô không trả lời mà hỏi lại: “Kelly sáng nào cũng đem bữa sáng lên lầu dùng chung với tôi, anh không thấy sao?”

“Lại là nó, toàn chơi chiêu ám.” Anh nhỏ tiếng chửi rửa.

“Sao, có vấn đề gì sao?”

Vấn đề lớn đấy, anh phải nhốt Kelly trong hầm, cho cô khỏi phá phách. “Không cần nói cũng biết ngày nào cậu cũng ăn cùng với nó.”

“Cũng không phải, Tiểu Thầm là chuyên gia ẩm thực phương Đông, nhớ món nhà thì kêu cậu ta mua đồ về nấu, phục vụ cho bao tử của cả nhóm.” Làm vợ cậu ta nhất định sẽ thành heo, vì đồ ăn quá ngon mà.

“Cậu ăn không quen món Tây Ban Nha?” Tiểu Thầm? Anh nhớ ra rồi, cậu trai lúc cười có 2 đồng tiền.

Nhìn vào xem ra còn rất trẻ, tuổi thật chắc cỡ anh.

“Không phải tôi kén chọn, tại cái bao tử này không hợp tác, nó vô cùng nhớ nhà.” Không chỉ đồ Tây Ban Nha, những món đặc sản của các nước khác nó cũng không chắc là sẽ tiếp nhận.

“Ngày mai tôi sẽ tìm một đầu bếp Trung Hoa về, cậu về nhà ăn cơm hằng ngày cho tôi.” Anh như một phu quân bá đạo ra lệnh.

“Narsa, có phải anh đã nhầm lẫn gì không?” Cô không thích khẩu khí chiếm hữu của anh.

“Chuyện gì?” Anh không kiềm chế được chìm đắm trong mùi tóc đen của cô.

“Đừng coi tôi là nữ nô trong chế độ nô lệ, tôi không thuộc về anh.” Cô cố ý kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Nộ ý ẩn hiện trong ánh mắt xanh thẳm của anh. “Tôi đang quan tâm cậu, đường phố lúc đêm xuống không an toàn.”

“Tôi có năng lực tự vệ, sự quan tâm của anh tôi rất cảm kích, 24 năm nay tôi vẫn sống tốt.” Huống chi ở với anh mới nguy hiểm đấy.

Người, có lẽ không hề trốn tránh, nhưng cô biết rằng trong lòng mình đã xây nên bức tường băng.

“Vứt cái cảm kích của cậu đi, tôi chỉ muốn thấy cậu bên tôi.....” Narsa xấu hổ gãi gãi đầu, không thể tin là mình lại tuôn ra những câu bất nhã.

“Người qua đường chỉ nán lại một lúc, hãy dành thời gian cho hôn thê của anh. Làm người phải biết thỏa mãn và trân trọng.”

Nhưng mà anh dùng ánh mắt và thái độ gì nhìn cô? Trong mắt mọi người cô là đàn ông, vậy thì dụng ý của những câu anh vừa nói trở nên tức cười, rốt cuộc thì anh coi cô là đàn ông hay phụ nữ?

Cô cũng biết đôi chút về Tây Ban Nha, người trong xã hội thượng lưu chỉ liên hôn với những gia tộc trong xã hội đó, nếu có người yêu là cô gái cấp thấp thì sẽ bố trí bên ngoài, thành lập gia đình thứ hai.

Với thân phận tộc trưởng của gia tộc Osner mà nói, anh không được phép cưới con gái ngoại quốc, để duy trì dòng máu thuần, nếu yêu phải anh chỉ có 2 kết cục, một là đau khổ mà rời khỏi, hai là trở thành tình nhân che giấu của anh, còn không được có con.

Con cái thừa kế đối với họ là rất thần thánh, tuyệt đối không được nhiễm chút máu “dơ” nào, họ chỉ thừa nhận huyết thống cao quý đến từ người cùng tầng lớp, những kẻ khác được sinh ra cũng chỉ để phục vụ cho họ, thân phận thấp hèn hơn chuột dưới cống.

Cô là một người kiêu ngạo, tự biết không dung được cách sống thấp hèn của dân tộc ngoại quốc, muốn cô ủy khuất cô thà chết, tuyệt đối không cho người ta cơ hội nhục mạ mình.

Xao động nhất thời không có nghĩa là cô đã yêu anh, muốn rút lui không khó, cô vốn luôn tự biết mình muốn gì, cũng vô cùng ích kỷ chỉ yêu bản thân, cô sẽ không vì ai mà thay đổi mục tiêu đã kiên trì bấy lâu.

Trước mắt, cô chỉ muốn hoàn thành trận đua một cách tốt nhất, những chuyện khác cô sẽ không suy nghĩ nữa.

“Tôi không yêu Elisa, cậu muốn tôi làm sao mà dành thời gian cho cô ấy?” Thật quá làm khó người khác.

Cô yên lặng nhìn anh, rất lâu vẫn chưa mở miệng. “Đây là do anh tự chọn, anh phải chịu trách nhiệm với bản thân, muốn đạt được cái gì thì trước hết phải buông tay những cái khác, là chính anh khiến cho mình rơi vào cuộc hôn nhân không có tình yêu. Nói cách khác, làm người không được quá tham lam, quyền thế và tình yêu rất khó có được cả hai, anh dùng hôn nhân trói buộc hạnh phúc của 1 cô gái, ngược lại chính anh cũng bị trói chặt, tự tìm đến diệt vong thì còn oán trách được ai.”

“Tôi thân bất do kỷ, thân là tộc trưởng của gia tộc Osner, tôi phải ưu tiên suy xét đến lợi ích của người trong tộc.” Đây là nghĩa vụ của anh.

Phùng Thính Vũ đón lấy 1 chiếc lá rơi và nói với anh. “Lá, đến cuối cùng thì nó cũng rơi xuống đất trở thành dinh dưỡng cho đất, con người cũng thế thôi, rốt cuộc thì anh đang theo đuổi cái gì?”

“Tôi.....” theo đuổi cái gì? Anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Từ lúc anh ra đời thì đã gánh vác kì vọng của toàn tộc, ai cũng hy vọng anh có thể dẫn dắt gia tộc đi đến cảnh giới huy hoàng, sau đó vĩnh viễn ngự trị, trở thành ánh sáng cho Tây Ban Nha.

Chưa từng có ai hỏi anh muốn gì, mục tiêu của anh rất rõ ràng, là trở thành một tộc trưởng Osner có năng lực lãnh đạo.

“Cha mẹ tôi quen nhau ở trường đua, lúc đó phong trào đua xe ở Đài Loan chưa thịnh hành, đó là một trận đua xe cá nhân cỡ hành.....”

Cô nhắc đến thời thơ ấu của mình, trận đấu phi pháp vốn ẩn hiện rất nhiều nguy hiểm, nhưng tình yêu mãnh liệt với đua xe khiến họ bỏ qua, cuối cùng trở thành hiểm họa.

Họ đánh mất sinh mạng của mình trên trường đua, lúc đó cô mới 13 tuổi.

“.....đã một thời tôi rất ghét những thứ liên quan tới đua xe, thậm chí không muốn chạm vào xe, chỉ là tình yêu mãnh liệt trời sinh đối với xe khiến tôi không thể làm ngơ, cuối cùng tôi vẫn đi trên con đường của cha mẹ.”

“Cậu không cảm thấy đó là một trò chơi nguy hiểm cao độ sao? Thậm chí là chuyện khờ dại.” Anh không tán thành sự khinh suất của cậu.

Ánh mắt Phùng Thính Vũ sắc lại, sắc mặt lập tức kết băng. “Đừng sĩ nhục niềm yêu thích của tôi, một kẻ đến bản thân cũng không nắm giữ được không có tư cách phê bình, anh chẳng là gì cả, chỉ là một con chó canh cửa được nhà Osner tạo ra để canh giữ tài sản mà thôi.”

Quay đầu bước đi, cô không thể chấp nhận anh xem sự nhiệt tình của cô với xe là trò chơi con nít, đó là mục tiêu duy nhất mà cô dành hết toàn bộ sinh mạng của mình vào.

Sĩ nhục nó đồng nghĩa với việc phủ nhận sự tồn tại của cô, cố chấp đã nhiều năm nên cô không cầu xin sự thông cảm của người khác, ngoài đám bạn cũng yêu xe như cô, những người khác vĩnh viễn không thể hiểu được niềm vui cạnh tranh với gió là như thế nào.

“Tiểu Vũ, Phùng Thính Vũ, cậu đứng lại cho tôi, bằng cái gì mà cậu xem thường tôi?” Những lời nói sắc bén của cậu đã làm tổn thương lòng tự tôn của anh.

Không thèm để ý, Phùng Thính Vũ men theo hành lang bước lên tầng 2, đóng sập cửa sổ lại, cách ly thế giới của hai người.

“Anh trai, anh thăm rồi, làm Bằng Hỏa giận đồng nghĩa với việc gặp xui 10 năm.” Tiếng nói vang lên đã dừng bước chân mạnh động muốn chạy theo của anh.

Nhìn vào khuôn mặt thấu hiểu của Kelly, lần đầu tiên Narsa cảm thấy cô cũng có điểm dễ thương, sắc mặt đã dịu lại.

Anh chỉ là cho rằng Tiểu Vũ không nên đem sinh mạng mình lãng phí trên trường đua, hoặc là bằng dung mạo của cậu muốn lên màn ảnh không phải khó, nhất là vài năm nay đã có trào lưu Đông Phương, tiến quân Hollywood cũng không thành vấn đề.

Nhưng phản ứng của cậu quá tổn thương người khác, vừa trở mặt là lực thân bất nhận, quay đầu bỏ đi không chút phong độ, còn nói những lời khó nghe.

“Nói anh biết, Bằng Hỏa vào nghề 7 năm nay chỉ nổi giận 2 lần, lần đầu là một gã kí giả phê bình đua xe là trò chơi điên loạn, khó so sánh với các môn khác, kết quả là gã bị anh ấy đánh cho một trận.”

Nghe nói gã kí giả đó từ đó cuộc sống bị thảm, không chỉ bị fans đua xe trên toàn cầu chỉ trích mà còn mất đi công việc, không có tờ báo nào dám sử dụng hắn, sợ bị đám fans kháng nghị, cuối cùng trở thành kẻ bán sách báo cũ, cuộc sống thảm tới chỉ đủ no bụng cũng thành vấn đề.

“Còn một lần khác là trận đua công khai ở Canada, Hoàng tử Thụy Điển đã nói một câu ‘kẻ vô dụng mới chơi xe’ . “Kết quả thế nào anh biết không?”

“Đừng làm người ta nóng ruột, mau nói.” Narsa bực tức thôi thúc.

“Bằng Hỏa đứng trên màn hình toàn cầu giờ ngón giữa ra, sau đó sĩ nhục Hoàng tử Thụy Điển là đồng phân, anh không biết lúc đó Hoàng thất Thụy Điển xấu hổ thế nào đâu, các tờ báo trên thế giới đều có đăng, thậm chí có người đem vào manga (truyện tranh Nhật, cái này chắc ai cũng biết) châm biếm người Thụy Điển vô tri.”

Thời đó chuyện này rất rầm rộ, làm cả thế giới như bùng nổ, người dân Thụy Điển lấy thế làm xấu hổ, mất mặt vì có một Hoàng tử không biết tôn trọng dân đua xe.

“Đại ca, không phải em thích nói anh, rảnh thì đi xem thêm báo thể thao đi, fans trên toàn thế giới đều biết Bằng Hỏa có một cảm kị, còn anh lại ngang nhiên nói về nó, đúng là ngu ngốc.”

“Em nói đủ chưa, đua xe thật sự rất quan trọng với cậu ta sao?” Nói đi nói lại cũng toàn những lời nhảm nhí.

Cô im miệng không nói chuyện.

“Kelly, đừng chọc anh nổi giận.” Ánh mắt xanh thẳm chứa đựng sự giận dữ của Narsa bắn vào cô những tia sáng lạnh liệt.

“Tại anh bảo em nói nhiều, nên em không nói nữa cũng sai à?” Cô ưỡn khuỷu miệng, vô cùng không vui mà đá những hòn đá trên đất.

“Nói.” Anh dùng thân phận huynh trưởng ra lệnh.

“Trên tạp chí đua xe năm 98 anh ấy từng nói, đua xe quan trọng như sinh mạng cả anh ấy vậy, còn anh?” Đương nhiên là quan trọng.

Anh bình phục lại tâm trạng phần nộ. “Nói anh nghe, đua xe thật sự vui thú vậy sao?”

“Anh là hỏi thật hay chỉ tùy tiện kiếm một đề tài?” Cô không thể tưởng tượng được cảnh đại ca gào rú trên trường đua.

“Kelly.....”

“Được rồi, được rồi, em nói! Em dùng góc độ của người xem mà nói, cái tốc độ đó như sắp khiến tim ngừng đập.” Mỗi phút, mỗi giây cũng vô cùng kích thích.

“Nói rõ một chút, anh không hiểu được cảm giác của em.” Tim ngừng đập là thế nào?

Kelly hai tay khoanh trước ngực. “Anh phải tự mình đi đến trường đua mới cảm nhận được sự náo nhiệt phấn khích của đám đông, người chưa tiếp xúc không thể nào lí giải được cái tốc độ cảm kết hợp giữ lực và mỹ đó.”

“Là thế sao?” Narsa dùng tay chống cằm trầm tư.

“Nói trước, anh không được giành Băng Hỏa với em, tình địch của em nhiều lắm rồi, không muốn có thêm một cường địch như anh đâu.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt phòng trộm.

“Bọn ta đều là đàn ông.....” Anh cười lớn che giấu ý muốn thật sự của mình.

“Đàn ông thì sao, anh nên đi xem xem đám fans của Băng Hỏa, nam nữ chia nửa.” Tức chết cô rồi, đàn ông thì đến làm gì?

“Đàn ông?!” Anh kinh ngạc nhú mày.

“Hừ! Tức cười hơn là bọn họ cứ kiên trì Băng Hỏa là phụ nữ, đòi cưới về làm vợ.” Thật quá đáng.

Lòng Narsa thất lại. “Băng Hỏa có khả năng là phụ nữ sao?”

“Thì cũng có cách nói này! Vì Băng Hỏa quá đẹp, bọn đàn ông không biết xấu hổ cứ đến giành với tụi em.” Thật quá hạ lưu.

“Tiểu Vũ từng thừa nhận bản thân là đàn ông chưa?” Có thể nào cậu ấy là...cô ấy.

Kelly dùng ánh mắt kì quái nhìn. “Anh đừng mơ tưởng viễn vông! Tuy Băng Hỏa chưa công khai giới tính thật sự, nhưng mà chỉ nhìn ngoại hình thôi cũng biết anh ấy là đàn ông chân chính rồi.”

“Cô ấy mặc áo nữ chắc chắn sẽ đẹp hơn áo nam.” Narsa bằng sự tưởng tượng của mình tạo ra hình dáng cô ấy.

“Đương nhiên rồi! Băng Hỏa đẹp đến thế, mặc áo nữ chắc chắn sẽ đẹp như thiên sứ.....Á! Đại ca bỉ ổi, dụ dỗ em nói bừa.” Băng Hỏa là đàn ông.

“Nếu như là phụ nữ thì sao?” Đúng rồi, mặt nghiêng của cô ấy nhu như nước, eo đặc biệt thon nhỏ.

“Dù là phụ nữ thì đã sao, anh đã đính hôn rồi không có hy vọng đâu, với cá tính của Băng Hỏa không thể chia đôi chồng mình với người khác, hừ.....anh ấy là nam là nữ cũng không có phần của anh, đừng mộng tưởng nữa!” Cô vui cười vỗ tay.

Sắc mặt của anh trở nên lạnh lẽo. “Từ nay em không được phép tới trường đua nữa.”

“Anh tiểu nhân! Băng Hỏa không thèm anh là chính xác, ai cần kẻ một chân đạp hai thuyền như anh.....Ồ! Thêm cả con ả tình nhân là 3 thuyền, thật biến thái.” Anh trai muốn yêu đàn ông thì cứ yêu, miễn sao đừng đụng tới Băng Hỏa của cô.

“Kelly, em quên mất bản thân là thai phụ sao?” Nơi quá đông người đụng chạm đưa đẩy không tốt cho sức khỏe.

A! Đúng là cô đã quên mất. “Em rất khỏe, sẽ không sao, trận đua của Băng Hỏa quan trọng hơn.”

“Kelly.....”

“Anh mặc kệ em! Băng Hỏa nói rất đúng, kẻ đến bản thân cần gì cũng không biết không có tư cách xen vào chuyện của người khác.” Quay đầu, cô chạy đi như con gà mái. = =

Anh biết bản thân mình muốn gì chứ, trước đây.

Trước khi Tiểu Vũ xuất hiện, cuộc đời anh đã được vẽ xong, cưới vợ sinh con kết thừa huyết thống, nỗ lực dành dụm tài sản nuôi sống tộc nhân, bành trướng thế lực của nhà Osner.

Nhưng mà, bao nhiêu tài sản mới là đủ, vô số. Thế lực lớn thế nào mới là không phụ lòng mọi người.

Sống 32 năm, mọi ngày đều chìm đắm trong danh lợi chuyên quyền, hôm nay nhìn thấy hai người anh quan tâm sống thoải mái, chỉ giữ tài sản cho người khác, anh thật sự đã bị quyền thế danh lợi trói buộc rồi sao?

Rất nhiều vấn đề mà ngày xưa anh không nghĩ tới bây giờ.....nổi lên, tự hỏi anh đã làm được gì, mục đích cuối cùng của cuộc đời anh là gì, cả đời anh nên sống vì ai?

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh, tâm trạng Narsa nặng trĩu khó thở.

Chiếc xe trên đường đua thẳng gấp, những hạt bụi bay lên chưa kịp rơi xuống lại có đợt bụi mới bay lên, như đang trút giận, Phùng Thính Vũ một vòng lại một vòng, không biết mệt mà lái.

Hai chữ Hỏa Diệm trở nên mơ hồ trong cát bụi, khiến người ta chỉ thấy được một vệt đỏ dài, chớp mắt lại biến mất.

Nắng rọi sáng chói là ngày đẹp trời, cũng là thời tiết tốt để luyện tập, bên khác của đường đua cũng có xe khác đang luyện tập, kiểm tra ma sát trên đường, để chuẩn bị cho kì Qualifying sắp tới.

Nhưng, thật quá lửa.

“80 vòng rồi, cô ấy định chạy kiểu này bao lâu nữa, chiếc xe sắp chịu không nổi rồi.” Đây chính xác là làm giảm tuổi thọ của xe.

“Ta cũng biết là hôm nay nó chơi hơi quá, nhưng ai khuyên được nó?”

“83 vòng rồi....rất cuộc là ai chọc giận cô ấy?” Thật đáng sợ, đất trên đường sắp bốc lửa rồi.

“Con nha đầu này bình thường lãnh băng băng, nhưng giận lên một cái là chết người, các cậu từ từ coi sao, đem thùng nước sang đây đợi trước đã.” Chiếc xe tội nghiệp.

Lúc này trong lòng Cam Tiên Thảo lo lắng là chiếc xe, chứ không phải là người trong xe, muốn giữ một chiếc xe ở trạng thái tốt nhất phải tốn bao công sức, ông cực khổ điều chỉnh nó hằng ngày, rồi lau chùi, đánh bóng nó y như xe mới xuất xưởng, bây giờ bị chà đạp thế này.

Ông xót xa chiếc xe, sớm biết đã không cho cô ấy lái rồi, trong lòng bực tức thì đi leo núi đi, leo tới sức cùng lực kiệt tự dưng sẽ hết tức thôi.

Cô còn định giày vò nó đến bao giờ, 90 vòng rồi, chạy tiếp nữa ông sẽ vì đau lòng mà chết mất, Cam Tiên Thảo nhắm mắt không nhìn nữa, mắt không thấy đỡ đau lòng, “cô vợ nhỏ” yêu dấu ơi!

“Xin hỏi Phùng Thính Vũ ở đâu?”

Ba chữ Phùng Thính Vũ ông nghe hiểu mà! “Cậu tìm Tiểu Vũ làm gì.....” A! Nguy rồi...bé A Đốc(cách nói của người Đài Loan, có nghĩa: người ngoại quốc, người Tây)

“Anh nói sao?” Người đàn ông nghe không hiểu tiếng Trung dùng tiếng Anh hỏi thêm lần nữa.

Cam Tiên Thảo không giải tiếng Anh mấy nói rất chậm. “Vũ đang trong kia, chiếc xe đó.”

Anh nhìn chiếc xe mới bay vút qua.

“Đó là Tiểu Vũ?” Ngồi nhìn bên ngoài khác với cảm giác ngồi đua với gió trong xe, anh chỉ cảm thấy rùng rợn.

“Đúng đấy!” Không cần thận lại dùng tiếng Trung, Cam Tiên Thảo nhanh chóng kéo Tiểu Thẩm có biết chút tiếng anh.

“Sao vậy, Cam lão tiên sinh, ông nhớ hai đồng tiền của tôi rồi hả?” Anh cười cười.

“Đi chết đi, thằng ngốc không tôn trọng tiền bối, cái anh này tìm Tiểu Vũ, cậu đi nói với anh ta.”

Anh nhỏ tiếng hỏi: “Anh ta chẳng phải chính là người mà lần trước chúng ta gặp ở cửa Hiệp Hội sao?”

“Đúng rồi! Cậu nói ta mới nhớ, hình như là ấy của Tiểu Vũ.”

“Có khi nào hai người họ cãi nhau rồi không?” Cách cô lái xe làm người ta sợ chết khiếp, như đang báo thù giết cha.

“Có thể, cậu xem mặt anh ta hằm hằm.” Chắc chắn là Tiểu Vũ cho người ta ăn xương rồi.

Tiểu Thẩm cười trộm. “Người ta là trời sinh nghiêm túc! Cũng may là anh ta không hiểu ông nói chứ nếu không ông bị cho ăn đấm thì có.”

Nhìn hai người nói to nói nhỏ với nhau, Narsa bị quên lãng rất không vui đứng giữa hai người, sắc mặt lạnh nghiêm.

“Ồ! Anh tìm Tiểu Vũ đúng không?” Một gã đàn ông rất có khí thế.

“Đúng.”

“Anh chọc giận cô ấy sao?”

Cô ấy? Anh ta dùng cô ấy để gọi Tiểu Vũ, lẽ nào đúng như anh nghĩ?! “Tiểu Vũ là con gái?”

“Ồ.” Tiểu Thẩm ngừng một lúc khó trả lời. “Anh tự đi hỏi đi! Người tới rồi kìa.”

Một người mặc áo đỏ cam bước xuống chiếc xe đang bốc khói, mũ bảo hiểm màu đỏ cam ném về phía sau, lập tức có người bắt lấy, khuôn mặt đẹp trai cộng với soái khí thật giống với cảnh trong phim, khiến người ta khó rời mắt.

Dưới ánh nắng, bóng dáng mỹ lệ mà nho nhã bước tới gần, phút giây đó cô như hóa thân của Thần Chiến Tranh Athena, khiến người ta không thở được.

“Tiểu Vũ.”

Ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bên ngoài hàng bảo vệ, Phùng Thính Vũ dùng tay bám vào thanh sắt rồi nhảy bật lên. “Đến làm gì?”

“Xin lỗi.” Xem ra cô ấy đúng là rất giận.

“Tôi cũng có sai, đã nói lời khó nghe.” Mỗi người đều có cuộc sống của mình, cô không có quyền bình luận.

“Thật không ngờ em cũng biết xin lỗi, con gái thường rất nhỏ nhen.” Narsa cố ý thử cô.

Cô tiêu sái hất tóc, vô cùng soái khí. “Không muốn bị fans của tôi đánh chết thì tốt nhất đừng bảo tôi là con gái.”

“Nhưng em thật sự là con gái, có cần thiết phải che giấu không?” Anh nhẹ nhàng phất phất bụi trên vai cô.

“Ai nói với anh tôi là con gái?” Đón lấy nước suối từ tay đồng bọn, động tác cô phóng khoáng ngược đầu đổ vào miệng.

“Hắn.” Anh chỉ vào Tiểu Thẩm.

Anh chuẩn bị dùng cách dụ cô nói ra giới tính thật của mình.

Chỉ là anh chọn sai đối tượng, Phùng Thính Vũ làm gì cũng nói bằng chứng, không nghe từ một phía, 7 năm nay ứng phó với phóng viên đã quá quen thuộc, chưa ai từng có được câu chứng thực từ cô.

Cho dù họ không buông tay bay đến tận Đài Loan điều tra, gặp phải sự canh giữ nghiêm ngặt, vốn không thể moi được gì, nhất là 11 chủ hộ khác trong Tòa nhà cho thuê dành cho phụ nữ càng không thể bán đứng cô được.

Họ còn có những bí mật khó nói hơn cả cô, hơn nửa tháng không bước chân ra khỏi cửa là chuyện thường, ngoài ra cả bọn đều có chung 1 căn bệnh là không thích giao tiếp với người ngoài.

“Lời anh ta nói tin được không? Anh ta chưa từng thấy tôi khóa thân.” Vẻ mặt của Tiểu Thẩm rất tức cười, như con gà nhảy.

“Em cho rằng hần nói láo?” Anh không tin không thể khiến cô nói thật.

“Không, là anh quá chủ quan, nghe không lọt tai lời người khác nói.” Tiểu Thẩm hợp tác với cô đã lâu, không thể không biết tính cô.

“Em.....”

Tiếng chuông điện thoại làm ngưng cuộc nói chuyện của hai người.

“Tiểu Vũ, điện thoại, là cuộc gọi đường dài của Hòa Phong.” Thật là, còn gọi tới máy anh.

“À! Ờ! Em là Tường Vi đây.....uhm...chụp rồi...gửi bây giờ, chị có gấp quá không?”

Xem sắc mặt vô nại chỉ than thở, như đang bó tay với đối phương, Narsa nghi ngờ hỏi người đứng gần anh nhất Cam Tiên Thảo.

“Cô ấy nói chuyện với ai?”

“À! Là cô gái sống cùng với nó.”

Ông không chỉ rõ là người sống cùng trong một tòa nhà, nên lọt vào tai Công Tước đại nhân thì như sấm như chớp, thì ra đó là đàn ông, hoặc là, nữ đồng chí. (les, đồng tính nữ)

5. Chương 5

“Anh không bao giờ cười sao?”

Nghi hoặc của Kelly cũng chính là nghi hoặc của tất cả các fans, câu này cô nén trong lòng rất lâu rồi, mỗi lần lối tới cửa miệng đều bị nuốt vào trong, lần nào cũng bị khuôn mặt trung tính không vương bụi trần kia làm cho quên hết.

Cho tới bây giờ, cô vẫn chưa dám tin lắm đàn ông có thể đẹp thoát tục như thế, cứ nhìn vào là quên luôn Trái Đất quay hướng nào, rất tự nhiên bước lên bám vúi lấy cơ thể người ta.

Mềm quá trắng quá! Lỗ chân lông nhỏ tới mắt thường không thấy được, phải dùng kính lúp để tìm, anh ấy dùng sữa bò để dưỡng da hay sao?

Rõ một chút chắc không phải là phạm tội? Cô thừa nhận mình có tư tưởng tà ác.

Đều là lỗi của anh trai, nói cái quỷ gì Băng Hòa là con gái, hại cô tối nằm mơ thấy cảnh tượng kì lạ, trong mơ Băng Hỏa khoác lên bộ lễ phục màu hoa tường vi đi vào lễ đường, dưới chứng kiến của thần kết thành phu thê với người anh trai đang cười một cách ngu ngốc ngờ nghệch của mình.

Lúc đó Băng Hỏa rất đẹp rất đẹp a! Kết quả là cô cảm động tới khóc luôn, sáng dậy gối ướt hết 1 bên.

Cô buồn bã tìm Ed tâm sự chuyện này, nào ngờ hần ta lại nói đó chỉ là nước miếng, hy vọng cô nửa đêm đừng mơ quá nhiều mộng xuân (chắc ai cũng hiểu rồi *đỏ mặt*), thai phụ phải giữ tâm thần thuần tịnh, mới không dạy hư đứa bé trong bụng.

Cái gì mà Pyrenees, không an ủi ác mộng của cô sẽ không thành thật thì thôi, còn tát nước lạnh vào cô, thật là đồ siêu cấp xấu xa, cố ý chọc phá cô.

Cô phải sa thải hần, cho hần đi canh giữ vườn nho, ngày nào cũng phải dùng tay bắt sâu đến mờ hôi ướt hết áo, mỗi ngày đập 500 cân nho cho một chết, để xem hần còn dám nói cô mơ bậy nữa không.

Băng Hỏa là đàn ông, còn là của cô nữa.

Vừa nghĩ tới đây, Kelly đã vui đến không đóng miệng được, cười ha hả một cách khờ khạo, cảm thấy cả thế giới mình là người hạnh phúc nhất.

Băng Hỏa đang ở kế bên cô, cách cô không đầy nửa cánh tay, các fans khác sẽ ngưỡng mộ cô đến chết.

“Còn cô đang cười cái gì, kem thật sự ngon đến thế sao?” Chưa thấy qua người nào khờ đến ngây thơ như thế.

Kelly cười nhiệt tình. “Băng Hỏa, anh không bao giờ cười sao?”

“Tại sao phải cười?” Phùng Thính Vũ không hiểu cười vì cái gì.

Có vui hay không, hỷ nộ ái luyến tự mình biết là được, hà tất phải biểu hiện ra làm phiền người khác, không ai có thể gánh vác niềm vui hay đau thương của người khác, vì thế cười là dư hơi, khóc cũng như thế.

“Tại sao không cười? Trên đời có bao nhiêu chuyện tốt đẹp, phải biết cảm ơn Chúa.” Như là việc cô gặp được Băng Hỏa.

Là việc tốt đẹp nhất trong đời cô.

“Những lời này không giống 1 người nhảy lầu sẽ nói ra, phản phúc vô thường.” Cô dùng khẩu khí điềm nhiên chê cười.

“A! Chuyện đó à!” Kelly xấu hổ một cách đáng yêu.

“Người ta là quá kích động không cẩn thận rơi xuống mà!”

“Làm mẹ trách nhiệm rất lớn, đừng đem cơ thể mình ra làm trò đùa.” Cơ thể người mẹ quan trọng hơn bất cứ cái gì.

“Băng Hỏa, anh quan tâm em quá! Em thích anh lắm.” Vừa nói, cô vô cùng “không cẩn thận” lao lên phía trước.

Phùng Thính Vũ không tránh không né tạm thời cho mượn cánh tay. “Đừng đến quá gần, tôi sợ nóng.”

Trong mắt người qua đường, họ như một đôi tình nhân âu yếm, người con trai tuần mỵ âm nhu và thiếu nữ nhiệt tình hoạt bát, cảnh chỉ có ở Tây Ban Nha.

Đương nhiên, cũng dẫn đến nhiều ánh mắt ngưỡng mộ, đa số tập trung trên người “chàng trai” phương Đông, thậm chí có nam đồng chí (gay) đang có ý xấu.

“Hi hi.....” Kelly cười rất tươi. “Lạ quá! Nhiệt độ cơ thể anh rất bình thường, tại sao lại sợ nóng?”

“Thiên tính.” Nhiệt độ cơ thể người khác sẽ tạo cho cô cảm giác bất an.

Kelly khó hiểu lén sờ làn da mềm mại của “anh”. “Làm gì có ai bẩm sinh như thế, em nghe nói thời tiết ở Đài Loan rất nóng ẩm.”

“Chắc thế!” Cô không để ý.

“Anh nói lạ quá! Anh không ra khỏi cửa bao giờ à?” Lại không biết khí hậu nơi mình sinh sống, thật quái quá mức.

“Trừ phi cần thiết!” Như lúc cô em gái làm công đang làm nô dịch ở tầng 2, 3, 4, (*) không có thời gian phục vụ cho cô.

“Anh thật sự không ra khỏi nhà?” Nghe ra có chút khùng bố, cả ngày ngồi ở nhà có gì vui.

Bị nhốt trong trường Giáo Hội suốt 10 năm cô sắp buồn chết mất, cô không thể tưởng tượng có người cam nguyện ngồi ở nhà không làm gì cả.

Có cần thiết phải kinh ngạc thế không? “Bên cạnh rất nhiều người, ồn quá.”

“Ồ! Ghét con người là một trong những tính cách lạ của anh. Vậy anh có ghét em không?” Cô nũng nịu hỏi.

“Không thích.” Phùng Thính Vũ Nói thẳng.

“Anh.....anh ghét em?!” Kelly như chịu cú sốc lớn đỏ cả mắt, không thể tin Băng Hỏa của cô không thích cô.

“Thích và ghét là hai trạng thái khác nhau, quá bám dính tôi không thích.” Không phải chỉ nói mình cô.

Đối với cô mà nói, thích và ghét chỉ là một phản ứng, quan trọng là ứng xử giữa người với người, vốn độc lai độc vãng cô không chịu nổi gò bó, cô không muốn chịu trói buộc bởi bất cứ ai.

Trên trường đua, nhưng sợi dây buộc này đủ để chết người, cô phải hoàn thành trận đua của mình một cách thoải mái, kẻ địch lớn nhất của con người chính là bản thân.

Chiến thắng bản thân, vượt qua bản thân, còn người sẽ không còn lo sợ, khoảng khắc đèn tối đi, các đối thủ bên cạnh sẽ như vô hình, cái cô khiêu chiến là sự truy đuổi tốc độ cực hạn của bản thân, chứ không phải để tranh đoạt quán quân.

Không dễ tâm trạng bị xáo động mới giữ được trạng thái tốt nhất, ngồi vào xe kị nhất là phân tâm, mấy năm nay cô đã khống chế các biểu hiện của mình trong băng, chỉ để dốc toàn lực, không ngừng phá vỡ kỷ lục của chính mình.

Không phải không thích Kelly, cũng không phải ghét cô ấy, đối với cô mà nói Kelly là một người làm bạn được, nếu cô ta ngừng việc khóc bên vai cô, khóc đến có vẻ giả tạo.

“Mặc kệ, em mặc kệ! Anh không được ghét em, anh nhất định phải thích em, còn phải là rất thích rất thích nữa.” Phải không nhẽ đến khi Băng Hỏa thích cô mới thôi.

“Thai phụ đều thất thường như vậy sao?” Nghe nói Thường Lộ Hoan ở lần 3 có thai, nhưng vẫn thế, thần kinh không bình thường suốt ngày vọng tưởng mình sắp bị hại.

Hoàn toàn không thay đổi.

Kelly nghe thế lo lắng nắm chặt tay cô. “Có phải anh không thích em có thai hay không?”

“Đó là do cô chọn, tôi không có quyền làm chủ.” Cô không xen vào đời sống của người khác.

“Em bỏ nó đi rồi anh có thích em hơn không?” Cô hỏi thật tội nghiệp, hận viên ngọc trong bụng cản trở thần tượng cô thích cô.

“Không.” Thích hay không không phải nói là được.

“Hả?” Chắc cô không làm sai rồi chứ?

Đứa trẻ quả thật không phải là của Băng hỏa, nhưng cô quá yêu ‘anh’ rồi, thà để ‘anh’ làm cha của baby, cũng không muốn cái gã phong lưu kia đến nhận con, bạn tình của hắn nhiều hơn sao trên trời.

“Tiên sinh, tôi mời anh uống ly coffee được không?”

Một chàng trai thể hình da rám nắng cười tươi để lộ hàm răng trắng, nhìn không chớp mắt vào “chàng trai” phương Đông, qua ánh mắt không khó nhận ra hắn đang có ý gì.

“Không cần, tôi không uống coffee.” Phùng Thính Vũ vỗ nhẹ lên tay Kelly đề cô đừng manh động, ra ngoài thì không nên tạo quan hệ xấu với người khác.

Mỗi người đều có xu hướng giới tính của riêng mình, cần phải tôn trọng.

“Anh là người Nhật hay người Trung Hoa, tôi mời anh uống trà thì sao?” Một chàng trai thật đẹp. Trong lòng gã đang nghĩ đến cảnh dục vọng dâng trào hoan ái trên giường. (=.=)

“Cám ơn, tôi vừa uống rồi.” Phùng Thính Vũ không nhìn mà trả lời, chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi đã, tôi tên Jason, là khách quen của quán PUB “Hot Dance” bên kia đường, hay là ta ngồi xuống uống vài ly?” Gã không buông tay bước kể bên mời mọc.

“Hot Dance” là quán pub đồng tính nổi tiếng ở đây! Mỗi ngày nam nữ tụ tập nơi đây nhiều không đếm xuể.

“Quốc gia của tôi cấm uống rượu.” Cô nói không ngập ngừng, như đã luyện tập nhiều lần.

Jason tiếp tục đi theo hai người tới giữa đường. “Vây ăn một bữa cơm cũng được chứ? Coi như làm bạn.”

“Xin lỗi, tôi không rảnh.”

Sự lạnh nhạt của Phùng Thính Vũ càng làm gã có hứng thú hơn, cứ theo đuôi phía sau rủ rê.

“Cùng đi dạo cũng không tệ, tôi có vinh hạnh được làm hướng đạo của anh không?” Gã không bỏ qua cơ hội đưa tay định chạm vào cô.

Kelly chịu hết nổi rồi, dùng tay hất cái tay sói đầy vi khuẩn của hắn đi, mặt mày hung dữ đứng trước mắt thần tượng, như một con Tibetan Mastiff (chó Tây Tạng, thân hình cao lớn khỏe mạnh, có khả năng bảo vệ cao và rất trung thành với chủ) được huấn luyện kỹ đang nhe nanh về phía kẻ thù.

“Đồ Gay chết tiệt, ngươi cút xa ra cho ta, anh ấy là của ta.” Đàn ông thú vị cũng dám giành Băng Hỏa với cô.

“Tình yêu không biên giới, không phân biệt giới tính, bất cứ ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình.” Jason dùng mắt dụ dỗ.

Kelly thấy vậy thân mật ôm lấy tay Phùng Thính Vũ, “Rất xin lỗi, anh ấy có vợ rồi, chúng tôi đang trên đường đến phụ sản khoa kiểm tra.”

“Thế sao?” Jason hơi thất vọng “Ồ” một tiếng, dùng mắt hỏi người ‘đàn ông’ khiến gã dao động.

“Cô ấy có thai rồi.” Cũng đâu phải là nói láo, Kelly quả thật có thai mà, chỉ là không liên quan đến cô thôi.

Ồ! Lòng gã than tiếc, nở nụ cười đưa ra danh thiếp. “Hãy gọi khi có thời gian, tôi đợi điện thoại của anh.”

“Anh.....” Kelly muốn xông lên giựt lấy danh thiếp rồi xé nát nó.

Phùng Thính Vũ trước một bước đón lấy. “Gặp gỡ cũng là có duyên, tôi sẽ không quên anh.”

Jason cười bước đi.

“Anh làm bạn với hắn làm chi, hắn là Gay.” Kelly không vui muốn đoạt lấy mảnh giấy nhỏ trên tay ‘anh’.

“Tôi tôn trọng sinh mạng, dù là Gay thì vẫn có cuộc đời của họ, chúng ta có thể chọn cách không xen vào.” Yêu vốn không có sai hay đúng, tùy cách xử lý của mỗi người.

“Em không thích hắn có mưu đồ với anh, nhìn thấy ghét.” Biết trước thì đã không ra ngoài rồi.

Lại là vấn đề đối lập giữa thích và ghét. “Cô đối với tôi không có mưu đồ sao?”

“Hả? Cái này.....” Bị nhìn thấu rồi.

Cô đúng là có một chút chút ý đồ xấu! Nhân lúc anh trai mời Băng Hỏa ăn trưa mà chen chân vào, sau đó phá hoại niềm vui dùng bữa của hai người, không cho họ có không gian ở riêng.

Chính là nửa tiếng trước, cô nhân lúc đi toilet đã gọi điện thoại, lợi dụng người bạn kéo cha của cậu ấy tới nói chuyện với anh trai, khiến anh ấy không ra khỏi quán ăn được.

Tiếp theo đương nhiên là thế giới hai người của cô và Băng Hỏa, như một đôi tình nhân đi dạo khắp nơi, thưởng thức cảnh đẹp nơi đây.

Nếu không có những ong bướm cứ ve vãn, hình ảnh hạnh phúc của cô cũng không bị phá vỡ, hình ảnh hai người đang yêu tay trong tay bên nhau.

“Dành quá nhiều thời gian trên người tôi cũng vô dụng thôi, cô nên để tâm đến cha của đứa nhỏ.” Tiếp thu lắng nghe hay không là do cô.

“Mặc kệ hắn, không chung tình lại ngu ngốc, nói không chừng bây giờ đang hoan ái với người đẹp nào đó trên giường.” Kelly tức giận nói, nghe nặng mùi chua.

“Cô có cảm tình với anh ta, chỉ là cô không thừa nhận.” Chiến tranh giữa nam và nữ bên nào chịu thua trước thì sẽ thiệt thòi.

Kelly nghe thế đỏ mặt. “Ai bảo thế, em yêu nhất là Băng Hỏa, cái gã đó đến xách dép cho anh cũng không có tư cách.”

“Tôi cho phép cô sùng bái tôi như thần tượng, nhưng đừng tẩu hỏa nhập ma dẫn đến bỏ qua tiếng nói trong lòng.” Hạnh phúc là do chính mình tạo ra.

“Tiếng nói trong lòng?” Cô khó hiểu đặt tay lên tim.

Nhắc đến tên oan gia đó thật khiến cô vừa yêu vừa hận, nếu có con dao trong tay nhất định phải đâm hẳn một nhát.

Từ sau đêm đó hoàn toàn không nghe được tin gì về hắn nữa, nhưng biến mất trong không khí, còn cô vì Băng Hỏa dọn đến ở chung nhà mà quá hưng phấn, nên quên luôn sự tồn tại của hắn.

Chắc là cả hai đã quá quen, quen đến không còn cảm giác?

“Hi! Soái ca, có muốn lên đây không, chúng ta đi hóng hóng gió.” Một cô gái nóng bỏng xinh đẹp dừng chiếc xe đua lại vẫy vẫy tay.

Không để Kelly suy nghĩ quá nhiều, ‘tình địch’ cứ xuất hiện khiến cô giận muốn điên.

“Anh ấy không đi.....”

“Tiểu mỹ nhân lửa giận lớn quá! Tôi không ngại cả 3 cùng đi.” Cô nàng ra ám thị.

“Người không ngại ta ngại, tại sao ta phải chia đôi với người.” Thật không biết ngượng.

Mỹ nhân chớp chớp hai lông mi cong của mình và mỉm cười. “Tôi sợ cô không thỏa mãn được anh ấy.”

“Người.....”

“Soái ca, có muốn đến không?” Cô nàng ngó lơ nộ ý của Kelly, cửa lực biểu hiện ý đồ khiêu khích của mình.

“Nghe ra ý kiến này không tồi.” Phùng Thính Vũ có chút xao động nhìn chăm vào cô gái nóng bỏng, hay nói chính xác hơn là nhìn chăm vào chìa khóa xe trên tay cô.

“Băng Hỏa, sao anh có thể tùy tiện nhận lời, nói không chừng cô ta có bệnh.” Cô nói thẳng đối phương không sạch sẽ.

“Cô ta có một chiếc xe tốt.”

“Em.....ở nhà xe cũng rất nhiều mà, tùy ý anh chọn.” Thì ra là thế, làm cô hết hồn.

Xém chút nữa cô tưởng Băng Hỏa là gã háo sắc, thấy bộ ngực lớn là lộ rõ bản tính đàn ông.

“Chiếc Porsche 2001! Đảm bảo vừa nhanh vừa thoải mái, làm chuyện đó tuyệt đối khiến anh thỏa mãn.” Xe cực phẩm, đàn ông cực phẩm.

“Thiếu đàn ông thì đi chỗ khác tìm, ai cần làm chuyện đó với cô.” Kelly tức giận kéo kéo Phùng Thính Vũ đang đứng yên, cô sắp khóc rồi.

Cô gái nóng bỏng nhìn vào cô nàng chưa trưởng thành. “Con nít tự đi chơi đi, đừng phá hoại hứng thú của bọn ta.”

“Ta không phải là con nít, bọn ta sắp kết hôn.” Không cam tâm bị người ta coi thường, cô lớn tiếng hét.

“Dù kết hôn thì đàn ông lâu lâu cũng phải ra ngoài chơi bời, huống chi các người còn chưa kết hôn.” Mỹ nhân không ngại đưa tay khoe chiếc nhẫn đắt tiền.

“Người không biết xấu hổ.....” Kelly tức đến đỏ mặt.

Ngay lúc này, một giọng nam mang đầy nộ khí vang lên từ phía sau, như muốn bóp gãy cổ cô.

“Kelly Osner, em khiến anh vô cùng muốn hút máu em.”

Vừa quay đầu, cô vui mừng ôm lấy Narsa-người đã tìm họ suốt nửa ngày. “Cứu mạng! Anh, có con ả đang muốn giành Băng Hỏa.”

“Ai dám.....”

Đích thực không ai dám đối địch với gia tộc Osner, nhất là đối diện với người đàn ông mặt đầy sát khí, kẻ thông minh sẽ biết phải chuồn đi lúc thích hợp, không ai muốn trở thành nhân vật chính mất mạng trong án giết người.

Vừa thấy nữ lang lái xe chạy vút đi, Kelly đặc ý chưa được 2 giây đã thầm kêu xui, tiến đi Cự Ngọa Long, dẫn đến Bá Vương Long tàn bạo, cô còn cơ hội sống sao?

Bước chậm rãi, vẻ mặt kinh khủng như sắp gặp nạn lớn, không cẩn thận là bị mất mạng.

Bản năng của con người là lúc nguy cấp sẽ tìm chỗ yểm hộ, lúc Kelly ý thức được bàn tay đang nắm chặt Phùng Thính Vũ sắp bị hai ánh mắt sắc như dao nhìn xuyên thấu, cô bất giác nói lỏng tay ra.

Rất lâu rồi không bị đánh, bây giờ cũng không thể nào bị, nhưng cô có cảm giác đại nạn sắp đến, phảng phất rằng sinh mạng sắp mất rồi, một sức ép vô hình khiến cô trắng cả mặt.

Rốt cuộc là vì cái gì mà lo sợ, cứ như đứa trẻ làm sai bị người ta bắt quả tang, muốn chạy cũng không được, muốn nhận lỗi cũng không có dũng khí, một lòng chờ đợi xử phạt.

Nhưng, cô thật sự có sai sao?

“Nếu hai người định diễn vở Cơ Đốc Sơn ân thù kị, thì tôi xin phép rút lui trước, tôi không hứng thù với cảnh máu me.” Phùng Thính Vũ định rời khỏi.

“Đừng đi mà! Băng Hỏa.” Cô không muốn bị bỏ mặc một mình đối diện với con rồng phun lửa này tí nào.

“Tiểu Vũ, em thử đi mà xem.” Anh sẽ đánh cậu một trận trước.

Tội danh là: Bỏ rơi.

Phùng Thính Vũ quay đầu nhìn. “Hai vị còn chuyện gì không, đừng coi tôi là tấm khiên đỡ giữa hai người.”

Kelly lập tức thụt thụt cổ. “Chúng ta đi dạo xong rồi, có thể tìm nơi nào nghỉ chân, uống nước không?”

“Hả?!” Hai giọng nói vang lên cùng lúc.

“Em là thai phụ.” Lý do của cô quang minh chính đại.

Điểm này họ chấp nhận được, thai phụ lớn nhất.

Thế rồi 3 người cùng bước vào một quán Coffee lộ thiên, ở đây cung cấp cà phê các loại và trà trái cây, vào giờ đi làm thì ít người qua lại, hơn 10 chiếc bàn tròn điển nhã ngồi không tới 20%, còn cách nhau khác xa.

Có nghĩa là, trừ phi cố ý lớn tiếng, nếu không khách ở bàn kế bên sẽ không thể nghe nội dung cuộc nói chuyện.

Mỗi người tự gọi một phần uống ưa thích, một ly cà phê đen, một ly ca chua ép, một ly blueberry ice, 3 ly màu sắc khác nhau đặt trên tấm khăn trải bàn xanh lục, một đóa hoa hồng chưa nở hết cắm trong chiếc bình thủy tinh.

Lãng mạn của phong cách ngoại quốc, các nghệ sĩ lang thang đa tài đa nghệ ngâm nga khúc tình ca, trong không khí phảng phất mùi bánh nướng mới ra lò, bà cụ mặt mày mệt mỏi đang đẩy chiếc xe đầy trái cây.

Thời gian yên tĩnh trước khi quả cầu khí phát nổ.

“Anh, anh đừng dùng đôi mắt cá chết đó nhìn em nữa được không, kinh khủng quá.” Đâu phải đang đóng phim kinh dị, cứ khiến người ta lo sợ.

“Em đã làm gì còn không tự biết sao? Laura và bố cô ấy sao lại đến quán ăn tìm anh?” Điều anh muốn làm nhất là nhốt cô lên tầng 2, tới khi đứa trẻ ra đời mới thôi.

“Nói là tình cờ anh tin không, ai bảo anh chọn quán ăn nổi tiếng đó.” Vì muốn sống lâu chút, cô tuyệt đối không thừa nhận chuyện mình làm.

“Em muốn anh tin rằng ông Evora thật sự rất thần thông quảng đại, có thể chạy thẳng từ nông trường đến quán ăn khiến cả người mồ hôi, yêu cầu anh mua phần Ôliu sinh sản quá nhiều của năm nay?” Không có người thông báo sao mà biết nhanh thế được?

“Ồ, chúng ta đều là bạn tốt quen biết nhiều năm, giúp đỡ lẫn nhau chút cũng đâu có vấn đề gì, dù gì anh cũng sẽ có cách bán ra mà.” Đối với năng lực kinh doanh của anh, cô hoàn toàn tin tưởng.

“Tại sao ta phải làm thế, đã cảnh cáo ông ta phải giảm sản lượng rồi.” Lại cứ giành lấy mà trồng, khi chưa có kế hoạch rõ ràng.

Thêm nữa năm nay mưa nhiều, không có bão lớn, cây ôliu nào cũng khỏe mạnh, các thương gia nuốt không nổi quá nhiều ô liu, mà các công xưởng thì không đủ máy móc, thu hoạch quá nhiều biến thành gánh nặng.

Các trang viên ôliu của anh, tự thu hoạch tự chế tác tự bán ra thì không vấn đề gì, dù không có các thương gia trung gian thì lợi nhuận vẫn không bị giảm mấy, cuộc sống của công nhân vẫn được ổn định.

Nếu nhận lấy 10 vạn tấn ô liu của Evora, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến hiện trạng, về mặt doanh thu sẽ không có lợi, ngược lại còn kéo cả thị trường đi xuống tạo nên thảm trạng vật giá rẻ.

7 ngày trước anh mới cự tuyệt gặp mặt Evora, sau đó liền mấy ngày ông ta đến xin gặp anh cũng để thư kí và quản gia xử lý, anh là thương gia không phải làm từ thiện, chuyện không lợi ích anh sẽ không làm.

“Làm người hà tất phải so đo chấp nhất, lúc anh đính hôn người ta còn tặng cả bó hoa hồng tự trồng đến trang hoàng.” Kelly không phải cố ý nhắc đến việc anh đính hôn, chỉ thuận miệng lỡ lời thôi.

Về mặt của Narsa khó coi, anh thêm hai viên đường vào ly ca chua ép của cô. “Em nói nhiều quá rồi.”

Á! Anh ta cố ý. “Năm nay kinh tế bất ổn, tài vụ nhà Laura nguy cấp, anh giúp một chút sẽ chết sao!”

“Chú ý đến khẩu khí của em, Kelly Osner, đừng quên bản thân em cũng đang gặp nạn.” Anh lạnh lùng nhìn.

“Em.....em đâu có làm gì sai, chỉ ngoan ngoãn thực hiện trách nhiệm của một chủ nhà bầu bạn với Băng Hỏa.” Cô nói có vẻ như bản thân rất có trách nhiệm.

Nhưng, đây chính là điều Narsa ghét nhất, anh cũng muốn ở bên Băng Hỏa.

“Là anh mời cậu ta ăn trưa cùng.” Anh dùng ngón tay đập lên bàn. “Không bao gồm em.”

Cô cười tươi vẫy vẫy tay. “Người trong nhà cần gì khách sáo, mời qua mời lại cũng vậy thôi, đông người thì náo nhiệt tí.”

“Khác xa lắm đấy, em cố tình đến khiến anh nuốt không trôi.” Anh nói một câu cô chen 10 câu, câu nào cũng liên quan đến chuyện trong giới đua xe.

Còn anh thì chẳng nghe qua chuyện nào, chỉ có thể im miệng nhìn nước miếng cô tung bay, hưng phấn mà chỉ tay động chân, bản thân không cách nào xen vào được.

“Tại chính anh có lời không nói còn trách ai, tội em cũng có hỏi ý kiến của anh vậy. Kelly cười thầm trong lòng, đáng đời anh trai chuyện gì cũng không biết.

“Làm sao ta biết được quán quân Á châu năm 91 là ai, rồi xe của ai đã đè chết một con dê ở sa mạc Sahara chứ?” Anh không thêm quan tâm hứ một tiếng.

“Thì kêu anh xem tạp chí đua xe rồi, tự anh không xem được còn trách bọn em?” Phải tức chết anh ấy mới được.

“Em nói gì?!” Narsa trừng mắt.

Kelly rụt rè. “Ồ, em nói anh dù gì cũng ra sức một chút! Laura là bạn của em mà.”

“Không giúp.” Để bọn họ tự sinh tự diệt là được rồi.

“Anh máu lạnh quá!” Cô cầu cứu nhìn về phía Phùng Thính Vũ đang uống ly Blueberry Ice của mình. “Băng Hỏa, anh giúp em chửi đại ca đi! Chuyện dễ như trở bàn tay cũng không chịu giúp.”

“Chuyện của hai người tôi không quản được, nhưng mà.....” Cô suy nghĩ có nên nói ra không.

“Nhưng mà sao anh nói mau đi! Gia đình Laura sắp phá sản rồi.” Phá sản là dọn nhà, cả bọn sẽ không thể chơi chung được nữa.

Phùng Thính Vũ nhìn về phía chủ nhân của đôi mắt xanh cũng đang nhìn cô. “Ô liu chỉ có thể bán ra thôi sao? Tôi nhớ ô liu có thể chế thành dầu ăn, hoặc mỹ phẩm dưỡng da.”

Mắt Narsa sáng lên, trong lòng đang bàn tính, kiến nghị của cô quả thật dùng được, dùng lượng ô liu dư luyện thành dầu đưa ra thế giới, một là giảm được gánh vác của nông dân, hai là tạo được con đường mới.

Mua máy móc không khó, thiết bị công nhân và công xưởng....tính ra đầu tư vốn không nhiều, đáng để thử.

“Đại ca, anh nói có được không, chúng ta lập nhà máy luyện dầu, sau đó nhà Laura sẽ có vốn xoay sở, chúng ta cùng có lợi.” Kelly vui mừng lay lay tay anh.

Nếu là bình thường, cử động này của cô sẽ dẫn đến lời chỉ trích của anh trai, vì quá thô bạo không phù hợp với hình tượng thực nữ danh môn.

Nhưng bây giờ anh chỉ cúi đầu nhìn.

“Ai phụ trách xưởng công, công việc hằng ngày của anh nặng lắm rồi.” Anh bày ra cái bẫy dụ dỗ em gái ngây thơ, cô cũng đến lúc trưởng thành rồi.

“Đúng rồi! Nên tìm ai đây?!” Kelly không hiểu ám thị suy nghĩ, muốn tìm trong đám anh họ người có năng lực nhất.

Hay anh nói thẳng luôn. “Hay là em thử đi.”

“Em?!” Cô ngạc nhiên, lập tức lắc đầu. “Không được! Em không được.”

“Nếu em không có hứng thú thì thôi, dù gì phá sản cũng là bạn em, đừng trách anh vô tình.” Anh khoan dung với cô lắm rồi.

“Người ta mới 20 tuổi à!” Cô khê nói.

“Anh 16 tuổi đã gánh lấy trọng trách của gia tộc, huống chi là ai yêu cầu quyền tự chủ?” Ít nhiều gì anh cũng sẽ giám sát bên cạnh, kịp thời cho ra lời kiến nghị.

Em. “Nhưng mà.....”

“Nếu em muốn nhìn cả nhà Evora bước vào đường cùng, anh không miễn cưỡng.” Thật đó, KHÔNG, MIỄN, CƯỖNG.!

“Em...” Thật làm khó người ta quá, đột nhiên..... “Giao cho Băng Hỏa đi! Vậy thì anh ấy sẽ mãi ở lại Tây Ban Nha.”

Đúng a! Sao anh không nghĩ ra cách này. “Tiểu Vũ.....”

Hai đôi mắt tràn đầy hy vọng nhìn chằm vào con người xinh đẹp đang nhẹ nhàng ngược mặt lên, sau đó nghe thấy một câu nói lạnh lùng—

“Đừng mơ.”

“Băng Hỏa, anh giúp đỡ đi mà! Tất cả tiền chi sẽ do anh trai trả, anh phụ trách quản lý là được.” Đồng nghĩa với việc công nhân rồi.

“Không rảnh.”

“Tiểu Vũ, em nhẫn tâm nhìn thấy nông dân Tây Ban Nha bước lên con đường tuyệt vọng sao?” Con người không thể nao hoàn toàn vô tâm.

“Cứ việc.”

“Băng Hỏa—”

“Tiểu Vũ—”

Kelly cầu xin, Narsa nhờ cậy, hoàn toàn không lọt được vào tai cô, sống chết của dân Tây Ban Nha can dự gì đến cô, cô đâu phải tổ chức cứu trợ quốc tế, cũng không phải thánh nhân yêu thương thiên hạ, cô chỉ là tay đua xe bình thường ích kỷ.

“Sweetheart, thì ra em ở đây à!”

Vừa nghe giọng nói khiêu khích lại hạ lưu, Kelly như con chim bị sốc bay lên.

“Người.....cái gã tiện nhân chết tiệt hư hỏng, ong bướm, không biết xấu hổ, sao người không chết đi—”

6. Chương 6

Ferdinand Castile làm 1 động tác vô tội không hiểu rốt cuộc anh đã chọc giận ai, chỉ là lâu không gặp đến chào hỏi 1 tiếng thôi mà, cô ấy có cần chỉ vào mũi anh chửi 1 trận không?

Dạo trước xưởng gỗ và vườn hương liệu do gia tộc Castile đầu tư bên Ấn Độ xuất hiện vấn đề nên anh cần lập tức tới xử lý, vì thế chưa kịp nói lời tạm biệt với Kelly yêu dấu của anh.

Vừa tới đó không lâu, anh đã nhận được điện thoại của người nhà nói hôn lễ được cử hành sớm, lúc đó anh vừa mừng vừa lo, không dám tin Kelly lại đồng ý gả cho anh sớm thế, trong lòng cô, điểm của anh luôn rất thấp.

Trẻ thì ai không phong lưu, cũng không thể vì anh có duyên phụ nữ mà phong tỏa anh chứ! Vì thế anh thôi thúc người nhà mau chóng cử hành hôn lễ để tránh cô ấy hối hận.

Quả nhiên, một tháng trước nghe tin, nói cô ấy la lối đòi hủy hôn, không đầy 10 ngày sau từ gia tộc Osner truyền đến tin hủy bỏ việc chuẩn bị, hôn lễ sẽ được dời lui vài tháng.

Tin này hại anh vội như kiến trên chảo nóng nhảy lên máy bay, về nước hỏi họ rốt cuộc làm gì, tại sao hôn lễ đang chuẩn bị lại la dừng.

Ai ngờ lúc đó Ấn Độ xảy ra chính biến vũ trang, toàn quốc rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, tất cả phương tiện giao thông bao gồm thuyền, xe lửa, máy bay đều bị tạm ngưng sử dụng, tất cả đường lớn đều treo băng cấm, thậm chí trong thành phố lớn cũng có lệnh cấm.

Thế là anh chỉ có thể đợi trong khách sạn, đợi suốt 10 ngày, khó khăn lắm mới bao trọn được một chiếc thuyền đánh cá đáp tại Malaysia, rồi đáp máy bay về nước, quá trình vô cùng nguy hiểm, xem chút nữa vì nhập cảnh phi pháp mà vào ngồi ăn cơm tù miễn phí.

Kết quả anh có được không phải là sự hoan nghênh nhiệt liệt, thứ thực nữ giáng xuống là ánh mắt giận dữ chửi rủa, thật khiến người ta đau khổ.

Anh thật không trắng hoa như cô nghĩ đâu, chỉ là hai bên tình nguyện để thỏa mãn nhu cầu, cũng không thể bắt anh phải DIY (Do It Yourself...trong tình huống này có nghĩa là *** ****...trời ạ :>), chắc ai cũng hiểu mà) chứ, hại thân lắm.

Hướng chi cự tuyệt thực nữ là không lẽ phép, anh cũng tiết chế lắm rồi, một tuần chỉ làm 3 lần, không như mấy năm trước đêm nào cũng ca hát suốt đêm, phụ nữ trong vòng tay thay đổi không ngừng.

“Kelly yêu dấu em khát không, uống ngụm nước trái cây mát cổ nào.” Anh ân cần cầm ly cà chua ép lên đút cô.

Sao cô chịu uống cho được, cái ly đó có cho thêm tới 2 viên đường! “Không muốn! Anh đem đi, đừng lây bệnh cho tôi.”

“Baby, có lây thì cũng lây từ lâu rồi, 3 tháng trước.....” Một đêm thích hợp thất thân, rượu ngon người đẹp.

“Anh.....im miệng, im miệng, đừng có kéo tôi vào, tôi và anh không có chút quan hệ nào hết.” Kelly muốn che giấu, nhưng khó mà qua mắt người khác.

Ferdinand cười tà .”Em khiến anh đau lòng quá à! Sweetheart, cái đêm nhiệt tình đó khiến anh cả đời khó quên.”

“Đi chết đi, anh làm tình của người đừng có kéo tôi vào, ai mà không biết người tôi ghét nhất là anh.” Cô dùng đôi mắt oán hận cảnh cáo anh tốt nhất đừng mở miệng.

“Phì phì phì! Thục nữ có giáo dục tốt sao lại phun ra những câu bất nhã như vậy, nhưng mà anh hiểu em đang nói một đằng, lòng một nẻo, em quá yêu anh rồi.” Anh bước lên định ôm chầm lấy giấc mơ cũ.

Kelly nhanh tay nhanh chân bám vào nhân vật phong vân trên trường đua. “Người tôi yêu nhất là Băng Hỏa, anh đừng có đến phá hoại hạnh phúc của tôi.”

“Hạnh phúc?” Ferdinand đẹp đi vẻ mặt bông đùa. “Người là ai?”

“Coi tôi như người qua đường được rồi!” Tự nhiên kéo cô vào, chế cuộc sống của cô chưa đủ náo nhiệt hay sao? Phùng Thính Vũ than thở nhìn lên trời.

Ferdinand nở ra 1 nụ cười thâm ý. “Cô là con gái chứ?”

Vui chơi đã lâu, không thể nào anh không phân biệt được đàn ông, phụ nữ, dùng mũi ngửi cũng ngửi ra, xương cốt đàn ông không nhỏ như thế, ngoại hình lừa được người khác, nhưng kết cấu thân thể thì không.

“Anh đoán xem!” Anh ta quả thật có bản năng phong lưu, năng lực nhìn người rất chuẩn, không hổ danh là lãng tử ăn chơi trong các bụi hoa.

“Băng Hỏa không phải là con gái! Anh đừng có gặp một người yêu một người. ‘Anh ấy’ là người đàn ông của tôi.” Đáng ghét, đáng ghét, Băng Hỏa là đàn ông, là đàn ông mà.

Cô tuyệt đối không thừa nhận Băng Hỏa là con gái.

“Elisa, em nói hần là nam hay nữ?” Quay đầu lại, một cô gái xinh đẹp với mái tóc bồng bênh cao ráo đang bước tới.

Không thể dùng chữ đẹp để hình dung, mà phải nói là lãnh diễm cao quý, nụ cười mỉm trên môi khó đoán, một đôi mắt màu hạt dẻ chứa đựng ý tán thưởng, bất giác tỏa ra một làn khí mê người, như một đóa hồng Tây Ban Nha.

Ánh mắt nhìn người của cô khiến người ta run sợ, như đang nhìn chằm vào vật sẵn đã lâu, dù cử chỉ cao nhã không chút tì vết, nhưng cứ khiến người ta có cảm giác cô đang dùng lưỡi liếm con mồi.

“Dù là nam hay nữ, không là túp em thích.” Cô không nói rõ, lời mang ẩn ý.

Nhưng cách nói của cô lại khiến ai đó khó chịu.

“Em tránh xa cậu ta ra, Elisa.” Narsa đột nhiên cảm thấy cô gái trước mặt là một người xa lạ.

Vì anh mất ham muốn kia như đang rà soát Tiểu Vũ.

Thu lại ánh mắt, đẹp đi các tia ham muốn, Elisa nhẹ nhàng bước tới bên anh. “Lâu rồi không gặp, hôn phu.”

Là một kiểu khiêu khích. Phùng Thính Vũ ngạc nhiên đối tượng cô ta khiêu khích lại là Narsa, như muốn giành với anh vật gì đó hoặc là...người nào đó?!

“Hiển nhiên là vẫn chưa đủ lâu, đừng đụng vào bạn anh.” Anh không thích ánh nhìn Tiểu Vũ của cô ta, ánh mắt mang đầy ý định chiếm hữu.

“Chỉ là bạn thôi sao? Em cứ tưởng ít nhất cũng phải là người tình.” Cũng may, chưa trễ.

Narsa giọng điệu nghiêm túc thanh minh. “Tiểu Vũ là ‘nam’, bọn anh không thể là tình nhân.”

“Ai nói đồng tính không thể có tình yêu, chỉ cần cảm tình đủ sâu sắc, khó khăn thế nào cũng không thành vấn đề.” Cô ám chỉ lấy hình bóng tuần lãng kia.

“Elisa, em nên biết với thân phận của chúng ta là không cho phép gây ra scandal.” Cho dù anh rất muốn bỏ hết xiềng xích để đi yêu Tiểu Vũ.

Cô cười rồi, nụ cười khiến người ra run sợ. “Em không giống anh, khi em đã quyết định đi yêu, dù đối phương là ai em cũng không quan tâm.”

“Em họ, chú ý ngôn từ của em, em là người mang hôn ước trên mình.” Ferdinand lạnh lùng nhắc nhở cô.

“Là người ta không chịu cưới em mà! Anh không thấy rằng vị ‘tiên sinh’ đây có một khí chất khiến người ta mê mệt.” Chớp chớp mắt, cô biểu hiện ra sự điềm tĩnh, ôn nhu ngày nào.

“Narsa, em họ tôi đợi không kịp muốn gả cho anh, chừng nào rảnh thì chuẩn bị hôn lễ đi, hai đôi chúng ta cùng bước vào lễ đường.” Anh nửa đùa nửa thật.

Trực giác lạ thường nói anh biết, cô gái tuần tú khó phân giới tính kia sẽ dẫn đến biến động trong hôn sự của hai nhà, thậm chí sẽ là nguyên hung hại họ không thể kết hôn.

“Hai đôi là ý gì, không phải đang chỉ tôi với anh là một đôi chứ?” Kelly khó chịu nhảy dựng lên.

Nụ cười trêu ghẹo lập tức xuất hiện trên mặt Ferdinand. “Chúng ta đúng là cùng chung chí hướng! Kelly yêu dấu, em rất muốn gả cho anh rồi.”

“Ai...ai cần gả cho tên heo giống háo sắc nhà anh, anh từ từ đợi đến chết đi.” Sắc nước, Kelly kiên trì không lấy anh.

“Không lấy anh thì lấy ai, em đã là người của anh rồi.” Anh quá tự tin, tình sử thuận lợi từ trước tới nay đã tạo nên sự tự đại nơi anh.

Cô ngheh mặt. “Trên đời đâu phải chỉ có mình anh là đàn ông, tôi phải gả cho Băng Hỏa.”

“Ha ha...em đừng chọc anh cười, cô ta làm sao cưới em được, đừng quá mơ mộng.” Anh không nhịn được cười lớn.

“Anh im miệng cho tôi.” Kelly không cam tâm bị khinh thường tuyên bố. “Anh ấy là cha của đứa con trong bụng tôi.”

“Cái gì?”

Không chỉ Ferdinand chấn nộ rống lên, cả Elisa tự nhận không bao giờ nhìn nhầm người cũng bắt giác nheo mày, lẽ nào họ thật sự đã sai, nhìn nhầm trai thành gái?

Nhưng, có thể sao?

Ngược lại nhân vật chính lại rất bình tĩnh, bị hiểu lầm riết cũng khá thú vị, Phùng Thính Vũ không gấp lật ra đáp án cho câu đố, nhìn xem mọi người toát cả mồ hôi, không phân biệt được cô là trai hay gái?

Nghĩ lại cô cũng hư thật, cố ý không công khai giới tính, khiến cả nam lẫn nữ đều mù quáng yêu cô, cô thật nên có cảm giác tội lỗi.

“Narsa, Kelly nói là thật sao? Cô ấy...có con rồi?” Ferdinand giọng điệu đau khổ, trong mắt chứa đựng nỗi đau thương mà người ta không nhìn ra được.

“Đúng vậy, nó có thai rồi.” Mà coi tình hình, cha của đứa bé còn không biết là mình đã làm cha nữa.

Chỉ nghe đối thoại giữa hai người mà sự khẳng định của Ferdinand, không khó đoán được cặp hoan hỉ oan gia này đã có quan hệ thể xác.

Nhưng mà, lòng Narsa có chút ác ý, cố ý không nói cho anh đứa bé đã có được hai tháng, nếu có được ngày tháng mang thai chính xác, cha đứa nhỏ sẽ nhảy lên vui mừng.

Đây là đang dạy dỗ anh, chưa kết hôn mà đã reo giống phong lưu.

“Anh đang đùa chứ! Kelly cô ấy...mang thai.....” Mà không phải là con của anh?

“Lúc đầu tôi cũng tưởng nó nói láo, nhưng mà bác sĩ Munsel thật sự xác nhận nó đang mang thai.” Ánh mắt Narsa kiên định, biểu thị anh không nói dối.

Ferdinand lúc này như già đi 10 tuổi tiêu tụy. “Sao lại có thể, sao có thể, tôi chỉ mới rời đây 2 tháng.”

“Chuyện đời nhiều biến đổi, dù gì bên cạnh anh không thiếu mỹ nhân bầu bạn, bớt đi Kelly hay ghen thì anh càng có thể ôm ấp, hưởng thụ mỹ nhân.” Anh cố ý chọc.

Hai người cũng đều có phản ứng lớn.

Kelly trước là cả mặt giận dữ trừng mắt nhìn Narsa, lòng rửa anh trai xấu xa...phá vỡ duyên phận của người khác sẽ không được yên thân, tiếp sau đó là hận nhìn người đàn ông có thể sẽ phản bội cô, các từ phong lưu, háo sắc, vô sỉ, bỉ ổi đều xuất hiện trên miệng cô.

Còn Ferdinand thì vứt bỏ thái độ ăn chơi mặt lộ sự kiên định.

“Ai tôi cũng không cần, tôi chỉ muốn Kelly.”

Kelly kinh ngạc ngoác miệng, không nói được gì bước tới gần anh.

Lúc này, có người nhảy ra tạt nước lạnh.

“Tiên sinh, anh định giành mẹ của con tôi?” Lời vừa ra, mọi người ai cũng rớt cằm.

“Tiểu Vũ, em nói gì?” Trong lòng rối ren, Narsa hỏi nhỏ bên tai cô.

“Làm cái chuyện mà từ đầu các người đã muốn tôi làm.” Thừa nhận.

“Kelly, qua đây, em rời xa anh quá rồi, anh sẽ nhớ em.” Cũng may, cô đã đọc không ít tác phẩm của Hòa Phong.

Kelly yếu tim căn bản là đang ngờ ngác, giấc mơ cô kì vọng đã lâu đang ở trước mắt, nhưng tại sao cô không cảm giác được hạnh phúc mà chỉ có hoang mang? Cô thích Băng Hỏa mà, vô cùng vô cùng thích.

Nhưng mà, cô không bước lên được, nhưng có bức tường vô hình đang cản trở hai người, khiến họ nhìn tuy chỉ cách vài bước, nhưng thật ra xa tận chân trời.

“Kelly, đừng qua đó, anh biết anh trắng hoa khiến em đau khổ, anh đảm bảo sẽ không chạm vào người phụ nữ khác nữa, anh chỉ yêu một mình em.”

Kelly đang do dự.

Phùng Thính Vũ làm một động tác tiêu sái khiến con gái đều phải la hét. “Sự đảm bảo của đàn ông thường chỉ là kính hoa thủy nguyệt (hoa trong gương, trăng trong nước: chỉ sự không chắc chắn, dễ vỡ), em thà tin một lăng tử chơi đùa giữa các bụi hoa hay tin một người tự trọng giữ thân như anh?”

Narsa sắp xỉu rồi, cô ấy đang chơi trò gì thế, thành toàn là mỹ đức, cô ấy như thế vốn chỉ khiến Kelly không quyết định được, rồi cả đầu.

Ferdinand cúi đầu nói nhỏ, “Đừng ép tôi làm ra cử chỉ mất phong độ, tôi yêu Kelly sâu sắc hơn anh.” Anh chưa từng suy nghĩ người sẽ làm vợ anh là ai khác ngoài Kelly.

“Nhưng anh lại dùng tình yêu của anh hại chết cô ấy, yêu một người không phải là nên trung thành cả thân xác lẫn tâm hồn sao?”

Ánh mắt Ferdinand hơi rụt rè. “Tôi...”

Phùng Thính Vũ tiếp tục hỏi. “Lên giường với người con gái mình không yêu có cảm giác gì? Như là sự giao phối giữa hai con thú? Trừ phi anh đều yêu họ.” Thì ra, mồm miệng cô cũng không tồi, độ độc hại không dưới tác gia Hòa Phong.

Đều giống nhau? Hay là gần mực thì đen?

“Tôi là...tôi...” Dù trả lời thế nào cũng bất lợi cho anh, Ferdinand hối hận sự hoang đường ngày xưa của anh.

Trả lời “Phải”, thì như cầm thú có sex mà không có yêu, trả lời “Không phải”, có nghĩa là tình cảm của anh đối với Kelly đều là giả, hai mặt đều làm khó người ta.

“Băng Hỏa tiên sinh hà tất cứ ép người, đàn ông đều có nhu cầu cả, đối phương không nhất thiết phải là người mình yêu, chỉ cần là người con gái có thể kích thích cảm quan cho mình là được.”

Elisa đứng ra khiến Ferdinand như trút được gánh nặng, nhìn cô bằng ánh mắt cảm kích, cô đáp: Không khách khí.

“Thân là phụ nữ nói giúp cho đàn ông là rất khó tin, tôi khâm phục sự độ lượng của cô.” Phùng Thính Vũ nhún mày, cô không quen đấu khẩu với người cùng phái.

Trời à! Cô đột nhiên ghét bản thân, làm gì chỉ vì thấy vui mà nhúng tay vào chuyện này, thật không giống cô.

Elisa mỉm cười. “Không còn cách nào khác, hôn phu của tôi sau khi có tôi còn nuôi thêm một người tình, tôi có thể không chấp nhận sao?”

“Elisa—”

“Em nói sai sao? Tình nhân của anh tên gì nhỉ? Hình như là Daffunny!” Cô ta còn thị uy với cô nữa kìa, biểu thị vợ chưa cưới cũng không có gì ghê gớm.

Thật ra, cô không hề để ý chuyện Narsa có tình nhân bên ngoài, chỉ cần đừng chạm đến cô là được.

“Là Daffenny.” Kelly nhỏ tiếng nói, tâm trạng cô bây giờ rối rắm.

Khoác lên nụ cười lạnh lùng, Elisa nắm lấy cây gai độc. “Không phải là tôi nghi ngờ gì, sợ đến Kelly còn biết đến sự tồn tại của người đàn bà đó.”

“Cô ta sẽ trở thành quá khứ.” Lúc Narsa nói câu này, ánh mắt khóa lấy Phùng Thính Vũ đang điem nhiên.

Anh không hề hiểu trái tim của cô, thế giới của cô, trái tim như chứa tảng đá cứ chìm mãi, không làm sao lấy lại được.

“Em thì sao? Em cũng sẽ trở thành quá khứ sao?” Cô đang ép, ép anh tới bước đường cùng, ép anh phải cưới cô.

Narsa không trả lời câu hỏi của Elisa, vì anh không cách nào trả lời, một trái tim xé toạc thành hai nửa, một nửa là trách nhiệm một nửa là yêu.

“Anh trả lời không được em trả lời giúp anh.” Elisa cười quái dị bước đến bên Phùng Thính Vũ.

Lúc mọi người chưa kịp làm gì cô ấy đã hôn lên môi cô, kéo dài mà nóng bỏng để lại dấu ấn của nụ hôn đồng tính.

Đột nhiên, cô bị đẩy ra một cách mạnh bạo.

“Cô...cô dám hôn cô ấy, dám hôn Tiểu Vũ của tôi.” Không, anh không nhận được, anh sắp phát điên.

Lòng Elisa dấy lên sự kích động khó bình phục. “Đừng quên anh là ai, Công Tước Osner, cưới em là trách nhiệm của anh.”

Narsa ngưng đọng, rất lâu không thể phát ra lời nói, đau đớn vì người mình đã yêu mà không thể yêu.

“Băng Hỏa, nói cho tôi nghe tên thật.” Không buông tha cô, không muốn buông tha cô, tại sao lại là cô?

“Phùng Thính Vũ.” Cô vẫn bình tĩnh như thế, nho nhã như con báo Mỹ đi dạo.

“Cảm thấy nụ hôn của tôi như thế nào?” Elisa như đứa trẻ kích động chờ đợi sự khen thưởng của người lớn.

“Rất ngọt.” Còn quá ngọt nữa là.

Rất ngọt?!

Lúc này Narsa rất muốn giết người, anh đang suy nghĩ đến việc giết cô gái xâm phạm đến vật tư của anh trước, hoặc là cô gái kiêu ngạo dám để người khác hôn.

Elisa cười rất vui, phảng phất như niềm vinh hạnh vô thượng. “Thật sao?”

“Sau này đừng ăn quá nhiều bánh kem mật ong nữa, coi chừng mập.” Lát nữa phải đi súc miệng, ngọt quá.

“Hả?!” Mặt cô trầm xuống, thiên đường và địa ngục, rất gần.

Narsa vui mừng cười lớn, một tay ôm lấy Kelly, một tay khoác lấy Phùng Thính Vũ, không chào mà đi ngang hai anh em họ Castile.

Nhưng, vẫn còn một đám mây đen nhỏ đang trôi nổi trên không.

Rất lâu sau đó, Elisa cười, cô thật sự đã tìm thấy một đối thủ thú vị.

“Nói thử xem, dư vị thế nào?”

“Rất ngọt.” Ngọt đến tận sâu thẳm trong lòng.

Sao lại là câu này, chẳng lẽ bên kia cũng đã ăn bánh mật ong? “Là nam hay nữ?”

“Nữ.” 100%

Phù “Còn may.” Biết là họ liên hợp lại phá anh mà.

“Anh họ, đừng thoải mái sớm vậy, cái bụng của Kelly rất rõ, cô ấy có thai rồi.” Thân là bác sĩ khoa phụ sản, cô thấy rất rõ.

“Sao lại...” Là con của ai?

Elisa cười tươi nhìn anh. “Hỏi một câu rất riêng tư, anh lên giường với Kelly chưa?”

“Em...em hỏi cái này làm gì?” Ferdinand có chút ngại, không dám nhìn ánh mắt kiểm tra của cô.

“Kiến nghị anh đi xác định số tuần mang thai của cô ấy, nói không chừng anh là cha của đứa bé.” Kelly không phải là loại con gái làm bừa với người khác.

“Hả?!”

Lúc này Ferdinand ngơ ngác rồi, vẻ mặt như bị 1 tảng đá lớn rơi vào đầu.

Rất lâu, rất lâu sau đó, một nụ cười khờ khạo xuất hiện trên miệng anh, thì ra anh làm cha rồi...làm cha đó!

Một sinh mạng nhỏ mang giọt máu của anh, con của anh—

“Á! Anh phải đi mua một quyển sổ tay em bé, còn áo quần và đồ chơi cho baby, phòng phải được sơn màu hồng hoặc xanh da trời, giường em bé.....”

“Em cho rằng anh nên cầu hôn mẹ đứa bé trước.” Tiếng cười trêu phát ra từ miệng Elisa.

“Phải phải phải...anh phải cầu hôn, phải cầu hôn.....Nhưng mà, anh dùng cái gì cầu hôn?” Anh đã quá gấp rút và hoang mang rồi.

Lãng tử trên tình trường mà cũng có thể vì tình yêu trở thành thằng khờ. “Một bó hoa hồng, một chiếc nhẫn kim cương, và trái tim của anh.”

Nụ cười hạnh phúc xuất hiện trên môi Ferdinand, tiếp đó, bước chân kiên định của anh tiến vào tiệm hoa, vợ của anh, con của anh, anh phải dùng cả trái tim để yêu.

Ánh mặt trời, quyển luyện.

“Phùng Thính Vũ, anh muốn hôn em.”

“Cái gì...uhm...”

Thật là quá bá đạo, Narsa nhân lúc cô quay đầu đã xông thẳng lên trước, dùng lưỡi xâm nhập miệng cô, và không muốn rút lại.

Anh chịu đủ rồi, nếu không hôn cô anh sẽ chết trong biển ghen không đáy, sau đó diệt vong trở thành người giấm (ghen í mà =))

Đây là lần môi mà anh quyến luyện, lần môi là anh yêu say đắm, không ai được phép có được nó trước anh, anh phải lấy đi cái mùi bánh mật ong chết tiệt, chỉ để lại mùi vị của anh, trên ngực cô, trong lòng cô.

Làn nước ngọt ngào, mùi hoa nhẹ nhàng lại bay vào mũi anh vui đùa, anh nhớ ra rồi, là mùi hoa tường vi được trồng trong vườn trước lúc anh còn nhỏ, mẹ thích nhất là dùng sương trên hoa pha trà.

Mùi hương nồng nàn đó y như mùi hương không tan trên người cô lúc này.

Cô đích thực là con gái! Sự mềm mại dưới tay anh chính là tượng trưng cho phụ nữ, sao anh lại có thể bỏ qua một bộ phận quan trọng như vậy, không lớn không nhỏ vừa vặn trong tay anh, sẵn chắc mà nhón đứng, có tính đàn hồi.(có cần chi tiết vậy không =.=)

Bình thường cô khoác lên trang phục nam rộng lớn, khiến người ta không nhìn thấy cô có một cơ thể nóng bỏng, các đường cong hấp dẫn, trên dưới.....

“Á——”

Một cái xác bị quật xuống thành hình chữ đại thật giống hiện trường án mạng, ngũ quan nhăn nhó như vừa bị người ta đập cho mấy cú, thì thào rên rỉ để chứng tỏ anh còn chưa chết, vẫn còn một hơi thở.

Xương cốt toàn thân như bị di chuyển, tiếng kêu thảm của Narsa dẫn đến không ít sự chú ý của người hầu, tất cả dần dần tập trung nơi phát sinh.....

Nói thật, không có ai cười cả.

Chỉ là mặt tím hết, từng người từng người từng từng từng chạy đến một nơi thật xa thật xa, nơi đó phát ra các tiếng cười lớn nhỏ, chỉ có Ed là tịn trung vẫn ở lại, trên miệng treo một nét cười.

“Tước gia, ngài không sao chứ?”

Chữ “Cút” ngậm trong miệng nói không ra, Narsa toàn thân ê ẩm.

“Tôi tin là lòng tự tôn của anh ta đã chịu vết thương lớn, cần được chữa trị.” Hừ! Anh ta không biết tường vi có gai sao?

“Khụ! Anh nghĩ là bác sĩ ở Tây Ban Nha không đủ cao minh, trị không khỏi vết thương tự tôn.” Xem ra vết thương không nhẹ.

“Trung Quốc có một phương thuốc cổ truyền, anh nên thử.” Bị gai đâm trúng tay rồi chứ?

Ed hỏi: “Xin được lắng nghe.” Nền đất lạnh quá.

Một quần gia thú vị, sao trước đây cô không phát hiện ra nhỉ. “100ml nước tiểu của ngựa, một chén lớn phân trâu tươi, rải lên trứng gián và trứng ruồi, thêm một chút phân bón, sữa người, sau đó kêu một bệnh nhân bệnh phong lên đập vài cú, rồi đắp lên ngực anh ta.”

“Có tác dụng không?” Trứng gián khó tìm, lấy sữa người có tội.

“Người chết cũng có thể bò ra từ mộ, anh nói coi nó có tác dụng không?”

“Ồ! Thế à.” Vậy chắc là có tác dụng.

“Xác chết” nằm dưới đất vẫy vẫy tay, bộ mặt muốn ăn thịt người, xương cốt rã rời chưa nối lại được.

“Các người coi tôi chết rồi mà thảo luận à, muốn hại chết tôi sao?” Nếu lấy phân ngựa nước tiểu trâu về thật, anh sẽ bắt quần gia ăn đầu tiên.

Phùng Thính Vũ cúi người nhéo khuôn mặt biến dạng của Narsa. “Tôi coi như anh chết rồi đó! Không khí ở dưới tốt không?”

“Em hôn anh một cái thì sẽ biết được mùi vị thôi.” Cô ấy thực sự không sợ chết, còn nhéo nữa.

“Tôi sẽ trực tiếp đưa anh lên chuyển tàu địa ngục, VÉ, MỘT, CHIỀU.” Tính xấu không chừa.

Đứng dậy, cô chỉnh chu áo quần hơi bị rối, thần sắc trấn tĩnh không hoảng loạn, không ai thấy được tiếng tim đập bình bịch trong lòng cô, vô cùng nhanh, lo sợ và bất an.

Điều cô nên quan tâm là đua xe, cũng chỉ có thể là đua xe, không còn gì khác, nhất là một gã đàn ông đã có hôn ước, một người không thể yêu cô.

“Tiểu Vũ, anh yêu em.” Một câu tình yêu phát ra từ Narsa, chính anh cũng ngạc nhiên.

Ed mặt không đổi sắc lui đi, không ai biết lòng anh nghĩ gì.

“Đừng nói ra lời hứa mà anh không thể cho, tôi không có hứng thú với trò chơi tình yêu.” Cô sẽ không để lại trái tim nơi Tây Ban Nha.

Nhẹ nhàng than thở. “Kéo anh một tay không quá đáng chứ, nền đất cứng lắm.”

Anh biết mình là một người không thể cho ra lời hứa hẹn nào, trách nhiệm và sự vinh diệu của gia tộc sẽ mãi bầu bạn với anh cho tới ngày anh chôn vùi trong đất cát, anh không thể yêu bất cứ ai, cũng không thể cho người anh yêu hạnh phúc.

Nhưng mà, rất khó.

Rất khó để không yêu cô, trái tim đầy ắp nói không ra, con dã thú thật sự trong anh sẽ xé toạc anh, cho tới khi anh khô cạn.

“Nằm đó sấm hối đi, làm nguội cái đầu anh rồi suy nghĩ cho kĩ, chúng ta không hợp.” Cô sẽ không làm người bị bỏ rơi.

“Tại sao không hợp? Chỉ cần em chịu ở lại Tây Ban Nha, anh sẽ chăm sóc tốt cho em.” Trừ danh phận, cái gì anh cũng có thể cho cô.

Bao gồm sinh mạng.

“Tình nhân sao? Cảm ơn anh lắm, tôi còn cần tự tôn của tôi.” Thu nhập của cô đủ duy trì cuộc sống của mình.

“Đừng nói như bản thân khẳng khái lắm, anh yêu em, vì anh mà lui một bước không được sao?” Anh thật sự không muốn mất cô.

Như lời cô nói, anh là một người tham lam, vừa muốn hạnh phúc vừa muốn quyền thế, càng muốn tình yêu, anh không thể có được cả 3 sao? Bằng anh là Công Tước Osner.

Ánh mắt cô nhẹ nhàng liếc ngang. “Anh quá coi trọng bản thân, tôi không yêu anh như anh tưởng, trên đời này người tôi yêu nhất là bản thân, anh vẫn chưa đủ tư cách để tôi hy sinh.”

“Lời của em tổn thương người khác quá.” Cười khinh, anh thừa nhận cú này đã bị cô tổn thương.

“Lời của anh không mang gai sao, không có lý do người hy sinh là tôi chứ không phải anh, cách anh yêu khiến tôi cảm thấy bị sỉ nhục.” Kịp thời rút tay thì sẽ không có đau thương.

“Sỉ nhục?” Chống tay nâng người lên, Narsa nửa ngồi nhìn vào cô.

Tình yêu của anh sao lại là sỉ nhục?

“Thay đổi lập trường mà suy nghĩ, hôm nay tôi là một quý phu nhân có quyền thế, còn anh là một bình dân thu nhập thấp, anh cam nguyện trở thành nam sủng chịu sự nuôi sống của tôi không?”

“Đương nhiên là không, anh là đàn ông.....” Người đàn ông đại diện cho chủ nghĩa đại nam nhân Tây Ban Nha lập tức biểu lộ phản đối.

Phùng Thính Vũ lắc đầu. “Không phải là vấn đề giới tính, là anh không hề yêu tôi như anh nghĩ, tình yêu có thể khiến người ta mù quáng, mất đi lý trí, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh suy nghĩ cho bản thân.”

“Anh yêu em, yêu đến tâm tư rối bời, nhưng anh có trách nhiệm cần gánh vác.....” Trách nhiệm mà anh không trốn tránh được.

“Nói một cách khó nghe, khi tôi có thể có một người chồng yêu tôi như sinh mạng, yêu tôi hơn hết thảy mọi thứ, tại sao tôi phải chịu ủy khuất sống trong cái lồng tình yêu của anh, sau đó trấn lột hạnh phúc mà tôi đáng có để hoàn thành trách nhiệm của anh?”

Phụ nữ không nên là phía chịu tổn thương, chẳng lẽ anh muốn tôi đứng ở một góc, nhìn anh và vợ anh đường đường hoàng hoàng bước vào đám đông để được ngưỡng mộ, còn tôi phải ủy khuất cầu toàn sao?”

“Tiểu Vũ...” Anh sẽ không để cô phải chịu cảnh đó, nhưng anh không có sức xoay chuyển sự thật trong lời cô nói.

“Một người đàn ông nếu không có cách để trao hạnh phúc cho phụ nữ, vậy thì yêu nhiều thế nào cũng là vô ích, TÔI, KHÔNG, YÊU, ANH.” Không thể yêu.

Narsa không nói được gì chỉ cảm thấy như lòng anh đã chết.

“Kelly từng hỏi tại sao tôi không cười, tôi cũng cho anh một đáp án, vì không có gì đáng để tôi cười.”
Thế giới, rộng lớn, mà cô thì như hạt cát nhỏ nhoi trong biển đau, chỉ vì thế giới chưa từng đối tốt với cô.
Cô cũng quên mất cách cười.

7. Chương 7

Vạn người chuyển động, tiếng la hét, gào rú, trận đua F1 Trận chiến Tây Ban Nha cuối cùng đã bắt đầu.
Các tay đua hàng đầu của các đội xe đều tập trung nơi đây, để xác định vị trí trận đua ngày mai, thắng thua sẽ được phân định trong 10 phút nữa, ai cũng nộ nức ngóng chờ.
Các tuyến thủ làm nóng trong nội trường, ven đó các đội xe, nhà tài trợ đều đang bận rộn, bảo đảm tính năng xe ổn định.

Xem trên đài tiếng hoan hô như sấm, các fans đều giơ cờ lên vẫy đưa, không sợ trời nóng điên cuồng hét lớn, dường như chỉ sợ thần tượng không nghe thấy tiếng mình.

“Băng Hỏa cố lên, Băng Hỏa cố lên, chúng em mãi mãi yêu anh...”

Trong đó thanh thế lớn nhất không ai khác ngoài tuyến thủ ngoại hình tuần mỹ mang áo số 9, giơ tay lên là dẫn đến hàng ngàn tiếng la như sấm, khiến các tay đua khác cảm giác khó chịu, bị coi thành nhân vật phụ.

Trong đó một tay đua mang áo số 37 mặt mũi tối sầm phẫn uất, không vui khi ‘anh ta’ giành hết khí thế của mình, nhân lúc ‘anh ta’ đang vẫy tay với đám đông mà đến gần xe, mượn cơ đánh rơi chìa khóa mà cúi xuống mò mẫm dưới xe của ‘anh’.

Một vệt sáng le lói xẹt qua ——

“Anh đang làm gì thế, xe của Băng Hỏa người ngoài không được đụng vào.” Tiểu Thẩm nhảy bén phát hiện nhân vật lên lút.

Hắn làm bộ vô tội giơ vật trong tay lên . “Tôi nhặt chìa khóa.”

“Không có chuyện gì thì về chỗ xe của anh, Băng Hỏa sắp đua rồi.” Tiểu Thẩm tuy cảm thấy kì quái nhưng không có thời gian kiểm tra.

Chỉ là anh không nghĩ rằng chỉ vì một sơ suất nhỏ của anh mà hại Phùng Thính Vũ xém mất mạng,

Không lâu sau đó, các xe đua xe nổi xe bắn đi.

Trong đám đông, một hình bóng cao lớn cũng đứng quan sát, đám đông chen chúc không vì thân phận đặc biệt của anh mà nhường đường, đưa đưa đẩy đẩy chỉ muốn có một chỗ tốt để quan sát trận đua, không ai để ý bàn tay nắm thanh chắn hàng rào của anh đang trắng bệch ra.

Lúc xem cô ấy luyện tập đã thấy kinh sợ rồi, lại thấy mấy chục chiếc xe dồn trong một đường đua nhỏ hẹp, càng khiến người ta nóng ruột bằng hoang, lo rằng một phút không chú ý mà cả người và xe đều lật ngửa, cả chiếc xe lao khỏi đường đua.

Anh thật sự không hiểu tại sao lại có người say mê môn thể thao nguy hiểm này, bên tai toàn là tiếng la hét nhiệt tình như lửa, ai ai mồ hôi như mưa vẫn không hề thấy mệt, lớn tiếng reo hò tên của tay đua hot nhất

Băng Hỏa.

“Anh, anh thấy sao, rất hưng phấn đúng không? Cảm giác cả huyết quản không sắp nổ tung.” Vừa nói xong, Kelly cũng theo đám đông reo hò âm vang.

Đúng là sắp nổ, tim của anh. “Mỗi người 1 đường đua không được sao? Tại sao phải giành tới giành lui?”

“Làm ơn đi, đừng hại em xui, hay anh đi nói với Pele rằng: Tôi tặng các anh mỗi người một trái bóng vẩy các anh không cần đá qua đá lại nữa.” Trời ạ! Cái gã nhà quê này là ai?

Cô xấu hổ khi phải thừa nhận đây là anh trai của mình.

Thi đấu đấy! Người ta còn khách khí với anh sao, giành lấy các hạng đầu thì sẽ được vị trí đầu, ai mà không liều.

“Đá bóng độ nguy hiểm thấp hơn đua xe, cô ấy chính xác là lấy mạng ra đùa.” Khiến người ta không thể xem tiếp cũng phải xem, chỉ sợ lỗ như...

“Anh à, đó là sự nhiệt tình của Băng Hỏa, anh không thể yêu cầu người ta phải đáng chán như anh sao, loài động vật máu lạnh chỉ vì trách nhiệm mà chịu trách nhiệm.” Nhìn xem, anh ấy không có chút kích động nào, căn bản là không thích hợp đến đây.

Bất kể là nhân vật lớn bình tĩnh tự chủ cỡ nào khi tới đây, đều bị không khí nơi này ảnh hưởng, không màng đến hình tượng mà múa may tay chân tận tình, dường như mất đi lý tính mà điên cuồng la hét.

Hiện trường mọi người ai cũng nhiệt huyết dâng trào hoặc lớn tiếng gào rú, duy chỉ có anh như một tên nông dân không biết sự đời chê đường đua nhỏ, xe quá nhiều, đua xe nguy hiểm thế nào.

Thật là mất mặt quá đi, cô không muốn đứng gần anh để bị chê cười.

Kelly quả thật đã dịch chuyển bước chân, chỉ là biến người như sóng không ngớt, đợi đến lúc cô phát hiện có một đôi tay vẫn đỡ cô từ phía sau để tránh cô bị té, cô mới hiểu kì quay lại nhìn.

“Là anh.” Không chỉ mình hấn đến, còn có Elisa trong phục trang cao nhã.

“Hi! Kelly yêu dấu, cuối cùng em cũng đã phát hiện sự tồn tại của anh.” Thật không dễ dàng, anh đứng sau lưng cô suốt 20 phút rồi. Ferdinand có chút cảm thán.

“Anh đến làm gì?” Không thể phủ nhận, nhìn thấy hấn cô có chút hưng vinh, hấn vì cô mà đến.

“Đến bảo vệ vợ yêu dấu và đưa con gái bé bỏng, hai người phụ nữ duy nhất trong đời anh.” Anh một tay áp lên bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ai là vợ anh, tôi muốn sinh con trai không được à?” Kelly bướng bỉnh dùng tay đập anh, không mạnh.

“Vâng, lời của vợ sao dám không nghe, thai này sinh con trai trước, lần sau chúng ta sẽ cố gắng sinh con gái.” Về mặt nghe lời của anh khiến cô tức cười.

“Thôi đi, tôi không dễ bị mua chuộc thế đâu, anh tìm người khác sinh cho anh.” Có cho gan anh ta cũng không dám.

Ferdinand cười khì khì nhẹ nhàng hôn lên môi cô. “Anh sợ em sẽ khóc chết, hũ giám nhỏ của anh.”

“Tôi mới không ghen vì anh, người tôi thích là Băng Hỏa.” Yêu nhất là anh ấy.

“Cứ việc sùng bái thần tượng của em, anh là một người chồng độ lượng.” Mới lạ, anh sắp uống hết thùng giám rồi.

Nhưng anh không thể biểu hiện ra mặc công chọc giận cô, Băng Hỏa trong lòng cô còn quan trọng hơn anh.

“Đừng có mà phong hiệu cho mình sớm thế, người ta muốn lấy là Băng Hỏa.” Kelly cố ý nói ngược với lòng.

Về mặt của anh thay đổi một chút. “ĐÓ LÀ CON GÁI.”

“Không muốn chết thì nói nhỏ chút, đây là khu vực fans của cô ấy.” Cô nhanh tay úp lấy miệng anh.

“Baby, em yêu anh mà.” Cuối cùng cũng chấp nhận Băng Hỏa là con gái rồi.

“Người đừng nằm mơ giữa ban ngày, TÔI KHÔNG YÊU ANH.” Nhưng mặt cô lại đỏ lên một cách thất thường.

“Mặt em nóng quá! Sweet heart, anh yêu em đến chết mất thôi...Á! Ai đá ta?” To gan thật, dám cản trở anh đàm tình thuyết ái (nói chuyện yêu đương).

Ngữ khí khó chịu đến từ kẻ bên anh. “Hai người đến xem đua hay là diễn Xuân Cung Tú?”

“Em là đồ kị hay ngưỡng mộ, đi tìm hôn phu của em âu âu yếm yếm đi!” Ferdinand cố ý đẩy Elisa về phía trước, để một đôi vợ chồng chưa cưới xích đến gần nhau hơn.

Hai người càng đi càng xa nhau không giống vợ chồng chưa cưới, vì lợi ích mà kết hợp hai gia tộc là nhất thiết phải thực hiện, Ferdinand sẽ không cho phép hôn sự sinh biến, theo đó mà ảnh hưởng tới anh và Kelly.

Nếu có 1 bên hủy hôn, bên còn lại sẽ hủy luôn hôn ước còn lại để báo thù, anh sẽ không dám cá cược cho khả năng này.

Con người toàn đợi lúc gần mất đi mới biết chân tình đáng quý, anh sẽ không lấy tương lai của anh và Kelly để cá cược, rõ biết trong lòng Narsa đã có người khác, nếu có cơ hội anh vẫn sẽ phá hoại, để người có tình không đến được với nhau.

Tiếng nói lạnh lùng của Elisa truyền đến. “Castile Ferdinand, anh muốn hại em chết dưới bánh xe sao?” Xém chút nữa là cô té nhào qua thanh chắn hàng rào rớt xuống đường đua.

Nếu không phải kịp thời bám lấy thanh chắn, lại có một thanh niên người phương Đông đỡ lấy thân hình đang ngã của cô, thì dù không chết cũng rất khó coi.

Ferdinand hú vía trút 1 hơi thở, hiểm quá. “Xin lỗi, tay trơn.”

“Làm người đừng quá ích kỷ chỉ nghĩ đến sống chết của bản thân, mạng của em cũng là mạng, anh đừng không nói.” Elisa nghiêng răng.

“Anh chỉ có ý tốt muốn kéo hai con chim tình lại gần nhau, anh không gánh nổi tội danh ghép bừa đâu.” Bác sẽ chém chết anh trước.

“Em và hẳn?” Cô liếc ngang qua người đàn ông đang tập trung xem trận đua. “Đừng suy nghĩ về tương lai đẹp như thế.”

“Đừng giả bộ nữa, chẳng phải em đến vì anh ta sao.” Con gái cứ hay thẹn thùng.

“Không.” Elisa như các fans của Băng Hỏa, tầm nhìn khóa chặt vào ngọn lửa kia. “Em đến vì cô ấy.”

Ferdinand bất an nhìn về tứ phía. “Elisa, đừng làm lộ ra như thế.”

Đồ kị là chuyện thường, không cần thiết vì điều tra thực lực của tình địch, mà nhảy vào trận địa của địch như thế.

“Anh tưởng em đến hại cô ấy?” Tức cười quá, sức tưởng tượng của anh rất phong phú.

“Ai mà biết, trong mắt tình nhân không thể có bất cứ hạt bụi nào, anh thì không cho phép ai dám giành Kelly của anh.” Anh một tay ôm thật chặt, không để đám fans điên cuồng đụng vào cô.

“Ai là của anh?” Kelly trong lòng đắc ý.

Anh cúi đầu hôn. “Thì là em đó! Tình yêu của anh.”

“Hứ!”

Elisa ngưỡng mộ nhẹ nhàng nhắc nhở. “Đừng có vui quá mà sơ ý, nguy hiểm ở đâu cũng có.”

Có lẽ họ quá ồn, người đàn ông cứu Elisa lúc này ho mạnh một tiếng, hy vọng họ đừng coi thường đua là tiệt cả ri, làm nhục trận đua thần thánh.

“Ý, em biết anh, anh là nhân viên chuyên tu sửa xe cho Băng Hỏa.” Lợi ích của việc theo trước theo sau là quen biết không ít anh hùng trong giới đua xe. Kelly hưng phấn chỉ nhận.

Tiểu Thẩm vô nại làm 1 động tác im miệng, anh cũng sợ bị giới truyền thông truy hỏi chuyện riêng của Băng Hỏa vậy. “Tình trạng của Băng Hỏa hơi lạ.”

“Lạ chỗ nào?” Không đợi người khác lên tiếng hỏi, Narsa quay đầu lại với vẻ mặt âm trầm.

“Anh là...σ..bạn của cô ấy.” Vốn Tiểu Thẩm định nói bạn trai, nhưng theo cuộc đối thoại lúc này của những người này, anh ta không phải là thân tự do.”

“Đừng hỏi những chuyện nhỏ này, rốt cuộc chỗ nào khiến anh thấy lạ?” Sao anh nhìn không ra.

Đúng rồi, anh nhắc mấy chuyện riêng này làm gì. “Tốc độ không chuẩn, tiếng rồ cũng không chuẩn.” Về lo âu hiện trên mặt Tiểu Thắm.

“Anh thần quá rồi không? Trong mấy chục chiếc xe mà anh cũng nghe được tiếng rồ xe của Băng Hỏa?” Cô chỉ nghe được tiếng ồn.

“Tuy rằng tôi không phải xuất thân từ lớp học kỹ sư chính thống, nhưng bằng tình yêu mãnh liệt với xe và nhiệt huyết trên trường đua, mỗi chiếc xe đều được yêu thương như yêu vợ, dù là nơi đông người, cũng có thể nghe được tiếng rên của ‘cô ấy’.”

Lúc anh ta nói câu này, thần sắc như đang nói về người con gái mình yêu, trên mặt là sự dịu dàng và thâm tình, gần như làm người ta ngộ nhận xe chính là tên riêng của vợ anh, khiến ai cũng động lòng.

Nhất là Narsa cảm xúc sâu sắc nhất, lúc nào anh mới có thể vì chuyện nào đó hay người nào đó mà kiên trì như thế?

“Ở đoạn cua lúc này Băng Hỏa không giảm tốc độ, tiếng rồ xe lại có chút lạ thường, hy vọng không như chúng tôi nghĩ.” Chỉ có thể cầu nguyện.

“Các anh?”

“Cả đám nhân viên bảo hộ đến từ Đài Loan chúng tôi, đều nhận thấy Băng Hỏa đã xảy ra chuyện, vì thế đội trưởng muốn tôi lên đây quan sát cho rõ.” Họ đều quan tâm đến an nguy của Băng Hỏa.

Không chỉ có xe.

“Các người rốt cuộc đang nghi ngờ cái gì, Tiểu Vũ sẽ xảy ra chuyện không?” Khác thường ở đâu chứ?

“Có chuyện hay không vẫn chưa khẳng định được, phải coi bản lĩnh của cô ấy, chúng tôi nghi ngờ thắng xe có vấn đề.” Một chiếc xe mất thắng vấn đề có thể không lớn sao?

“Thắng xe?!”

“Có lẽ là thắng xe bị vướng, có thể là thắng xe bị dầu, còn không thì mất đi dây thắng, mà theo sự ngang bướng của cô ấy đối với xe thì.....Haizzz!” Không dám tưởng tượng.

Tự tin với kỹ thuật của mình, không cam tâm khuất phục thể lực xấu, cá tính tự cao không nhận thua, dù biết rõ xe không chịu được cũng phải liều, kiêu ngạo thật sự sẽ hại chết cô ấy.

Thường các tay đua phát hiện xe có vấn đề, họ sẽ lập tức rút lui, còn cách làm của cô ấy như đang liều với trời, không hoàn thành trận đua thì không lui bước.

Nhìn xem tốc độ của cô ấy đã vượt qua cực hạn khiến thân xe có tiếng nứt vỡ, nếu tiếp tục gia tăng sức ép cho xe, hậu quả sợ rằng không ai dám nghĩ, chỉ chờ xem cô ấy sẽ thoát thân ở giây cuối cùng như thế nào thôi.

“Ý! Chiếc xe bốc khói kia có phải là số 9 không?” Nhìn giống cát bụi tung bay.

Tiếng nói của Kelly khiến mọi người trong khoảnh khắc trở nên căng thẳng, cùng hướng về chiếc xe đua màu đỏ đang bốc khói.

“Vòng cuối rồi....A! Không ổn, mất khống chế.” Tiểu Thắm hoảng hồn căng mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang xông qua đường dây đỏ.

“Băng Hỏa với tốc độ kinh hồn đã hoàn thành lượt đua.....” Đang định nhảy lên hoan hô, máu trong người Kelly như chảy ngược, cảnh tượng trước mắt khiến tay chân cô lạnh băng.

Băng Hỏa với tốc độ cực nhanh chạy hết đường đua, vốn có thể giành được vị trí tốt nhất trong kì Qualifying, nhưng vừa mới lao qua điểm dừng, xe của cô đột nhiên tông vào hàng rào chắn giữa đường đua, lộn nhào mấy vòng lật qua hai chiếc xe đụng nhau khi này, rồi trượt dài trên đất tới 200m.

Bánh xe ma sát trên mặt đất, từng đợt tiếng kéo xước vang lên, sau đó là tiếng rầm chạm đất, lửa bắt lên, nhanh chóng lan tỏa bao vây chiếc xe vượt tốc tạo thành biển lửa.

Trong tiếng la kinh hoảng trên trường đua, lửa nổ lớn khó khống chế, các xe hư hoặc xe bị tổn hại xung quanh đó đều không tránh được, các tay đua nhanh chóng nhảy ra khỏi xe, lửa đỏ cao ngút nhuộm đỏ cả một vùng trời.

“Không, Tiểu Vũ——”

Tiếng rống truy hồn xé toạc tim gan như đến từ con cự thú sâu trong người anh, như đang rên rỉ đau đớn không thể chịu đựng, như mất đi người bạn ngàn năm.

Narsa thần sắc bị phần tựa vào thanh chắn như muốn ngã nhào xuống, Ferdinand từ phía sau dùng sức kéo anh về phía sau, không ngừng nhìn về phía hai người thân, người yêu về mặt đang mất đi huyết sắc.

Tiếng xao động trong đám đông đột nhiên dừng lại, dồn hết sự chú ý vào hình bóng màu cam đỏ đang xuất hiện trước mắt mọi người.

Như là kì tích, thường thắng quân trên trường đua vẫn không sao, dưới bàn tay đỡ của đồng bọn cô gỡ mũ ra, vẫy tay về phía đám đông quần chúng, chậm rãi bước vào khu nghỉ ngơi.

Tiếng hoan hô như sấm trời giáng xuống, có người cảm tạ trời đất phù hộ, có người ôm mặt khóc cho sự may mắn của Băng Hỏa, có người vỗ vỗ cả tay vẫn không ngừng cảm động.

Nhưng mà, một đôi mắt ác độc ngập tràn sự khó tin, không cam tâm ‘anh ta’ lại chết đi sống lại, uống phí công sức của hắn.

Một lần nữa, ‘anh ta’ lại giành mất khí thế của hắn, nỗi ám ảnh chịu vị trí thứ 2 khó mà đẩy lui, không nên có sự tồn tại của ‘anh’, không nên, ‘anh ta’ không được phép xuất hiện trong trận đua cuối.

Nghĩ đến một phương pháp, đó là khiến ‘anh’ vĩnh viễn biến mất..

Biến mất...biến mất.....

“Tiểu Vũ làm sao thế? Bác sĩ chưa ra sao?”

Ai nói trên đời có kì tích, vừa vào phòng nghỉ không bao lâu, Phùng Thính Vũ đã phun máu, vội vàng nói mấy câu rồi ngất đi, bất tỉnh nhân sự.

Narsa bước vội đến vừa hay đỡ lấy thân thể cô trượt xuống, khoe mắt chưa khô lại đỏ lên. Từng tiếng rên la hét tên cô.

Vì trước khi cô ngất đi, từng yêu cầu dừng để giới truyền thông biết cô bị thương, cho nên dưới sự bảo hộ của Công Tước Osner, cô được đưa đến một bệnh viện tư có quy mô khá lớn, ngoài bao trọn cả tầng lầu, còn có cảnh vệ tuần tra 24/24.

Từ lúc xảy ra chuyện đến nay đã 21 giờ đồng hồ, nhân viên y tá ra ra vào vào ai cũng căng thẳng, như đang làm công việc đại tu bổ, đem ra các khăn và bông rướm đầy máu.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng tích tích tắc tắc của đồng hồ khiến mọi người đều phiền não, muốn đập nát nó thôi.

Mái tóc của Cam Tiên Thảo sắp bị ông vò tới tọc rồi, vẫn không thấy đèn đỏ tắt, ngồi đợi cái kết quả không ai dám lường, người cũng già đi mấy tuổi.

Nhưng mà ông còn đỡ, các nhân viên lần lượt ngồi đi tin, không như Bé A Đốc tiên sinh điều tàn kia, suốt 21 giờ không chớp mắt, không nói một lời cũng không ăn hạt gạo nào.

Trông thật tội nghiệp, sống chết trời định, lo lắng u sầu cũng vô ích, tàn thuốc và lon cà phê trên đất sắp thành ngọn núi nhỏ rồi, gần như là người đang định dùng cafein tự sát.

Dù tiếng anh ‘nói’ không chuẩn, Cam Tiên Thảo vẫn cố gắng khuyên nhủ, người không như sắt thép không ăn không uống vẫn sống được, cứ tiếp tục như thế sẽ chết sớm hơn người trong kia.

“Đây, ăn chút cơm chiên, cách làm của Đài Loan đấy.” Còn nóng! Tay nghề của Tiểu Thẩm.

“Không!” Khóí trắng bao vây trước mắt Narsa, nói thêm 1 chữ cũng thấy trầm trọng.

“Con nha đầu Tiểu Vũ kiên cường lắm, nó sẽ bình an vô sự thôi.” Hy vọng thế! Ông đã cúng quan âm cầu hộ.

“Thật sao?” Lúc này anh cần một nguồn lực cổ vũ, nếu không anh sợ bản thân sẽ ngã xuống.

“Đừng lo lắng, ăn no bụng trước, chỉ uống cà phê thôi hại dạ dày lắm.” Lạ ở chỗ anh ta vẫn chống được, uống quá trời cà phê vậy không cần đi toilet xả hơi à?

“Nuốt không trôi.” Trong khóe mắt sâu thẳm có chút máu, nhìn hơi dễ sợ.

“Không thể không ăn, anh ở bên ngoài chịu đói, còn Tiểu Vũ thì nằm bên trong thoải mái thoải mái được người ta hầu hạ...Ồ! Nói nhầm rồi.” Anh sờ sờ mũi.

Mắt đỏ đã ghê rồi còn liếc người ra, anh cũng chỉ muốn nói lời an ủi chỉ là dùng sai từ thôi, đâu có phạm pháp!

Lúc này, một vị y tá trẻ bước đến từ hành lang, nhìn qua hai người rồi mới dừng trước mặt Cam Tiên Thảo. “Ông có phải là người nhà của Thính Vũ – Phùng?”

Cam Tiên Thảo chưa nghe rõ mặt hơi ngơ ngác, một bên Narsa đã nhảy dựng lên, thần sắc gấp gáp nắm lấy vai y tá truy hỏi, một chuỗi câu hỏi khiến người ta không trả lời kịp.

Nhưng mà, y tá chỉ hỏi một câu đã khiến anh lập tức yên lặng.

“Ngài là gì của bệnh nhân?”

Là...là gì?!

Cười thê lương, anh nên dùng từ ngữ nào để định nghĩa quan hệ của hai người, không phải tình nhân của không phải thân nhân, càng không thể quay lưng với lòng để trả lời. Chỉ là bạn.

Trong lúc người anh yêu nhất nằm trên giường bệnh sống chết chưa rõ, còn anh thì không cách nào nói ra sự thật anh yêu cô, đây có phải là sự châm biếm không? Anh yêu cô quá sâu mà!

Yêu một người nên cùng cô ấy phân ưu giải lao, lúc cô ấy nguy hiểm thì đứng ra, bất kể ngày đêm đều bảo vệ bên cô ấy, nhưng việc duy nhất anh có thể làm là ngồi đợi chờ.

Phải, ngồi đợi, như một chiến sĩ trang bị đủ vũ khí mà không được lên chiến trường, chỉ có nhiệt huyết đầy ắp mà không có đất dụng võ, đứng một chỗ nhìn vào bình nguyên hoang vu phía trước, không biết chiến đấu vì ai.

Vậy mà anh vẫn cứ la hét rằng yêu cô còn oán cô không hiểu cho khổ tâm của bản thân, người thật sự không hiểu tình yêu là anh, sao anh có thể vừa nói yêu cô vừa bắt cô chịu uất ức, khó trách cô thà bỏ đi cũng không muốn yêu anh.

Bởi vì tình yêu là một tòa Thiên Bình, không có ai nên vì ai mà chịu tất cả.

Từ trước tới giờ, tình yêu anh muốn là không công bằng, cố chấp phức tạp hóa một tình yêu đơn giản, đem vấn đề của bản thân hòa vào thế giới mà cô không cần, không nghĩ với việc quảng cáo cho tình yêu mà mặt khác không cho phép tình yêu được công khai.

Nhìn cô ói máu rồi nằm trong vòng tay anh không chút khí sắc anh chỉ thấy đau lòng, vì tình yêu đưa xe quan trọng hơn sinh mạng mà cam nguyện liều với trời, anh có lý do gì trói buộc khát vọng của cô.

Nếu cả sinh mạng cũng không còn tồn tại nữa, thì anh còn cố chấp cái gì?

Tài phú, quyền thế, trách nhiệm, vinh dự đều là giả, tất cả được tạo ra từ ý nghĩa thực lực bản thân, sự khẳng định chính mình không ở ánh mắt và tiếng vỗ tay từ người khác, mà là ở tâm.

Đây là lúc anh nên vì yêu mà ra quyết định.

“Tước gia, ngài không sao chứ?” Y tá trẻ then thùng cười, nhẹ nhàng chạm vào tay anh.

Thân là nhân vật lớn có ảnh hưởng của Tây Ban Nha, muốn người ta không biết cũng khó.

“Ta không sao, tình hình người bị thương sao rồi, qua khỏi nguy hiểm chưa?” Anh chỉ muốn biết cô có bình an vô sự hay không.

“Chúng tôi có phần tư liệu cần người nhà của bệnh nhân kí, không phải là người nhà bệnh nhân theo quy định chúng tôi không được tiết lộ.” Cô rất khó nói.

“Ta là hôn phu của cô ấy, được không?” Anh vội muốn biết tình trạng của cô ấy không tiếc nói dối.

“Ồ! Nhưng mà...” Y tá nhìn về phía Cam Tiên Thảo, cô nhớ vợ chưa cưới của anh ta là thiên kim nhà Castile mà.

Cam Tiên Thảo giật lấy bản tư liệu trong tay cô nhìn, lập tức đưa cho Narsa. “Cậu ta quả thật là hôn phu của nó, đây là sự thật.”

Vì ông chưa từng học qua tiếng Tây Ban Nha, nên chỉ có thể giao cho người khác điền, ông không có ý kiến, cứ người là trước.

“Ồ!” Nếu là thế, cô không cần phải giấu. “Bệnh nhân bị thương nghiêm trọng, một xương sườn đâm vào phổi, ra máu nhiều, trước mắt để phổi hợp phẫu thuật đã truyền 2000cc máu, bệnh nhân vẫn chưa thức tỉnh cần quan sát thêm 3 ngày.....”

“Đợi đã, cô nói thẳng cho ta biết cô ấy có nguy hiểm đến tính mạng không?” Anh không muốn nghe chi tiết khiến anh tim gan nóng như lửa đốt.

“Vẫn đang cứu, 3 ngày là thời kì nguy hiểm, bác sĩ chúng tôi không dám cho anh 1 đảm bảo chính xác.” Cô lật lật hồ sơ lí lịch không hoàn chỉnh mà nói.

“3 ngày.....” Narsa đau đớn nghĩ về con số khiến người ta qua ngày như năm.

“Vẫn chưa tới bước tuyệt vọng, 3 ngày đã qua 1/3, đợi thêm 2 ngày sẽ ổn.” Cam Tiên Thảo an ủi vỗ vỗ vai anh.

Lạc quan là thái độ sống mà người ưa thích chơi xe cần giữ, người sống trong thế giới này không quan tâm dài ngắn, chỉ cần sống vui vẻ và không hối hận đã là một loại hạnh phúc, họ cũng đều nhìn thấu rồi.

“Sao ông có thể nói an ủi mà không có chút thương đau nào?” Anh làm không được.

Cam Tiên Thảo cười. “Công việc chủ yếu của chúng tôi là sửa xe, nghề tay trái là tay đua, đã nhìn thấy rất nhiều tai nạn vì lái xe sơ suất mà thương vong nên cũng đã thấu hiểu rồi, ai mà biết được ngày nào đó tới lượt chúng tôi.”

“Tiểu Vũ cũng nghĩ như thế sao?” Nên cô ấy mới không tiếc sinh mạng mà tranh đấu.

“Nó là một người tình cảm đậm bạc, nó có nói cha mẹ nó chết trên trường đua không?”

“Có.”

“Vậy thì đúng rồi, nhỏ tuổi thế mà thấy cha mẹ chết trước mặt mình là chuyện đáng sợ, cậu đừng tưởng bề ngoài nó không có gì, cứ lạnh băng băng, thật ra lúc nhỏ nó là đứa trẻ rất thích cười.”

Nói về Phùng Thính Vũ, tiếng anh của Cam Tiên Thảo trôi chảy hẳn ra, thao thao bất tuyệt nói không dừng, thậm chí quên cả cô y tá ở một bên cũng không biết, chỉ lo nói ngày xưa dưng cảm, một đám thanh niên vô tư làm sao tạo dựng trường đua đơn sơ.

Khi một người đối diện với sự thay đổi lớn trong đời, đối với sự vật cũng sẽ nhìn khác, đứa bé thích cười năm đó trong một đêm biến thành đứa bé băng giá, không tin trên đời có lý do đáng cho cô cười nữa.

“Không cười cũng tốt! Nó quá đẹp trai rồi, nếu mà cười thì chắc chắn càng mê người, đúng là tạo nghiệt chương.” Sẽ rất nhiều đàn ông vì nó mà không cưới được vợ.

Narsa khóe môi cười mỉm, coi như là niềm vui trong nỗi đau. “Nếu như không có xe, không chơi xe, các người sẽ thế nào?”

“Nhân gian bị kịch.” Cam Tiên Thảo khoa trương làm một vẻ mặt đau đớn vật vã.

“Thật sao?!” Có thảm thế không? “Tôi không hiểu cảm giác đó.”

“Không khó hiểu vậy đâu! Mỗi người trong đời đều sẽ đặc biệt cuồng nhiệt với thứ gì đó, cậu có cái gì mà cậu rất muốn đạt được không?” Khó sao? Không.

“Có.” Tiểu Vũ.

“Muốn giấu đi, muốn chiếm hữu, muốn không màng tất cả để có được, mặc kệ phía trước khó khăn thế nào, cậu vẫn chỉ muốn có được nó.” Thứ ông chỉ là đồ vật.

“Đúng thế.”

“Sự nhiệt tình của chúng tôi đối với xe đua cũng như thế, nhưng mà tình yêu bảo bối của chúng tôi không dừng ở đó, không để nó xinh đẹp lộng lẫy trở thành xe tốt thiên hạ đệ nhất chúng tôi sẽ ray rút.”

“Ray rút?!” Với xe?

“Yêu nó thì phải để nó tỏa sáng, thời khắc huy hoàng nhất của xe là trên trường đua, vì thế dù rằng chúng tôi đau lòng muốn chết, nhưng vẫn để nó lên đường để Tiểu Vũ chà đạp.” Cái xe tội nghiệp.

Chà đạp?!

Tâm trạng của Narsa vì lời nói thú vị của ông mà thoải mái hơn, lúc này anh mới phát hiện cô y tá đứng một bên đang đợi bản tư liệu của anh, quẹt bút, điền hết tư liệu cơ bản và bản đồng ý phẫu thuật.

“Lão Cam, ông đến đây tí.” Tiểu Thắm ngồi trong góc vẫy tay kêu ông qua.

“Thằng nhóc không biết lớn nhỏ, dù gì ta cũng là tiền bối của người, gọi tiếng đội trưởng để ta vui chút không được à?” Cam Tiên Thảo thì thầm nguyên rủa bước tới.

Tiểu Thắm kéo ông lại, vẻ mặt lo lắng. “Tôi kiểm tra xe rồi, quả nhiên như chúng ta dự đoán.”

“Há! Đúng là có người muốn hại Tiểu Vũ.”

“Dây thắng xe bị thứ như dao sắc cắt đi 2/3, chỉ cần đạp thắng 3 lần sẽ đứt.” Uống công họ phòng thủ muốn chết, vẫn phòng không được mà xảy ra chuyện.

“Trời ơi! Có nghĩa là Tiểu Vũ từ đầu đã không có thắng xe, vậy mà nó còn chịu đựng được đến khi chạy hết đường đua.” Thật không dám tưởng tượng.

“Tình trạng của Tiểu Vũ có đỡ hơn không?” Anh thật sợ bị đám con gái trong Tòa nhà đó đạp chết.

“Không trở xấu là mừng rồi, bây giờ quan trọng là phải tìm cho ra người hại Tiểu Vũ.” Tuyệt đối không thể để hung thủ tiêu điều pháp ngoại.(nhỏ nhơ ngoài vòng pháp luật)

“Các ông đang nói Tiểu Vũ làm sao?” Narsa thề sẽ phải học tiếng Trung.

Tiểu Thắm liền vẫy vẫy tay. “Không sao, không sao, chút chuyện nhỏ.”

“Thế sao?” Dù gì anh cũng đã gặp qua nhiều thứ, vừa nhìn là biết họ đang giấu gì đó.

“Nói cho cậu nghe cũng không sao, Tiểu Vũ xảy ra chuyện là do có người phá hoại, muốn nó không thể đua xe được nữa.”

“Cái gì?!” Narsa kinh ngạc rồi phẫn nộ. “Là ai?”

Bọn họ vừa định nói ra tên của kẻ khả nghi thì một đôi nam nữ nổi bật phương Đông đang bước tới.

“Nói với anh không phải là em nghi ngờ này nọ mà, gã đó rõ ràng là lén lút lút lút theo dõi em, anh bị mù rồi à?”

“Hoan Nhi, người ta chỉ tình cờ đi chung đường với chúng mình.”

“Không thềm nói với loại người không có ý thức nguy hiểm như anh.” Cô gái chạy về phía hai người đàn ông đang há hốc miệng mồm. “Các anh ai là lão Cam?”

“Tôi...” Cam Tiên Thảo do dự giơ tay, cô gái này không nên chọc giận.

“Tôi đến coi Tường Vi Cư chết chưa, cái tên bắt nam bắt nữ đó không sao rồi chứ?” Cô không muốn vác cái xác về đâu.

“Tường Vi Cư? Bắt nam bắt nữ?”

Cô ấy đang nói ai??

8. Chương 8

“Phổng! Bát vạn.”

“Cổng, ‘hoa’.”

“Đợi đã, ta cần 3 vắn.”

“Ha! Tự mặc, đưa tiền đây.”

Thật khó tin, chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường bệnh được đem lên giường, 4 góc bàn vừa hay đủ 4 chân chơi bài đang sung hồ hết vui vẻ.

Phùng Thính Vũ vừa thoát khỏi kì nguy hiểm ngồi ở vị trí Đông Phong, tình hình hồi phục của cô quả thật là kì tích, đến bác sĩ cũng phải ngạc nhiên cảm thán, còn vì thế mà lấy máu xét nghiệm.

Còn nhà trên, nhà dưới của cô là Tiểu Thẩm và Cam Tiên Thảo, hai người bắt được cơ hội nên chơi hết mình, không sợ bị cảnh sát kiểm tra đột xuất rồi bắt vì tội tụ tập cờ bạc, tiếng la “phổng” còn đặc biệt lớn nữa.

Còn vị khách đột xuất là người thắng hôm nay, dùng giấy vệ sinh thay tiền thuận tiện cho việc tính sổ sau này, cô sắp thắng được nguyên gói rồi.

Cô là thần kinh yếu đại vương nổi tiếng, cứ hay nghĩ có người muốn hại mình hoặc đang nhìn lén mình, đi đến đâu cũng vẫn về mặt: Người đừng đến gần ta, cô là Cận khách Thước Dực — Thường Lộng Hoan.

“Tường Vi cư à, nói thử cảm nhận chết một lần xem sao, để ta về hồi báo nữa.” Hô! Ván bài vô dụng.

Một vắn quăng lên bàn, lập tức có người nhặt.

“Không có cảm giác.” Phùng Thính Vũ điềm nhiên đếm bài.

“Đồ chết người! Trên thân có thêm nguyên con rết thế kia mà nói không có cảm giác, có cần ta đâm thêm mấy nhát không?” Con người này đúng là không có thần kinh.

“Cảm ơn, ta vẫn chưa chết được.” Nên không có lời cảm nhận nào để phát biểu.

“Chơi xe bao nhiêu năm mà cũng bị lật xe, có thể nói người là con khỉ rớt từ trên cây không?” Thất thủ.

Phùng Thính Vũ trừng mắt nhìn cô. “Sao người biết ta xảy ra chuyện?” Ả này nói chuyện đúng là không biết tu.

“Con mụ Trà Hoa Cư gọi điện cho lão Cam, lão không cẩn thận nói ra thôi.” Thật đúng với câu, nếu muốn người ta không biết, trừ phi người chưa chết.

“Bản thảo của Hòa Phong viết xong rồi sao?” Người phụ nữ rồi hơi.

Thường Lộng Hoan mũi phun khói. “Hứ! Mụ ấy mà viết bản thảo một cái là không có nhân tính, còn lo sống chết của người sao.” Con mèo siêu lười.

Vốn là Hòa Phong đến mới phải, dù gì họ cũng thân nhau hơn.

Ai ngờ bên nhà xuất bản quăng cho ả đại cường cuốn sách bắt ả viết, trước mắt ả đang rơi vào thời kì trời đất đảo loạn, gió thổi mưa rơi cũng không lay động được đôi chân mập của ả nửa phân, như 800 trảng sĩ thề tử thủ lấy tiểu Hòa thất của ả, chết cũng không rời.

Mà ả cũng lợi hại, lại dám ám hại người hàng xóm dưới lầu, chỉ vì bản thân ý thức nguy hiểm cao, vừa thấy người ta đến gần là nổi lên lòng cảnh giác cao độ, mặc kệ có nguy hiểm hay không, có cô xuất hiện là tuyệt đối an toàn.

Xí! Thật sự đang coi cô là rada trinh phòng mà, ai mà không đoán được quỷ kế của Hòa Phong, còn lợi dụng luôn tài năng pháp luật của Đông Phương Tẩu – nửa kia của cô.

Hoàng Bài luật sư vừa đứng ra, phạm nhân gian ác lập tức hiện hình, ngoan ngoãn dâng lên con số lớn tiền bồi thường, tuy rằng họ vẫn chưa tìm ra được nguyên hung.

Nhưng mà nè! Chỉ là vấn đề thời gian thôi.

“Chắc ả nói với người, bắt ta phải gửi bưu thiếp phong cảnh Tây Ban Nha về?” Sống chung lâu rồi, ít nhiều cũng biết được cá tính xấu xa đó.

Thường Lộng Han búng tay. “Thông minh. Cô ta còn thêm một câu, nếu người thuận tiện.”

“Mụ ấy láo ghê, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.” Phùng Thính Vũ bó tay quăng một câu.

“Ta phỗng.” Cam Tiên Thảo nắm được cơ hội lập tức hét lớn.

“Phỗng cái gì mà phỗng! Mau quăng bài.” Thường Lộng Hoan bài phẩm không tốt đá ông một cái.

Hôm nay ông đúng là xui, một lá 9 văn 3 nhà đều ăn, đèn tiền...là đèn giấy vệ sinh.

Tiếng rửa bài lách ca lách cách! Lúc dừng bài đều lệ tay, rất nhanh lại tạo nên 4 bức tường nhỏ.

“Trường Vi cư, gã đàn ông của người không tệ đó chứ! Vô cùng si tình.” Gã ít nói nhà cô khó mà so được.

“Không tệ là chồng chưa cưới của người ta, không can dự đến ta.” Phùng Thính Vũ bình tĩnh nói, vẻ mặt vẫn thể không biểu hiện.

Giả bộ. “Đàn ông tốt thì phải giành! Chỉ cái mặt người thôi cũng đủ làm mê mọt vợ chưa cưới của hần rồi, sau đó bắt cô ta nhường cho.”

Hơi nhướn mày, Phùng Thính Vũ dùng khẩu khí nghi hoặc hỏi: “Người nghĩ Hòa Phong có phải có năng lực đặc biệt không?”

“Sao? Người nghĩ ngờ ả là người sao hỏa?” Uhm! Bài không tệ, sắp tự mặc nữa rồi.

“Trước khi ta đến Tây Ban Nha, cô ta dùng khẩu khí nguyên rửa nói ta vướng lưới tình.” Nghĩ lại cũng lạ ghê.

Thường Lộng Hoa cười lớn đập bàn. “Người đúng là vướng lưới tình, tương lai còn có rượu nho miễn phí uống nữa.”

“Ả nói lưới tình của ta là có con gái vì ta mà ghen tuông, trong tình tay ba này ta là người con gái duy nhất, thật nổi da gà.”

“Xảy ra rồi sao?” Thường Lộng Hoan cười ít lại, dự tính lấy đề tài này viết nhạc.

Tiểu Thẩm nói đùa. “Có ngày nào mà cô ấy không phạm đào hoa, nam nữ không từ, Tiểu Vũ vốn là một cây hoa đào.”

Bản thân anh cũng gặp mấy lần, đàn ông ghen với phụ nữ, phụ nữ thấy đàn ông chướng mắt, không nói một câu mà đã lao vào nhau đánh lộn cũng có, còn cô thì trước giờ không khuyên giải, lạnh lùng nhìn người khác vì cô mà đánh nhau tới chết.

Nói là máu lạnh, thật ra cũng là chuyện không liên quan đến mình, đối với người ái mộ không mời mà đến, cô toàn giữ thái độ tránh né mặc kệ, dù người ta nói đến trần nhà sập xuống, cô cũng không để lọt tai một câu.

Không cần gió thổi cũng tự nhiên biến mất không còn dấu vết.

“Không không không, cô ta là yêu tinh hoa tường vi, chuyên môn lấy gai đâm người.” Ai dám đến gần sẽ bị cô ta đâm tới thương thích đầy mình.

“Phải phải phải, trên người cô ấy có một làn hương hoa tường vi...Ý! Cô cũng có mùi hương.....” Mùi gì vậy ta?

“Thược dược.”

“Thược dược?” Anh chưa ngửi qua mùi thược dược.

“Được rồi mà! Đừng có nhắc cái mùi hoa thúì của ta, đánh bài đánh bài.” Chí ít cũng phải để cô thắng vài tầm vé máy bay khứ hồi.

Phùng Thính Vũ nhặt một lá bài nói tiếp: “Người chưa từng nghi ngờ ả lấy người làm nhân vật chính để làm đề tài sao?”

“Đừng có nhắc chuyện đó, nói đến là ta muốn ói, cái gì mà “Thược Dược dã tâm”, ta có dụ dỗ ai đâu, là Đông Phương Tẩu tự tìm đến.” Phụ nữ thúì đáng ghét.

Nếu không phải tại cô và Đông Phương Tẩu tìm khắp phòng cũng không tìm ra máy quay lén, thì cô đã cho ả biết tay rồi.

Viết tiểu thuyết thì viết tiểu thuyết đi! Làm gì mà viết luôn người nhà của người ta vô, hại cô bị lớn nhỏ trong nhà chửi thúì đầu, nói bị người ta viết thành thể này là đáng, ép cô đính hôn cùng Đông Phương Tẩu.

“Anh ta đâu?” Bọn họ vốn như chim liền cánh, dính nhau muốn chết.

“Bận chuyện của người rồi, ta bắt anh ta làm thám tử Conan.” Coi như là thu hồi vật liệu, tái sử dụng phế vật.

Tay nhặt bài của Phùng Thính Vũ quay một cái. “Có cần thiết không?”

“Làm ơn đi, người ta muốn người xương cốt không còn! Chí ít người cũng phải biểu hiện chút gì chứ.” Như là sợ nè! Hoặc là phần nộ.

“Muốn ta khóc sao?” Xin lỗi, cô làm không được.

“Coi như ta rảnh, người không có trái tim sao?” Cô ta nghe sẽ hiểu mà.

Trái tim?!

Cô hiểu ý của Hoan Hoan, những hành động si tình của Narsa đối với cô mấy ngày nay đã truyền khắp bệnh viện, từ sau khi cô tỉnh, mọi người ai ai cũng không ngừng nói với cô hôn phu của cô yêu cô thế nào, ngày đêm ngồi trông chừng cô không chịu rời, còn cực khổ hơn bác sĩ nữa.

Nhưng cô rất hiểu tất cả đều là giả, mối tình không có kết quả thì không nên tiếp tục, phải có một bên giữ vững lý trí.

Muốn cô cảm động thật sự rất khó, tình yêu của anh cho cô là có mục đích, không phải đến từ sự bao dung vô tư, cô không thích bị người ta sở hữu, càng không nguyện trở thành thiên nga trong hồ, bị người ta nuôi dưỡng.

Cô có trái tim, và cũng chỉ có một trái tim.

Trái tim quý giá, không tì vết nên trao cho người đàn ông biết giữ nó, chứ không phải cho người đàn ông bắt nó chịu uất ức, cô đã không còn chỗ dựa nào nữa, nên cô cũng không muốn đánh mất trái tim chân thành mà cô đang có.

Rung động? Có đấy.

Thích anh? Có đấy.

Nhưng cô không thể tiến tới yêu anh. Vì cô không muốn trở thành người thứ 3.

“Hoan Hoan, các người chuẩn bị ở lại tới chừng nào?”

“Làm gì, chê ta chướng mắt muốn đuổi ta về Đài Loan à?” Cô cứ không về, Tây Ban Nha cũng vui mà.

Phùng Thính Vũ dùng ánh mắt ‘ngươi đừng có giỡn nữa’ nhìn cô. “Đợi ta xuất viện rồi chúng ta cùng nhau về nhà.”

“Người nữ buông sao?” Mụ này đúng là không có lương tâm, hèn gì có thể làm bạn tốt của Hòa Phong.

Lang, bồi một tặc.

“Phải ‘buông’ mới ‘được’ chứ, số mệnh ta chắc không xui đến thế chứ.” Khuôn mặt trung tính chắc rất được hoan nghênh.

“Hừ! Tùy ngươi, vừa hay ta dùng để viết một bài: Tường Vi cô độc rụng cánh. Đem đến thê lương.”

“Không sáng kiến.” Phùng Thính Vũ tạt nước lạnh.

Thường Lộng Hoan nhú mày. “Đợi lần sau ngươi đựng xe, ta thả tay viết: Tường Vi héo úa.” Sau đó thấp nhang.

“Nhớ đừng làm lớn quá, ta sợ ồn.” Cô không ý kiến nhượng vai.

“Muốn chết cũng được, tiền thưởng phải tới tay, ta xài giùm ngươi.” Người chết nằm trong hòm được rồi, không cần mở tài khoản trong ngân hàng âm phủ đâu.

“Yên tâm, dù thịt nát xương tan, ta cũng sẽ vượt qua sợi dây đó.” Sợi dây thắng lợi.

“Chúc ngươi thành công, chết cho xứng đáng.” Ba vạn, đáng ghét, con bài này không tốt.

“Cám ơn.”

Tiểu Thẩm càng nghe càng thấy lạ và có dự cảm không tốt. “Đợi đã, cái chuyện các cô đang nói chắc không phải là chuyện tôi đang nghi ngờ chứ?”

“Bọn ta đâu phải là vi khuẩn trong ruột ngươi đâu, làm sao biết ngươi nghi ngờ cái gì.” Thường Lộng Hoan rõ biết còn hỏi.

“Đừng có ác thế, cơ thể tôi rất khỏe, ngược lại tiểu thư Phùng Thính Vũ, chẳng lẽ cô còn định tham gia trận đua.” Chuyện đó không khác gì tự sát, không biết ai cố tình yêu cầu Hiệp Hội dời ngày đua, chỉ vì đợi xe của Băng Hỏa sửa xong mới đua được, đám fans của cô ấy không thiếu gì người có lai lịch lớn, anh còn tưởng cô không biết chuyện này.

“Tại sao tôi không tham gia?” Cô nói như chỉ cần ra kia vẫy vẫy tay.

“Trời đất ơi, y như tôi đoán, vừa mổ xong đã định tham gia trận đua cuối, cô chê mình mạng lớn à?” Gần đây kinh tế không ổn, anh phải tìm thêm mấy công việc thôi.

Vì bà chủ chết trẻ.

Phùng Thính Vũ nhẹ nhàng nhìn. “Tiểu Thẩm, anh nói nhiều quá.”

Ồn.

“Tôi sợ thất nghiệp đó.” Anh không còn tâm trạng đánh bài nữa. “Lão Cam, sao ông yên lặng thế, khuyên cô ấy giúp tôi đi.”

Cam Tiên Thảo nói cũng không muốn nói. “Cậu có thể kêu đá mọc chân sao? Đừng uống công.”

Trông nó từ nhỏ tới lớn, còn không biết tính cứng đầu của nó sao?

Mọi người không muốn cô đua cô càng phải đua, người ta đẩy cô một cái cô đứng vững rồi mặc kệ người ta đẩy gì thì đẩy, đợi đến khi đối phương mỏi tay hoặc thấy mất vui rồi thôi.

Trời sinh ương ngạnh nhìn bề ngoài không thấy, sự cứng cổ của cô nằm trong xương, ngoài mặt lạnh lùng không giống như đang giận, thực chất sự kiêu ngạo hơn người đã khiến cô nảy sinh ra hành vi phản kháng,

dùng hành động để chứng minh người khác vốn không thể làm gì cô, ngược lại còn khiến đối phương trở thành trò hề.

Không nổi giận lập tức, không công kích chính diện, quay một vòng đập vào nhược điểm của người ta, thì hành sự báo phục nho nhã, như một kỵ sĩ chính nghĩa.

“Chẳng lẽ không ai quản nổi cô ấy sao?” Muốn anh nhìn cô ấy đi chết sao trời.

“Tôi quản.”

Sau khi được Đông Phương Tẩu phiên dịch, từng câu từng chữ trong phòng bệnh đều rõ rõ ràng ràng lọt vào tai Narsa, vẻ mặt của anh rất nhạt, gần như khiến người ta tưởng anh không biết giận.

Khó khăn lắm mới chết đi sống lại nhất lại mạng sống trong tay tử thần, an phận không được 3 ngày đã vội vã muốn trao nó đi, cô tưởng thực không ai biết đau lòng, để mặc cô làm bừa.

“Nếu anh định thuyết giáo xin bước đến cánh cửa bên trái, nếu anh đến mượn toilet xin bước đến cánh cửa bên phải.” Một cánh cửa rời khỏi, một cánh cửa xử lý.

Narsa không chọn cả hai mà bước đến trước mặt cô, hôn cô.

“Đừng quá đáng, người Trung Quốc không thích hôn.” Phùng Thính Vũ cảm thấy giận, anh không nên hôn cô nữa, lay động trái tim cô.

“Hôn em, vì anh yêu em, yêu không thể cưỡng lại được.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve lông mày cô, mắt của cô.

Trái tim cô đang khóc. “Narsa, anh tha cho tôi đi được không, tôi thực sự không thích hợp với anh.”

Dịu dàng là sát thủ đáng sợ nhất, cô thà là anh la hét vào cô, bá đạo bắt cô làm này làm kia, cũng không muốn là nhu tình mật ý trong phút giây này, sẽ khiến bức tường băng cao lớn trong tim cô không chịu được.

Trong mắt người xung quanh cô giả bộ rất dũng cảm, giả bộ không thêm để ý, giả bộ trái tim cô rất rộng lớn.

Nhưng thực ra trái tim cô rất bé nhỏ, nhỏ tới bản thân cô sắp tìm không thấy, nhỏ tới cô phải giấu đi không chia cho người khác, nhỏ tới cô chỉ muốn yêu bản thân, cô có một trái tim ích kỷ nhất trên đời.

Vì thế cô không nỡ làm tổn thương nó, lại muốn giấu nó trong nơi sâu thẳm nhất của cơ thể, không để người ta thấy cô đang cẩn thận bảo vệ nó.

“Vũ nhi yêu dấu, trên đời này không ai thích hợp với anh hơn em, vừa nắm được là không muốn buông.” Bàn tay lớn của Narsa ôm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Chấp tử chi thủ, dự tử giai lão (Nắm lấy tay em, cùng nhau tới sống già). Hai câu này đột nhiên hiện ra trong đầu Phùng Thính Vũ.

“Nghe thấy trái tim anh đang rên rỉ không? Đau vì người anh yêu, chỉ vì cô ấy vĩnh viễn không biết người khác đau vì cô.” Anh từng chữ từng chữ nói ra lời trong lòng.

“Tôi.....” Vậy sao? Cô đã tê liệt tới thế rồi sao?

“Tình yêu có rất nhiều hình dạng, em không thể yêu cầu anh phải yêu em bằng phương thức của em, nhân từ một chút, bố thí cho anh một chút yêu.” Điều anh muốn không nhiều, chỉ là yêu.

Khẩu khí của anh quá khiêm nhường, cô không quen. “Anh chịu phải cú sốc nào sao? Thái độ nhỏ nhẹ không giống anh.”

Narsa nhẹ nhàng hôn lên mũi cô. “Anh đầu hàng tình yêu, em chịu thu nhận anh làm xa hạ chi thần không (thuộc hạ, kẻ bề dưới)?”

“Xa hạ chi thần?” Cô hét hồn. “Anh có uống nhầm thuốc không, toàn nói những thứ kì quái.”

“Anh chỉ là giác ngộ rồi.” Anh nói như thề thốt.

“Anh định xuất gia làm hòa thượng...không, nên nói là anh định làm cha sứ?” Nhìn thấu hồng trần, tự tuyệt tình ái. (cắt đứt yêu đương)

“Vũ nhi à Vũ nhi, tìm gan của anh, em nghĩ quá xa rồi, anh chỉ muốn ‘đơn thuần’ mà yêu em.” Anh sẽ khiến cô hiểu anh không ích kỷ nữa.

“Có quan hệ với anh đều cũng không đơn giản, thông thường đều rất phức tạp.” Sao anh có vẻ như biến thành người khác?

Narsa hơi ngơ ngác nắm lấy tay cô. “Lúc anh ngày đêm chăm sóc cho khuôn mặt không chịu phản ứng, anh đã sợ rồi.”

“Sợ em sẽ không tỉnh lại, sợ em sẽ không nhìn anh nữa, sợ thế giới này sẽ không còn em, anh thật sự rất sợ, một mình trong bóng tối quá cô đơn, anh tìm không thấy em.”

“Anh, khờ quá, tôi là người con gái lạnh lùng, yêu tôi chỉ khiến anh đau khổ.” Cô vĩnh viễn yêu bản thân nhiều hơn người khác.

“Dù là đau khổ cũng cam nguyện, anh đã nói là anh giác ngộ rồi.” Không đau khổ thì sao biết ngọt, tình yêu vốn đủ thứ mùi vị.

Phùng Thính Vũ than thở, “Anh khiến tôi rất khó xử, Tây Ban Nha không phải là nhà của tôi, tôi sẽ không vì anh mà ở lại.”

“Vậy thì, anh đi theo em.” Trái tim ở đâu, thì đó là nhà.

“Cái gì?!”

Khuôn mặt vốn lạnh băng không sóng gió cuối cùng đã nứt, vẻ mặt kinh ngạc hết sức lần đầu tiên xuất hiện trên mặt của Phùng Thính Vũ từ khi trưởng thành, cô há hốc mồm miệng, rất lâu vẫn không hồi thần, cứ tưởng mình nghe nhầm.

Đường đường là người đứng đầu của gia tộc Osner, lại mở miệng nói đi theo cô, sự nghiệp gia tộc lớn lao tính giao cho ai? Chẳng lẽ thật sự giao cho Kelly cho nó bại hết?

Anh chắc chắn là bị sốt nóng đầu quá rồi nên mới nói ra lời nói không lý trí, đợi khi anh hết sốt sẽ bình phục nguyên vẹn thôi, cô không thể đi theo anh, coi những lời nói điên khùng của anh là thật.

Lời nói hành động của kẻ điên không thể phán đoán theo lẽ thường.

“Baby, miệng em há lớn như vậy có phải là muốn anh hôn em không?” Anh sẽ phối hợp một cách vui vẻ.

Cô mau chóng ngậm miệng lại, đề phòng nhìn Narsa, con người này như giặc vậy thích động tay động chân lại hay hôn lén.

“Theo lời đồng bọn em nói, em định theo nghề đua xe tới năm 30 tuổi, sau đó từ từ mờ nhạt, 35 tuổi thành lập đội xe của mình, huấn luyện một lớp thiếu niên yêu xe và có thực lực.....”

Phùng Thính Vũ liếc về phía Cam Tiên Thảo. “Lão Cam nhiều chuyện.” Trừ ông ta ra, không ai biết kế hoạch của cô.

“Ông ấy rất quan tâm em, nói em như con gái của ông.” Thì ra, vẻ mặt phẫn nộ của cô càng đẹp hơn.

“Anh bị gạt rồi.” Cái lão đó.

“Gạt?” Quan tâm cũng giả được sao?

“Thứ lão Cam để ý nhất là tất cả những chiếc xe của tôi, không tin anh đi hỏi ông ta, lấy xe hay lấy tôi.” Không cần câu thứ 2, chắc chắn sẽ kêu có có bao xa cút bao xa.

“Xin lỗi, không có phần của ông ta, em là của anh.” Khẩu khí độc chiếm của Narsa rất nồng, lộ rõ bản tính.

Cô nhướn khóe môi lên không phải cười mà để khinh anh. “Xin lỗi, tôi là của tôi, không có phần của anh.”

“Không tệ! Em học rất tốt, có tiềm năng của lãnh diện thiếu tướng.” Dạy dỗ thêm thì cô sẽ có thêm nhiều vẻ mặt anh không tưởng tượng ra.

“Đi chết đi, tôi đang khinh anh nằm mơ.” Bất giác, hỏa khí hiếm thấy lại bốc ra.

“Vũ nhi, em có cười không?” Anh nửa chọc nửa thật nhìn vào khuôn mặt không bao giờ cười của cô.

Dù cô cười hay không anh đều thích, tình yêu không cần lý do, yêu là yêu, sao mà quan tâm những thứ khác được, anh để cho mắt và tim hoàn toàn mù quáng, chỉ dung được sự tồn tại của cô.

“Narsa Osner, anh đang cố ý chọc phá sao?” Cô giơ tay định đấm anh, đụng vào vết thương khiến cô đau đến rên nhẹ.

“Xem em còn làm mạnh nữa không.” Narsa dịu lấy cô tựa vào ngực mình. “Nghe kiến nghị của anh trước.”

Cứ mượn tạm ngực của anh vậy. “Đừng khiến tôi có ý định giết người.” Tốt nhất là kiến nghị hay.

“Thành lập đội xe không đơn giản, có huấn luyện tốt cũng cần kinh phí không dứt, muốn vĩnh viễn kinh doanh được thì phải có đại tài chủ.”

“Anh đang tự tiến cử sao?” Kim chủ không khó tìm, Tần Sư, Đông Phương Tấu, Tề Thiên Dự ở lầu dưới đều là các ‘ngân hàng’. (Lần lượt là chồng, bạn trai của Tàng Tỉ Tỉ, Thường Lộng Hoan, Hà Hướng Vân)

“Đúng thế, tiện thể cầu hôn, em chịu lấy anh không?” Có cái gì có ích hơn tiền của bản thân.

Phùng Thính Vũ cứng đờ cả người, mắt mở to tròn xoe, như là nghe thấy tin người ngoài hành tinh đang đến địa cầu.

“Nếu em lo lắng về Elisa, anh sẽ tìm cơ hội xin cô ấy tha thứ, cô ấy không yêu anh.” Về mặt đáng yêu quá, thật muốn cắn một miếng.

Mà anh làm thật, cắn một vết cắn nhỏ trên môi cô, làm cô tỉnh lại từ sự kinh hãi.

“Anh...anh điên rồi.”

“Đúng, điên vì em, ai bảo anh yêu em như thế.” Cảm giác thấy cô hoảng loạn thật không tệ.

“Anh có thật là Narsa Osner không?” Cái gã trọng trách nhiệm, vinh dự đâu rồi?

“Đích thị là anh, đợi khi em lấy anh rồi tự nhiên sẽ có cơ hội kiểm tra thôi.” Anh giả bộ không đành lòng.

Thở một hơi, Phùng Thính Vũ bình tĩnh nhìn anh. “Tôi hứa là sẽ suy nghĩ, đợi tôi lấy luôn cúp vô địch kì đua này.”

Lần này tới lượt anh hai mắt mở to như muốn chém người, dịu dàng mắt hết còn lại là nộ khí cuồng bá, cô lại dám đề cập chuyện này.

“Em muốn đi chết, anh không cho phép, không được đi, nghe rõ chưa?”

“Mặc kệ anh.” Rụt vai, cô vẫn tuấn tú tiêu sái như ngày nào.

Cô sẽ đầu hàng tình yêu, sau khi lấy được cúp vô địch.

“Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, không phiền chứ?”

Đêm yên lặng vắng người, một bóng hình cao nhả bước đến, như đóa bách hợp thanh khiết, thuần tịnh, xinh đẹp đặt trong bóng tối không người, tỏa ra ánh sáng của bản thân.

Elisa là kiêu ngạo, trong thế giới của cô chỉ có những kẻ nịnh hót, tìm không ra người bạn chân thành, vì thế cô là cô độc.

Cho tới khi ánh sáng đến từ phương Đông rọi vào trái tim khô héo của cô, hoang mạc chết chóc mới có được cảnh tượng đang sống.

Cô khát khao dòng nước dinh dưỡng.

“Đừng nói với tôi là cô biết trèo tường, đi xuyên qua bức tường cảnh vệ nghiêm ngặt phòng thủ.” Cô cảm thấy Narsa làm hơi quá.

Chưa ai biết tin cô nằm viện, muốn hại cô cũng không hại được, hà tất canh phòng làm như là cô muốn vượt ngục vậy.

Không khó tưởng tượng dụng ý thực của anh là cản trở cô bỏ trốn. Trận đua sắp đến, không tăng người canh cô không được, anh không muốn mắc chứng thần kinh suy thoái sớm thế.

Nhưng, thật sự nhốt nổi cô sao?

“Bệnh viện này là sản nghiệp nhà Castile, lời giải thích này đủ khiến cô thỏa mãn không?” Tóc xõa, lúc này cô mang vẻ đẹp phóng túng của con gái.

Cô sở hữu vẻ đẹp nữ tính như thế, sao lại có người nhầm lẫn cô là một soái ca tuần mỹ vô trù.

Phùng Thính Vũ hiểu rõ gậy đầu. “Muốn tìm tôi nói chuyện gì, Narsa tìm cô rồi sao?”

“Anh ta muốn hủy hôn ước với tôi, nhưng tôi chưa đồng ý, tôi muốn hiểu lập trường của cô.” Cô không muốn thua, thua mất cô ấy, thua mất cả bản thân.

“Muốn tôi rời khỏi anh ấy sao?” Tuy rằng không nữ, nhưng cũng phải có trật tự đến trước đến sau.

“Không.” Elisa nhìn cô không rời ngồi lên giường. “Tôi và cô cùng có anh ấy.”

Kéo hàng mi đen như tơ xuống, Phùng Thính Vũ nói khẽ. “Cô hà tất phải làm vậy? Mua dây buộc mình. (tự làm khó mình)”

“Cô là người thông minh, nên nhìn thấu tâm ý của tôi, anh ấy thuộc về cô, tôi không tranh giành.” Ngoại trừ danh phận...

“Đừng đơn giản hóa tình cảm như vậy, không ai gánh nổi biến cố trong đó.” Con đường của 3 người, không thoát khỏi rắc rối.

“Tôi cam nguyện gánh vác sóng gió, chuyện gì cũng phải mạo hiểm một lần.” Đây là cuộc đời cô, cô có quyền chọn lựa.

“Dành cả trái tim trên người tôi có ý nghĩa sao? Tôi không phải là đồng tính.” Nếu là có nguy hiểm thì thử làm gì.

Từ lần đầu tiên gặp Elisa, cô đã cảm giác rất lạ thường, thần sắc của con gái nhìn con gái không nên nóng rực khát khao như thế, khuôn mặt trung tính của cô không khiến Elisa nhầm lẫn giới tính.

Lúc trước chịu sự theo đuổi nhiệt liệt của đàn ông, cũng từng có gái đẹp can đảm khóa thân lên giường cô, kích thích cô, trong quy tắc của trò chơi này, vai trò của cô rất rõ, đàn ông cho cô là phụ nữ, phụ nữ tưởng cô là đàn ông.

Còn Elisa từ lúc bắt đầu đã biết giới tính thật của cô, còn dùng thân phận con gái bắn vào cô lượng điện lớn mạnh, không che giấu phần tình cảm đặc biệt đối với con gái.

Đồng tính không đáng sợ, con người có quyền tự do được yêu, sợ là tình yêu bị khúc giải, sự ngu ngốc của con người quét sạch đi quyền phát triển tình yêu của kẻ đồng tính.

Elisa cười nhẹ. “Nhưng cô yêu Narsa, cô nhấn tâm bỏ lại anh ấy sao?”

Đây là vốn cá cược của cô.

“Không yêu anh ta nhưng cố chấp không hủy hôn, cô cũng là một người tham lam, vừa muốn quyền thế và phú quý, vừa muốn một trái tim không yêu mình.” Tại sao họ không học được trên đời có thứ còn quý giá hơn vật chất hữu hình.

Tội nghiệp cho gia đình quyền quý, họ quá quen thuộc với việc nắm giữ, tưởng rằng đời người có thể tự ý khống chế.

“Đúng vậy, tôi rất tham lam, danh hiệu phu nhân Osner có thể khiến tôi trở thành bảo vật của xã hội Tây Ban Nha, nhưng tôi càng muốn cô hơn.” Nắm được cả hai có gì mà không được, hoàn thành ước muốn của cả 3 người.

Phùng Thính Vũ lấy bàn tay của Elisa ra khỏi người cô. “Xin lỗi, điều kiện của cô tôi không chấp nhận được.”

“Cô không muốn có được Narsa sao?” Elisa hơi kích động nắm chặt tay.

“Hình thái của tình yêu không phải ở chỗ có thể cùng nhau chung sống hay không, tôi thừa nhận yêu anh ấy, nhưng tôi không bán trái tim của mình, giống như cô, tôi rất kiêu ngạo.” Kiêu ngạo đến mức không nguyện cúi đầu trước tình yêu.

“Cô...” Elisa không nghẹn giọng đỏ cả khóe mắt, dùng tay bịt miệng lại tránh khóc ra tiếng.

Cô quá kiêu ngạo, không cần thương hại.

“Giúp tôi một chuyện được không?” Cô đang lợi dụng tình yêu của Elisa.

Elisa làm bộ kiên cường quệt đi giọt lệ nơi khóe mắt. “Cô muốn tôi giúp chuyện gì?”

“Đưa tôi ra khỏi bệnh viện, ngày mai.”

“Cô nhất định phải đi chết sao?” Người còn sống không phải càng hay hơn sao.

“Đây là quyết định của tôi.” Thà làm hồn ma trên trần.

“Cho tôi hôn cô.” Đây là điều kiện trao đổi.

“Tùy cô.”

Lần tiếp xúc cuối cùng, Elisa dùng toàn bộ tình yêu của mình hôn lên môi Phùng Thính Vũ, gấp rút mà sâu sắc, rất lâu không chịu rời khỏi sự mềm mại mà cô vĩnh viễn không chạm được nữa.

“Tôi yêu cô, Phùng Thính Vũ, cho nên cô phải quay trở về, nếu không tôi sẽ đuổi theo cô đến tận địa ngục, để bắt cô trả món nợ cô thiếu tôi.” Cô dùng cái chết ép Phùng Thính Vũ không được chết.

Một nụ cười mỉm nhạt nhòa hiện trên làn môi băng giá, cuối cùng Phùng Thính Vũ cũng tìm được lý do để cười.

9. Chương 9

“Thật quá đáng, thật quá đáng, sao các người có thể giấu tôi việc Băng Hỏa bị thương, tôi không thể tha thứ cho các người.”

Vừa sáng, Kelly nộ khí đầy mình xông vào phòng bệnh giày nãy, cô không thể chấp nhận việc người thân cận nhất giấu cô sự thật, khiến cô như con ruồi không đầu chạy khắp trường đua: Tìm kiếm hình bóng của Băng Hỏa.

Cô thật ngu ngốc, xe vừa lật vừa lặn như thế sao người lái có thể vô sự, nhất thời tin lầm lời giải thích của ai đó mà kéo đến tận hôm nay, trễ nải chưa đến thăm thần tượng được.

Thật quá đáng, cô sẽ làm tổn thương Băng Hỏa sao? Bọn họ phòng cả cô, thật tức chết.

Nếu không phải nghe người làm vừa nhận được điện thoại từ bệnh viện, cô còn tưởng mấy hôm nay đại ca mất bóng để đi thua mua ô liu, dự tính mở một xưởng chế dầu ở Madrid.

Thì ra mọi người ai cũng bí ỉm đến cực điểm, ai cũng biết chuyện Băng Hỏa bị thương, duy chỉ có cô bị che giấu, không ngừng truy hỏi Băng Hỏa ở đâu, không ai chịu cho cô biết.

Cô giận rồi! Cô phải tuyệt giao với tất cả bọn họ, trừ Băng Hỏa mà cô yêu nhất.

“Cẩn thận, đừng để động thai, thai phụ tính xấu sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển nhân cách của baby.”

“Ferdinand, anh vứt ngay cái cuốn vô dụng đó (Sổ tay của mẹ) cho tôi, tôi sẽ không lấy anh.” Cái gì chứ! Chưa gả cho anh ta mà đã quản này quản nọ, sau này sao chịu được.

Anh nhanh tay đỡ lấy eo cô. “Đừng kích động, đừng kích động, sách nói bà mẹ mang thai thời kì đầu sẽ có thời kì thai nghén.”

Xem ra không sai, đích thực là thế.

Giận dữ, phản phúc vô thường, vô duyên vô cớ chửi người, tính tình thay đổi... wa! Chuẩn quá, hoàn toàn phù hợp với tình trạng bây giờ của Kelly, đúng là còn hay hơn thánh kinh.

Năng lực dự đoán chuẩn xác 100%, nắm được phản ứng của thai phụ thời kì đầu, anh phải cụng cuốn sách này, nó cứu anh một mạng.

“Thai...thai nghén...” Kelly tức đến mức xém thở không ra hơi. “Thật bị anh tức chết mà.”

“Chậm thôi, chậm thôi, hô hấp nhẹ nhàng đừng quá dùng sức, con của chúng ta vẫn chưa định ra đời.” Anh vỗ nhẹ vào bụng cô.

“Ferdinand anh thật vô lại! Đuổi thế nào cũng không đi.” Cô sắp bị hấn làm phát điên.

Ngày xưa hấn trắng hoa, lạm tình cô cảm thấy rất phần nộ, hận chỉ muốn hấn cút khỏi tầm mắt cô, hai người tốt nhất già chết vẫn không gặp lại, dù sao cô vẫn còn Băng Hỏa để sùng bái.

Nhưng lúc này Băng Hỏa đang bị đại ca dã thú của cô bá chiếm, hấn trở thành keo dính mặt dày, cả ngày đi theo sát chân, nhắc nhở cái này không chạm được, cái kia không đụng được.

Sớm biết thì đã không thừa nhận con là của hấn, làm gì mà nhất thời mềm yếu chấp nhận lời cầu hôn, cô phải hủy hôn lần nữa! Cô không lấy chồng.

“Vì anh quá yêu em, Kelly yêu dấu!” Ferdinand không quên dùng hôn đánh dấu, lãng tử tình trường không phải là hư danh.

“Anh...thật đáng ghét!” Đỏ mặt, Kelly vừa phiền vừa giận chu mỏ nhìn anh.

“Rồi rồi rồi, anh đáng ghét nhất, em chỉ cần chăm sóc tốt cho người con gái anh yêu nhất.” Con gái toàn nói một đằng làm một nẻo, miệng nói ghét lòng thì yêu.

Kelly tức giận đâm vào ngực anh, ghen chưa cả miệng. “Nói, ai là người con gái anh yêu nhất, anh dám chạy đi tán gái sau lưng tôi?”

“Thiên địa lương tâm a! Vợ à, người này thân với em lắm, ngày nào cũng gặp.” Anh trêu chọc mà nói.

“Anh...anh biến thái bệnh hoạn, đến bạn của ta cũng dụ dỗ.” Cô không cần anh nữa, đồ xấu xa.

Phụt! Đúng là phụ nữ! “Vợ à, em không soi gương sao?”

“Anh mắc kệ tôi có soi gương hay không...” Chẳng lẽ anh đang chỉ... “Người anh yêu nhất là tôi?”

“Ngoài em ra còn ai nữa, anh còn sợ em dẫn con đi lấy chồng khác!” Cũng may Băng Hỏa là con gái.

Cô yêu kiều trừng mắt. “Nếu không phải không có người tốt hơn, ta đâu cần chịu kẻ xấu xa như người.”

“Phải, là anh phúc lớn.” Vướng vào tiểu thư thiên kim bướng bỉnh.

Hai người đùa giỡn như không có ai xung quanh, cũng có người gai mắt không chấp nhận xem nữa, bệnh viện chứ đâu phải khách sạn, người ra vào không ít.

“Thật không hiểu họ đến thăm bệnh hay đến tỏ ra ân ái, đừng tưởng người khác chưa từng yêu chứ!” Hứ! Đồ con nít.

“Trời lớn đất lớn, thai phụ vẫn lớn nhất, chúng ta nhịn nhịn đi.” Cũng không thể đá họ một chân chứ.

“Không thì biết làm sao nữa, làm món uyên ương quay sao?” Haizz, cô rất muốn ăn món chim nướng trên đường.

Phùng Thính Vũ vừa ăn trái táo tươi mới hái vừa nhú mày. “Quăng ra ngoài là được rồi.”

“Người đại lực sĩ tự động tay, tiểu nữ không có khả năng này.” Đùa gì chứ, một gã đàn ông, một người thai phụ, cô quăng được ai!

“Ta là bệnh nhân.” Đủ lý do.

Thường Lộ Hoan khó chịu giật lấy trái táo ăn được một nửa. “Việc mất mặt thì đừng nhắc hoài, người còn nhớ người là bệnh nhân cơ đấy!”

Bệnh nhân không an phận.

“Ta đang mặc áo bệnh nhân của bệnh viện.” Cô quả thực không vui mình là bệnh nhân, lòng cô đang suy nghĩ chuyện khác.

“Tại sao ta không cảm thấy có sức thuyết phục.” Thường Lộ Hoan nhìn gã đàn ông coi Tường Vi cư là phế nhân mà hầu hạ.

“Vì người nhỏ nhen, thích tính toán.”

“Chết tiệt, người muốn bị đánh hả?” Thường Lộ Hoan thẳng tay ném ruột táo qua.

Một tay đón lấy kịp thời, và dùng ánh mắt trách móc trừng cô.

“Vết thương của Vũ nhi chưa khỏi, cô tốt nhất là nên khắc chế hành động vô lý của mình.” Cô gái này có khuynh hướng bạo lực, nên cách ly.

Đôi tay cô ngang bướng gãy nãy. “Ta ganh tị sự đề tiện của hai người các người, thì sao nào?” Thường Lộ Hoan vô cùng vô lại, cô dùng tiếng Trung nói.

Narsa không hiểu nhưng cũng biết đó không phải là lời tốt đẹp, nhưng... “Vũ nhi, cô ta đang nói gì?”

“Cô ấy khen chúng ta đều rất đẹp trai, xứng chúng ta là một đôi tuyệt thế mỹ nam tử.” Phùng Thính Vũ dùng cách của mình để dịch.

“Mắc cỡ quá đi! Tường vi thú vị, người có gan thay đổi ý của ta, ta phải kiện người tội xâm quyền.” Cô có ‘Ngự dụng đại luật sư’. (ý nói Đông Phương Tẩu)

“Ta không muốn nhìn chó đánh nhau.” Nói ra ý thật của cô ta, hai người rất có thể từ nay giận dữ nhìn nhau.

“Người không giống.” Dám ẩn dụ mình là chó.

“Thì ta không có giống, người có sao?” Khuôn mặt trung tính không có nghĩa cô là người trung tính, có hết công cụ của cả nam và nữ.

Thường Lộ Hoan xinh đẹp bĩu môi. “Ta không tranh biện với loại con gái ‘không còn sống bao lâu’ nữa, để người lên đường bình an.”

“Cảm ơn, ta sẽ về thăm người thường xuyên, đem bánh cúng tiền giấy cho người thưởng thức.” Về điểm này, cô tuyệt đối không hẹp hòi.

Loại con gái cứ chơi chung với tác gia độc miệng lòng dạ quả thực không tốt. “Người để dành lấy nuốt từ từ, mừng một mười lăm ta không rảnh đến Kim sơn cúng bái.”

“Hoan Hoan, người thích làm hàng xóm của ta thế sao!” Lời nói của Phùng Thính Vũ khiến người ta cảm nín không biết nói gì.

Về mặt Thường Lộ Hoan giận dữ cắn răng mím môi, lòng nghĩ sao phải đến làm ‘gián điệp’ chứ, ngày tháng đang hạnh phúc tự nhiên chạy đến Tây Ban Nha chịu tội, ngôn ngữ không thông, lại không có đồ ăn vật Đài Loan.

Nếu đem cái xác về thì còn khó nói hơn, người ta sẽ nói cô dù gì cũng đã chơi mấy ngày rồi, tại sao xác chết không hư không thối như vừa mới chết, cô có thể nói là xác biến không?

Chỉ cái ả của Cúc Hoa cư cũng không qua nổi rồi, Ngôn Túy Túy là pháp y, nghiệm xác là sở trường của ả.

“Các cô có thể đừng dùng tiếng Trung nói chuyện không? Hãy tôn trọng chúng tôi là người Tây Ban Nha.” Ba khuôn mặt Tây tụ đến trước mắt.

“Wa! Các bé A Đốc (người Tây) các người là ma sao? Đến gần thế làm gì, ta không có tiền.” Thần kinh của Thường Lộng Hoan lại phát tác.

Cô quá dễ dàng rơi vào ý thức nguy cơ bị hại, quên mất mình đang nói tiếng Trung.

“Hoan Hoan, bọn họ đều giàu hơn người.” Còn là gấp 10 lần nữa, đủ dìm chết cô.

“Có tiền thì sao, người chưa nghe nói qua người càng có tiền thì càng nhẫn tâm độc ác, chuyên cướp giật mồ hôi công sức của lão bá tánh.” Cô rất nghèo, thực sự là rất nghèo, muốn giật thì đi giật của Đông Phương Tấu.

Bệnh hoạn. Phùng Thính Vũ quăng ánh mắt đó qua.

“Băng Hỏa, cơ thể của chị không sao chứ? Khó chịu thì lên tiếng, chúng em sẽ lập tức mời đến bác sĩ tốt nhất.” Kelly dùng móng chen vào, đẩy Thường Lộng Hoan ra.

Lý do là cô ấy ngồi quá gần Băng Hỏa.

“Cô đang ngồi trên trái cherry.” Mời bác sĩ tốt nhất hay là mời thượng đế đến, thi triển kì tích.

“Á?” Cô tội nghiệp đứng lên, dưới váy một vũng đỏ. “Sao anh không nhắc tôi?”

Đối tượng cô trách tội là cha đứa bé – người đang nín cười, đối với thần tượng cô vẫn kính trọng như thánh.

“Vợ à, động tác của em quá nhanh sao anh kịp dọn đường cho em, em xem mấy trái cherry tội nghiệp vô tội chưa.” Dập hết rồi.

“Anh đang nói tôi tàn nhẫn?” Cô dùng tay nhéo tai anh, hành động như bà chằn.

Ferdinand không dám né, sợ cô đứng không vững ngã nhào, giả bộ đau đớn chọc cô vui.

“Các người đùa đủ chưa, coi bệnh viện là công viên sao?” Thật mất mặt, không chút giáo dục.

Kelly lập tức uất ức bĩu môi tố cáo. “Anh sao thế! Băng Hỏa bị thương mà giấu em, sao anh ích kỷ thế, Băng Hỏa không phải là của riêng anh.”

Narsa lạnh lùng trừng mắt. “Em không cần biết, chuyện xấu nhất định có phần của em.” Nó toàn giật chân sau.

“Em đâu...đâu có...” Kelly có chút xấu hổ dưới đáy mắt, đôi mắt ngọc bích liếc nhìn Băng Hỏa một cái.

Chết thật, cô không thích hợp làm chuyện xấu mà, sợ bị lộ ra khiến mọi người nghĩ cô xấu xa.

“Xem em ấp úng chắc chắn là có gì đó, em lại làm gì khiến anh sẽ giận sao?” Ánh mắt nó quá ngây thơ, che giấu không được chuyện trong lòng.

Kelly xém nhảy lên nói: Em còn chưa làm. “Anh đừng có ý lớn hơn em 12 tuổi mà gán tội bừa bãi cho em, đạo này em rất ngoan, không tin anh hỏi cái gã xấu xa siêu cấp đó xem.”

Trời ạ! Anh có thể không nhận danh xưng này không, kẻ xấu xa đã là tổn thương lắm rồi, cô còn thêm hai chữ ‘siêu cấp’, người biết sửa đổi hướng thiện không được có cơ hội làm lại hay sao?

Nhưng mà anh hoàn toàn không có quyền lựa chọn, nhất định phải đứng về phía người thân nhất, vì đôi mắt to đó đang trừng vào anh.

Haizz! Ferdinand thở dài, ai nói thời trẻ phong lưu là chuyện thường, anh không phải đang trả giá cho chuyện đó sao, mà còn không được nói giá nữa, bị định tội cả đời không được có ý kiến.

“Quả thật là rất ngoan, không bước chân ra ngoài, ngoại trừ trường đua, cô ấy như một con mèo nhà.” Ôn thuần nhưng có móng vuốt.

“Nghe chưa, em không làm chuyện xấu.” Cô còn cố ý cường điệu, khiến người ta không nghi ngờ cũng khó.

“Vậy sao? Hình như anh ngửi được mùi nói láo.” Tin nó mới có ma.

Kelly đột nhiên hít vào vồ vồ ngực. “Anh...anh hai, anh xem quá nhiều phim vũ trụ rồi.”

Không được rồi, cô sắp để lộ đuôi rồi.

“Hai anh em các người che mắt ánh sáng rồi, làm phiền tránh ra.” Phùng Thính Vũ kịp thời lên tiếng giải vây, ngón tay giơ lên muốn hai người dừng đứng cạnh cửa sổ.

Kelly trút một hơi đi về một bên, Thường Lộng Hoan đột nhiên giơ chân ngăn cô, không báo trước mà ngã về phía không ai đỡ, cô ngơ ngác hết 1 giây.

Lập tức ma cước rút về rồi hơi dịch chuyển chạm vào tay cô, cô lập tức hiểu ý ôm bụng la lớn khó chịu, sau đó Ferdinand căng thẳng: Lao lên khụy kế bên la theo.

Đương nhiên, động tác nhỏ giữa đám con gái không bị đàn ông phát hiện, vô cùng khéo léo phối hợp hoàn mỹ.

“Sao thế, sao thế, là con đá em sao?” Thảm rồi, thảm rồi, nó nằm ở trang máy của “Sổ tay của mẹ”?

Đồ ngu, phải mang thai 7 tháng con mới biết đá, hội chứng của những người cha: hay lo.

“Bụng đang...đang đau...đau quá..huhu...em sắp chết mất rồi.” Kelly cố hết sức ép nước mắt ra, tay ôm bụng.

Rất rõ ràng: Mồ hôi chảy ròng trên trán Ferdinand, tay chân hoảng loạn mất đi vẻ tiêu sái thường ngày.

“Trời ơi! Em sắp sinh rồi hả?”

Narsa tuy quan tâm nhưng không nói ra, vì anh không biết nên giúp thế nào. Cứ cảm thấy có chỗ không hợp logic, người bình thường sao lại té nhào ra đó?

“Tốt nhất là đưa cô ấy tới khoa phụ sản xem xem, nói không chừng có hiện tượng sảy thai.” Thai phụ là yếu đuối nhất, không chịu nổi sự công kích nào.

“Sảy thai?” Chuẩn bị làm papa toàn thân run rẩy.

“Thai chết trong bụng mẹ không phải là không có khả năng, nếu tinh của cha hao tổn quá độ, dễ gây nên thai nhi không an toàn, anh đã thử máu chưa?” Sự đáng sợ của AIDS ở chỗ không có thuốc chữa.

“Tôi...” Không phải chứ! Cả quá trình anh đều sử dụng bao cao su, không chút sơ hở.

Phùng Thính Vũ quay đầu đề nghị, “Narsa, hay là anh đưa Kelly tới khoa phụ sản kiểm tra đi! Tôi thấy chuẩn papa đã hóa điên rồi.”

Anh nhìn về phía Ferdinand lục thần vô chủ. “Hung thủ hại em vẫn chưa bắt được, anh không yên tâm.”

“Sợ gì, có ta ở đây, rada thăm dò nguy hiểm không phải để gọi chơi đâu, trong 3m mà có người lạ đến gần, ta thông báo ngay.” Thường Lộng Hoan giơ tay đảm bảo.

“Cái này.....” Hình như không an toàn lắm.

“Anh đi đi! Narsa, tình hình của Kelly không có anh không được, đây là ‘trách nhiệm’ của anh trai.” Cô cố ý dùng trách nhiệm đè anh.

Phùng Thính Vũ vừa nói xong, Kelly lập tức phối hợp rên rỉ phần dưới hình như chảy máu rồi, baby sắp mất rồi.

Narsa lập tức không màng thứ khác, ôm lấy cô em gái rên la chạy như điên, còn chuẩn papa vừa lật “Sổ tay của mẹ” vừa chạy, muốn coi bên trong có cách xoa dịu không.

Đi mất 3 người, phòng bệnh yên tĩnh hơn nhiều, yên tĩnh một cách quái dị.

“Chúc mừng người đứng tâm nguyện đi tìm đến cái chết, con nhóc đó diễn xuất tệ quá.” Nếu không phải cô đứng một bên phụ họa, sợ rằng khó mà thuận lợi như vậy.

“Đừng than nữa, người xem Elisa đến chưa?” Thiên thời, địa lợi, còn thiếu nhân hòa.

Thường Lộng Hoan vừa đẩy cửa, một cái đầu ló vào, làm cô hết hồn.

“Người thích hợp đi diễn phim ma lắm á.”

“Đi thôi! Trực thăng đang ở bãi cỏ.” Cô đã sắp xếp hết rồi, tất cả các con đường dẫn đến trường đua đều kẹt xe.

“Hô! Tuyệt quá! Không biết có rơi xuống không?” Người không lo xa cũng hay lo gần.

“Người còn cản đường ta thì ta đá cho người treo ở đuôi máy luôn.” Cái miệng quạ.

Thường Lộ Hoan không chấp nhất nhìn cô. “Trường Vi cư à, không tôn trọng ta quá nha! Coi chừng không có mạng lấy tiền thưởng.”

“Yên tâm, ta viết xong di chúc rồi.” Mỗi năm đua xe cô đều viết sẵn di chúc, để đề phòng xui xẻo.

Ba cô gái...trong mắt người ngoài nhìn vào là một cô gái tóc uốn tao nhã, một người đẹp phương Đông thần kinh bất ổn, còn một bệnh nhân tuần tú mặt không biểu hiện, đang bước về phía trực thăng trên bãi cỏ.

Âm mưu của phụ nữ, dưng khí của phụ nữ, hợp tác của phụ nữ, ai nói phụ nữ nhất định phải đấu đá nhau, công kích lẫn nhau. Họ vừa hay phá vỡ cách nói này, cùng nhìn lên bầu trời.

“Cô cũng muốn đi?”

Elisa ngồi kế bên Phùng Thính Vũ. “Không có tôi, hai vị sẽ thành công sao?”

Trong khoa phụ sản, bác sĩ chịu trách nhiệm nói quá bệnh tình để kéo dài thời gian đang chậm rãi làm kiểm tra, dùng khẩu khí gấp rút căng thẳng ‘từ từ’ giải thích lý do bệnh, máy nghe nhịp tim trước ngực sau lưng cũng nghe mất 20 phút.

Đợi khi ông tuyên bố không có chuyện gì, chỉ là hơi động thai, hai người đàn ông đều muốn lao vào đâm ông một trận, không chuyện gì cũng kiểm tra mất 2 tiếng, đúng là lấy người làm thực nghiệm.

Còn lúc đó, chặng đua cuối của trận F1 Đại chiến Tây Ban Nha đang bước vào khoảnh khắc đếm ngược, chỉ đợi tín hiệu đèn.

Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc?

Từ phía không có ai, phòng xe yên tĩnh không tiếng động, chỉ thấy một bóng màu xanh đang từ từ bước đến gần, bất an nhìn xung quanh rồi nuốt nước bọt, từng bước từng bước tới gần mục tiêu.

Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc!

Mồ hôi đổ khắp người, trên tay hấn đang cảm thứ như đồng hồ, tiếng tích tắc tích tắc phát ra từ đây, thời gian hẹn là 15 phút sau nổ.

Không thể nào thất thủ nữa, lần này nhất định sẽ nổ banh hấn, để xem hấn có mấy mạng sống.

Ha ha ha ha ha.....

Tiếng cười gian trá nghe ra đặc biệt không động, bóng màu xanh bước đến bên xe vuốt ve thân xe hoàn mỹ, hấn khao khát sở hữu chiếc xe siêu tốc đã qua cải tạo này biết bao, nó là ước mơ của mỗi tay đua.

Nhưng, nó sắp lên thiên đàng cùng chủ nhân của nó, đường đua trên thiên quốc chắc rộng lắm.

Sắp tạm biệt rồi, hấn sẽ đứng trên đỉnh của thế giới vẫy tay, trở thành người thắng lợi duy nhất.

Cái bóng cúi xuống, định gắn bom hẹn giờ dưới gầm xe, đột nhiên bốn phía sáng đèn, sáng tới mức hấn không mở mắt ra được.

“Bắt được người rồi! Jason Alanley.” Người nói là một nam tử phương Đông cao lớn.

Anh chính là người đảm nhiệm vai trò tổng giám âm nhạc trong tập đoàn gia tộc, đồng thời là người mang tư cách luật sư Đông Phương Tấu.

“Người...các người...” Jason Alanley sợ hãi nhìn các nhân viên công tác và cảnh sát sau lưng Đông Phương Tấu.

“Bọn ta đợi người lâu lắm rồi, thật không đơn giản.” Há miệng chờ sung tuy là cách ngu, nhưng có hiệu quả.

“Các người biết ta sẽ đến?” Hấn không cam tâm, tại sao lại thất bại lúc này?

“Không chắc, nhưng cũng có 80 – 90%, chỉ có người đến gần xe của Băng Hỏa trước lúc đua trong kì Qualifying.” Tay đua giỏi sẽ không đánh rơi chìa khóa xe.

Căn cứ theo lời Tiểu Thẩm nói ở hiện trường, bọn họ cực khổ tìm ra người khả nghi, còn lưu ý sát sao, định đợi lúc hắn có hành động xác thực, mới bằng tội hiện hành bắt giữ.

Quá trình đó còn truyền ra tin đồn, nói Băng Hỏa sẽ phải lấy được Cúp, nhất định sẽ ra đua, cố ý dẫn dụ người có ác ý đến bố trận.

Quả nhiên, cá cắn câu như dự đoán, trên tay còn cầm lấy vật chứng không thể chối cãi, đủ để khởi tố tội cố ý mưu sát, không nhất 20 năm sẽ không bước ra cửa ngục được.

“Xong rồi, cuộc đời của ta...cúp vô địch của ta...ta không cam tâm...” Jason Alanley đột nhiên giận dữ chính nhanh mấy hện giờ.

Tất cả đều một phen căng thẳng.

“Người muốn làm gì?” Một cảnh sát hét lớn.

“Nếu ta không có được thì chết chung đi! Không ai có được cúp quán quân.” Dù sao hắn cũng xong đời rồi.

“Người điên rồi, không muốn sống à?” Đúng là điên rồ.

“Ha ha ha...” Ánh mắt hắn cuồng loạn ngược lên trời cười lớn. “Xe mất rồi, Băng Hỏa cũng không ra trận được, ta vẫn thắng, ha ha...”

“Vậy thì chưa chắc.”

Sự xuất hiện của Băng Hỏa khiến mọi người kinh ngạc hết sức, người được đưa lên bàn mổ suốt 24 tiếng tuần trước, bây giờ lại có thể vô sự đứng trước mặt mọi người, hình như chuẩn bị ra trận.

Đông Phương Tẩu mặt lộ nghi hoặc nhìn về phía người yêu, dùng ánh mắt hỏi đang có chuyện gì.

Thường Lộng Hoan trả lại cho anh vẻ mặt “cô ta muốn chết”.

“Băng Hỏa?!”

“Nổ mất hai chiếc xe, ta vẫn còn còn chiếc xe tính năng tuyệt vời, người vĩnh viễn là kẻ thất bại.” Khẩu khí của Phùng Thính Vũ nhạt như nước, hình như đang nói ‘muốn nổ thì nổ đừng nói nhảm nữa’.

“Người...người đừng tưởng ta không dám, tất cả đều phải chết...” Hắn đưa bom về phía mọi người, làm mọi người đều phản ứng lui một bước.

Duy chỉ có Phùng Thính Vũ đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, ánh mắt băng giá không mang chút hơi ấm nhìn hắn, hai tay khoanh trước ngực khinh bỉ hành động hoang đường của hắn - đánh mất đi phong độ của một tay đua.

“Chết, ta đã đi dạo một vòng, bây giờ coi người có dám liều với ta một ván hay không.” Cô bước lên một bước.

Cảnh sát hai bên định kéo cô lại, chỉ thấy cô bình tĩnh mà tao nhã vẫy tay, ý nói không cần họ nhúng tay.

Đây là ân oán giữa hai tay đua, không liên quan đến giới tính.

“Ý gì?” Jason Alanley ngạc nhiên như chết đi sống lại, không chắc chắn mà nắm bom trong tay.

“Chiếc xe này người thấy thế nào?” Phùng Thính Vũ bước qua một bên vồ vồ vào chiếc xe yêu quý của mình.

Jason nheo mắt. “Xe tốt.”

Trong giới đua xe ai cũng biết xe của Băng Hỏa là xe tuyệt nhất, đến các xe đua do các đội xe cung cấp cũng không thể so sánh, tính năng siêu việt, sức chịu nóng tốt, kháng ma sát, mã lực mạnh, ngoài ra còn có hệ thống dẫn đã được cải tạo.

“Dùng nó đua với ta một trận, thắng rồi người đem tiền thưởng và cúp đi, thua thì ngoan ngoãn vào ngục sám hối.” Đây là một trận giao dịch.

“Tại sao người phải làm vậy? Ta muốn giết người.” Tay cầm bom của hắn đang run.

“Trên trường đua có thắng có thua, ta muốn người thua tâm phục khẩu phục.” Cô cũng rất háo thắng.

“Thế thôi sao? Chiếc xe này chắc đã bị sửa đổi!” Hắn không tin là đơn giản như thế.

“Người ở đây làm chứng, nếu chiếc xe có vấn đề gì ta chịu hình phạt thay người.” Cô dùng danh dự đảm bảo.

Mọi người ai cũng phát ra tiếng kinh ngạc, than thở cô quá to gan, rõ ràng kẻ xấu có thể bắt ngay lập tức, còn cho hắn cơ hội thi đua.

Jason Alanley không phục mà nói: “Người tưởng người sẽ đạt được quán quân sao? Ta sẽ vượt qua người.”

“Thế sao? Ta chờ xem đấy.” Đưa tay ra, Phùng Thính Vũ lòng bàn tay ngửa lên trời, đáp án không nói cũng rõ.

Jason Alanley hơi do dự, hắn nhìn vào chiếc xe đua xinh đẹp, háo thắng dâng lên, không nói câu nào đặt bom vào tay cô, cảnh sát lập tức xông lên bắt lấy hắn.

“Không cần công tay, hắn với ta còn một trận tranh quán quân, ta tin hắn sẽ không bỏ trốn.” Đây là vinh dự của một tay đua.

“Nhưng mà...” Hắn là nhân vật nguy hiểm.

Đông Phương Tấu lợi dụng thân phận luật sư bước lên nói vài câu, cảnh sát không thể không đồng ý đợi hắn hoàn thành cuộc đua trước.

“Đi thôi! Đối thủ.” Phùng Thính Vũ tiện tay quăng trái bom đi.

Tiểu Thẩm bắt được hoan hô may mắn, lập tức nhấn vào công tắc cản trở thời gian trôi đi.

“Trời ạ! Cô ấy định cho nổ hết mọi người sao!!!”

Nhìn ánh mắt ‘Đi thôi! Đối thủ’ trước khi bước đi của Băng Hỏa, lồng ngực Jason Alanley dường như có sự va chạm lớn, phẳng phất như thấy được thiên sứ bằng tuyết hiện thân, vẻ đẹp không thể hình dung.

Khiến người ta xao xuyến.

Tại sao phút giây này hắn mới phát hiện ‘anh ta’ rất đẹp?

Tình yêu đến một cách lạ thường.

10. Chương 10

Là anh ta?!

Có thể là anh ta.

Chắc chắn là anh ta.

Nhất định là anh ta không sai đâu! Cuối cùng cũng đợi được rồi, mặt trời ở Đài Bắc độc hại lắm, vì tiền công 3600 đồng, cô chết cũng phải đợi, tràn đầy tinh thần tử sĩ.

Đến gần chút nữa nhìn nhìn chắc không sao, cánh cửa kiếng đen xì khiến bên trong nhìn rất thần bí, cánh cửa này ngoài chủ hộ trong tòa nhà, không ai vào được.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ! Một nửa kia của chủ hộ cũng có thể tự do ra vào, vì bọn con gái trong Tòa Nhà Cho Thuê này đều rất thích ăn Pizza, cũng không sợ bị mập chết.

Hứ! Dù sao cũng phải cho cô kiếm chút lộ phí, tiết kiệm chút tiền đó làm chi, cô là học sinh mà! Lừa tiền là việc phải làm, mọi người phải cứu dân nghèo chứ! Học phí đại học lại tăng nữa, một học kì phải đóng tới mấy chục ngàn!

Đến gần một tí, gần một tí, không cần nghi ngờ, chính là anh ta.

Phụt! Cả người hàng hiệu! Khăng định lại là một tài chủ, đám chị gái này đối xử với cô quả không tệ, biết cô phải làm công dành tiền, không tiếc hy sinh sắc đẹp, bắt cóc đám ‘anh rể’ giàu có về phát lì xì.

Tiền ơi! Tiền ơi! Ta đến nè.

Đeo lấy túi eo Micky, thắt hai cọng bím nhỏ, Tống Liên Liên cả người diện như cô bé hàng xóm nhỏ nhảy xuống tường hoa, vẻ mặt có tiền...Ồ! Là vẻ mặt thân thiết chạy lên phía trước.

“Tìm người à! Anh rể.” Ai ya! Thật là, cô vẫn tính cũ không thừa, vừa gặp mặt là tỏ ra thân thiết?

Người đàn ông cao lớn tóc đen nghe tiếng nói ngọt ngào vang lên, cúi đầu nhìn, là một cô bé học sinh. “Có chuyện gì sao?”

“Em thì không có chuyện! Nhưng anh chắc chắn có chuyện.” Tóc đen mắt xanh, nhìn giống người ngoại quốc là phải rồi.

“Hả?!” Cô bé kì lạ, định hỏi đường cô. “Xin hỏi địa chỉ này...”

Tống Liên Liên đưa tay kéo anh đi. “Narsa Osner, người Tây Ban Nha, 32 tuổi, từng đính hôn, em gái đang chưa chồng mà có mang...”

“Em biết Vũ nhi?” Xem ra không cần tìm nữa, cô ấy đã chuẩn bị hết cho anh.

“Quen lắm, chúng em sống chung.” Bài hát ‘Khi ta sống chung’ nghe hay thật, có ý nghĩa lịch sử.

“Sống chung?” Lẽ nào người nói chuyện điện thoại với Vũ nhi là nó?

“Đừng hiểu lầm, là sống chung trong một tòa nhà, chị Thính Vũ ở tầng 5, em là tầng 7 Quế Hoa Cư.” Thật ái muội, nghe giống căng quế hoa.

“Quế Hoa Cư?” Trên người nó có mùi hoa quế.

“Anh rể à! Anh nói nhái theo em làm gì, chị Thính Vũ không nói cho anh biết điểm đặc sắc ở tòa nhà này sao?” Cô đặt tay lên cánh cửa kiếng, cửa tự động mở ra.

“Em là em gái của Thính Vũ?” Anh sắp hồ đồ vì nghi hoặc lại nghi hoặc, Vũ nhi không phải mồ côi sao?

Tống Liên Liên chỉ vào Thập Nhị Khách Đồ ở phòng khách tầng trệt. “Cũng gần thế! Chúng em là hoa thần (tiên hoa) trong bức tranh kia, Quý Khách Mẫu Đơn Tầng Tỉ Tỉ sống ở tầng 2, Cận Khách Thược Dược Thường Lộng Hoan anh gặp qua rồi, còn có U Khách Lan Hoa Hà Hướng Văn là nhà điêu khắc...”

Cô nói ra lý do của từng người từng người trong 12 đóa hoa, đơn giản mà chính xác để người ta hiểu điểm đặc biệt của tòa nhà này, cụ thể miêu tả ‘sở thích quái lạ’ của các nhà.

“Vì chị Thính Vũ đã nhập vân tay và giọng nói của anh vào, nên anh có thể trực tiếp lên tầng 5.” Cô dạy anh cách sử dụng thang máy.

“Như vậy sao?” Anh thử một lần, thang máy quả thật mở ra.

Narsa tự nhiên bước vào thang máy, sau đó Tống Liên Liên đi theo mùi tiền cũng vào theo luôn, cười tươi nhìn cánh cửa đóng lại.

“Không biết Tây Ban Nha có chế độ làm công không, nhưng mà ở Đài Loan phục vụ phải thu phí, người ta gọi em là gái hầu, anh không cho tiền em không sao, lần đầu tiên coi như miễn phí...” Wa! Đô la mỹ!

“Cám ơn nha! Anh rể Tây Ban Nha, có chuyện không có chuyện cũng call em được, phục vụ 24 tiếng tắt cả các ngày trong năm, gọi 1 cú là tới...”

Tiếng quảng cáo như tiếng tuyên truyền theo thang máy mà đi lên mà nhạt dần, tầng 5 chỉ có một hộ, trên cửa là điêu khắc hình hoa tường vi, không có chuông cửa, chỉ có...một cánh cửa.

Điều chỉnh tâm trạng hỗn loạn, anh nên đập cô một trận trước hay hôn đến cô không thể thở? Lăn lộn trên giường 3 ngày 3 đêm không xuống, coi cô còn dám hù dọa anh nữa không.

Nghĩ lại mấy ngày trước anh trở về phòng bệnh không thấy ai, cái kiểu vội vã như bị thiêu đốt rất nhanh bị sự phẫn nộ chìm lấp, sự thăng thần của Kelly khiến anh hiểu một chuyện, cô ấy lại trở về trường đua.

Anh tin rằng sau có người giật dây, mới xuất hiện tình trạng ừn tắc giao thông lớn nhất trong lịch sử, kẹt xe suốt 3 tiếng, thêm vào trước đó anh bị kéo dài thời gian vừa hay đủ 5 tiếng, đợi đến khi tới trường đua, người ta đã về hết rồi.

Mất thấy một gã đàn ông bị cảnh sát đem lên xe, sau đó hỏi lại mới biết hắn là nguyên hung hại Vũ nhi lật xe, tiếc là anh không thể đâm hắn vài cú.

Sau đó, cô ấy lại đi trước một bước.

Ôm lấy tiền thưởng, cúp vô địch và dẫn theo đám nhân viên về Đài Loan, đến chào hỏi cũng không có đã bay rời Tây Ban Nha, để loại hai hàng chữ Trung Quốc anh không hiểu, phải đi khắp nơi hỏi người ta ý nghĩa trong đó.

Yêu em, đuổi theo em.

Đợi anh, tại Đài Loan.

Vì hai hàng chữ này, anh tìm hết mọi cách buông hết tất cả, sau đó anh đến đây rồi.

“Chiêm ngưỡng cánh cửa của em đủ chưa? Không cần em trải thảm nghênh đón chứ?” Tiếng nói trêu đùa lạnh lùng truyền tới từ bên kia cánh cửa.

Nhớ nhưng giọng nói này biết bao, mãi tới phút này trái tim Narsa mới chắc chắn, anh mở cửa bằng cách mà mình đã được cho xem.

Đập vào mắt là cả phòng hoa tường vi hồng, gần như đầy ắp cả nhà, không hề rối loạn chỉ có một cảm giác an bình, cho người ta cảm giác hưởng thụ, như đang đắm mình trong biển hoa, mỗi phút giây đều ngọt ngào.

Tiếng đàn du dương vang vọng trong không gian, anh mang tâm trạng tìm người bước vào vòng tay của hoa, định từ trong hương hoa thơm ngát này, tìm ra mùi hương nồng thanh của cô.

Đột nhiên, anh hít thật sâu, xem anh tìm được gì nào?

Nữ thần của hoa.

Một dải sáng vàng xuyên qua cửa kính lan tỏa trên người cô, cô nàng bị hoa bao vây đang nghiêng đầu tắm trong ánh sáng thần thánh, ánh sáng chiếu soi dường như thấy được đôi cánh trắng.

Và còn...

Cơ thể trần trụi trong suốt.

“Uống ly trà hoa không? Cánh hoa tường vi đó! Không thêm phẩm màu nhân tạo.” Giơ ly lên, Phùng Thính Vũ như nữ thần sắc đẹp Venus.

Đôi chân không chịu khổng chế bước lên phía trước. “Anh nhớ em, đóa tường vi lắm gai của anh.”

Không lời nói dư thừa nào nữa, như bị trúng độc Narsa ôm chặt lấy cô, đôi môi khát thỏa thích đang lắng nghe cánh hoa đẹp như anh đào, như cào cào bay qua không còn ngọn cỏ.

Không ngừng kích thích, không ngừng khát khao, cơ thể xinh đẹp trong tay vô cùng nữ tính, anh đợi không kịp muốn thưởng thức cô.

Cảm giác như cả một đời, trong thế giới của hoa, anh không thể chờ đợi mà chiếm hữu cô, trà hoa đầy tách và mùi hương trên cơ thể cô dung hợp lại, khiến anh càng khó kiềm chế.

Họ đã kết hợp với nhau trong lễ rửa tội của mặt trời.

Rất lâu rất lâu sau đó, hai người đạt được khoái lạc cực độ đều thở một hơi, quần lấy nhau trên giường hoa.

“Em thật đáng ghét.”

Phùng Thính Vũ ngơ ngác, tưởng anh trách cô không nghe lời. “Em không làm anh thỏa mãn sao?”

“Chết tiệt, con gái không được nói câu này, em giành mất lời thoại của anh.” Anh say đắm vuốt ve làn da mềm mại.

Cơ thể dưới lớp áo đàn ông lại có thể đẹp một cách tà ác như thế, quyến rũ dục vọng tận nơi sâu thẳm trong người đàn ông.

“Vậy em nên nói đại gia hưởng thụ thỏa thích không? Em khiến anh toàn thân thoải mái chưa?” Và cũng nghĩa là hết giận chưa?

Anh mạnh bạo hôn cô một cái. “Em thật không tốt, cơ thể xinh đẹp như thế mà nữ giới nó trong quần áo.”

Ngón tay của Narsa nhẹ nhàng chạm vào bên ngực trắng như tuyết của cô, thích thú chơi đùa hạt đào màu hồng, đôi mắt xanh muốn liếc cô chuyển thành dịu dàng, không cách nào thoát khỏi sự mê hoặc này, dưới lớp chăn màu hồng tường vi, cô trở nên thật quyến rũ, ngũ quan trung tính trở nên rất mềm mại.

Đôi mắt băng giá vương vấn sự nhiệt tình, lúc này cô là tuyệt sắc mỹ nhân hiếm thấy trong thiên hạ, không thể tìm được sự âm nhu nào. Vả lại cô thuộc về anh.

“Thì ra anh hy vọng em thất thân sớm hơn.” Cô cố ý hiểu lầm lời nói của anh, ngồi nửa người đắp lấy chăn.

“Em đừng có giả bộ hồ đồ, chúng ta còn mấy món nợ chưa tính.” Anh đe cô xuống, không cho cô đứng lên.

“Có sao? Em không nhớ.” Con người, rất hay quên.

Vậy sao! Mất ký ức à. “Để anh nhắc em, baby, tội thứ nhất là tự ý rời khỏi bệnh viện.”

“Em có giấy xuất viện của bác sĩ.” Tội thứ nhất, không tính.

“Sớm nên nghĩ ra là Elisa giết đây, cô ta cứ mong em không tồn tại.” Anh tưởng đó là thủ đoạn đồ kỵ của phụ nữ.

Phùng Thính Vũ không giải thích, mọi chuyện đều tương phản. “Anh và Elisa hủy hôn ước chưa?”

Narsa nguyên rủa. “Cô ta chết cũng không chịu, còn muốn anh dẫn em về Tây Ban Nha, nói là cô ta rất độ lượng.”

“Narsa Osner, em chết cũng không hủy hôn ước, cả đời này anh đừng mong cưới được người anh yêu, cô ấy nói thế đúng không?” Với sự kiêu ngạo của cô ấy thì chắc là thế.

“Không sai một chữ, sao em biết những câu nói này, Kelly báo tin hả?” Anh phiền muốn điên, nếu không giải trừ được hôn ước.

Cô giết giết những sợi lông ngực ít ỏi của anh. “Thần tiên báo mộng, thiên cơ.”

“Lại nữa, em cúng vị thần nào, ông ta có biết tội thứ hai của em là tự ý lên trường đua?” Cô ấy quả là coi mạng sống như trò chơi.

“Em là tay đua xe.” Tội thứ hai không thành lập, cô đang làm việc.

“Em còn dám nói, anh bị em làm hôn bay tứ phía, cũng không nghĩ đến sức khỏe của mình...Á! Chết rồi, lúc này kịch liệt vậy có làm em bị thương không?” Anh đau lòng nhìn vết sẹo màu hoa hồng trên ngực cô.

“Em không yếu đuối, mà cái tên Jason mãi ở vị trí thứ hai mới tức cười, em chỉ nói một câu bên tai hắn, sắc mặt hắn lập tức trắng bệch căng to mắt.” Tiêu trầm như một võ sĩ nhật bản chiến bại.

Thần sắc thảm hại, hôn bay phách lạc.

“Em đã nói gì?” Lực sát thương đó chắc đủ để khiến 1 gã đàn ông không thể ngẩng đầu lên nữa.

Cô nhẹ giọng nói. “Ta là con gái.”

“Thì em vốn là con gái...” Đột nhiên, Narsa mở to mắt. “Em dùng thân phận con gái thắng hắn, quét sạch lòng tự tôn nam nhi của hắn?”

“Thú vị chứ!” Phùng Thính Vũ nhướn mày, khoái chí khi chọc phá người ta.

Tự tôn của nam nhi mỏng hơn giấy, nếu như thua dưới tay một tuyển thủ cùng phái thì tự oán tự than vận may không tốt, trách móc thành tựu của người ta cao hơn mình, sau đó tiếp tục ôm hận trong lòng.

Nhưng đối tượng cạnh tranh một khi là con gái, oán khí trước đó trở thành thảm hại, một gã đàn ông đến con gái cũng không vượt qua được, sự đả kích này khiến người ta mất đi tự tin, từ nay không thể đứng lên được nữa.

Huống chi hắn còn một khoảng thời gian dài trong ngục tù, đợi khi phóng thích rồi cũng thành ông lão lỗi thời, còn nói cái gì hung tâm đại chí nữa.

“Con người thú vị kia anh nên trừng phạt em thế nào đây? Tội thứ 3: rời xa anh.” Anh nói vô cùng phần nộ, đôi tay di chuyển trên cái cổ xinh đẹp.

Phùng Thính Vũ dùng thủ đoạn phụ nữ xử lý, cô ôm mặt anh. “Một câu em yêu anh đủ chuộc tội này không?”

“Cô nàng xảo trá bỉ ổi, em thắng trận chiến này rồi.” Narsa khóe mắt nóng lên cười.

“Tình yêu không có thắng thua, chỉ có anh và em, em không ngại nếu anh nói anh cũng yêu em.” Gã này thật xui xẻo, lại yêu phải cô.

Đáy mắt anh ẩn chứa tình ý sâu sắc, “Anh cũng yêu em, đến chết mới thôi.”

“Đừng nói chữ chết trước mặt người thoát khỏi bản tay của thần chết, kị.” Bây giờ cô rất quý sinh mạng của mình.

“Lỡ như Elisa vẫn không chịu hủy bỏ hôn ước, em có đồng ý lấy anh không?” Gánh vác tội danh phụ tình và người thứ 3.

Cô không trả lời chính diện, ngược lại nghịch ngợm nói. “Chỉ cần anh nói với cô ấy, em đồng ý làm người tình một đêm của cô ấy, cô ấy sẽ lập tức hủy hôn ước với anh.”

“Em đang nói đùa cái gì, em là con gái.” Ý anh là đừng dùng thân phận đàn ông mê hoặc con gái nữa.

“Anh tưởng cô ấy không biết sao? Elisa không yêu anh, vì cô ấy yêu em.” Tình yêu đồng tính.

“Em...cô ấy là...nữ đồng chí (les, đồng tính nữ)?” Anh gần như á khẩu không nói nên lời.

“Trông kỹ em đừng để cô ấy trộm mắt, phụ nữ mà quyết tâm thì đáng sợ lắm.” Và còn rất kiên trì nữa.

Lòng Narsa cứ thấy lo lắng, sao nhiều nam và nữ cùng yêu cô thế?

“Vũ nhi, hay em suy nghĩ việc dọn ra hoang đảo sống?”

Phùng Thính Vũ ngơ ngác, sau đó phát ra tiếng cười như chuông gió. “Dọn thẳng lên sao Hỏa cho ổn chuyện... Anh làm gì thế, cái mặt như chưa từng gặp em?”

“Em...em cười rồi?” Đẹp quá, rất đẹp, như một đóa tường vi nở rộ, làm ấm lên trái tim của anh.

“Một nụ cười đáng ngàn vàng, đủ khiến quân hoàng hủy giang sơn.” Cô kéo anh xuống hôn, lôi kéo dục vọng.

Hai cơ thể quấn lấy nhau một lần nữa đan vào nhau, chuẩn bị phổ ra một đoạn nhạc mỹ miều, nào ngờ trên bàn máy vi tính không nghe lời, quăng ra một cái túi da, cắt đứt chuyện tốt.

“Làm cái quỷ gì thế, một cuốn sách thôi mà.”

Narsa đang tính tiếp tục nhiệt tình bị đẩy ra.

Nhìn vào bìa sách: Tường Vi Chi Ái, Phùng Thính Vũ tâm trạng run rẩy lật trang đầu, rồi xem tiếp.....

“Trời ah! Á căn bản là ác ma, sao có thể viết như thế?” Cô phải đi chém chết Hòa Phong.

“Em đang nói ai?” Narsa một lần nữa quyết tâm học tiếng Trung.

Phùng Thính Vũ lật tới trang cuối bắt đầu nghiêng rằng. “À hàng xóm tầng trên viết câu chuyện của chúng ta vào cuốn sách này.”

“Em muốn đi đâu?” Anh nhìn bìa sách, lòng cười thầm, không học tiếng Trung không được rồi.

“Đi giết con mụ xoay bút kia.” Cô nộ khí tràn trề định xông lên giết người.

Nhưng mà, cô vẫn không thể bước ra khỏi cửa, tình yêu lại đến gõ cửa tim cô.

Tất cả ngôn từ đều là dư thừa, chỉ còn lại tiếng thở gấp.

Trên trời có vài con thỏ trắng đang nhìn trộm.

“Oh! Thỏ con à, là người dùng phép cho vết thương của cô ấy hồi phục thần tốc đúng không?”

Chú thỏ trắng không có cà rốt ăn đỏ cả khóe mắt. “Ai bảo ta tham ăn, ăn mất rẽ của 12 hoan thần.”

Huhu! Hình phạt của cậu chùng nào mới được giải trừ, chẳng lẽ phải đợi đến khi họ đều tìm được lương duyên sao???

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-vi-chi-ai>